

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ. 493

1933

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

E. Agavirns

E. APBANITHΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεῖα Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Συνιστάμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑπονητὸς
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

KOLYNOS

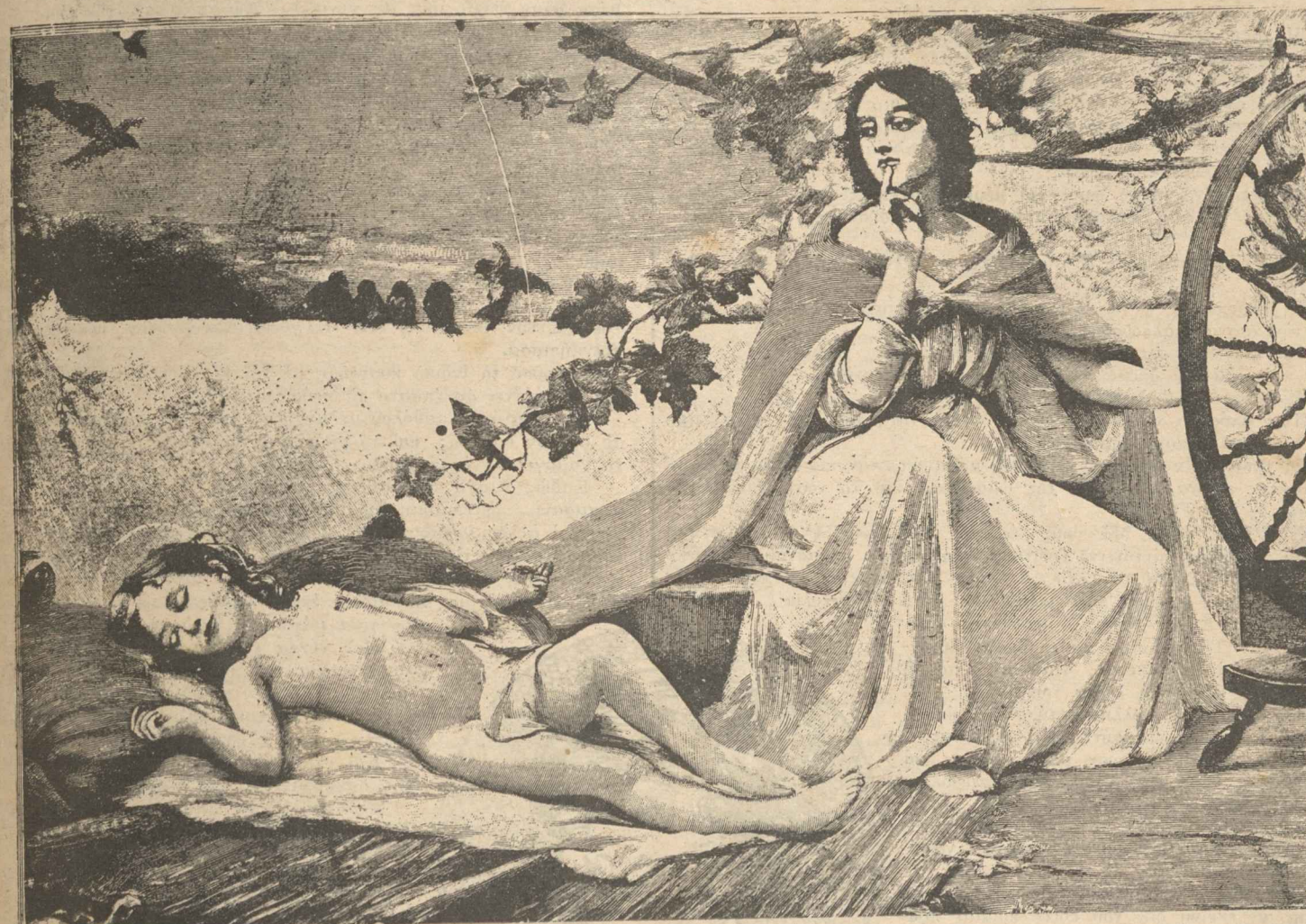
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

NOVINA

ζούνη, ζηνομοτοίησιν. Ἐ
μάθη ἐνδοτερά!

ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ ΚΙ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

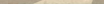
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

(Πίναξ τοῦ Ι. Λούκα)

TOY A. DAVID

Ἐγὼ ἀπέσπας ἔσφιξα καὶ τὴν
 πῦρα καὶ ἐξέλαβον, κρατῶντας τὴν
 σάν ἱερὸ ἀνάθημα, μετὰ τὰ δύο μου
 χεῖρα, τὴν πρόσφερα, σκίζοντας
 ἑλαφρά, στὴν ὥρα αἰὶν ἄγνωστη.

Θυμήθηκα εκείνη την στιγμή, την ιερή έορτή των Παναθηναίων και την προσφορά του πέπλου στην Παλλάδα.

Η κόρη με τα σαπφειόνα μάτια, άπλωσε σε θαυμάσια χέρια της, πήρε τον πέπλο, μ' εκύτταξε προσεκτικά, και μ' ευχαρίστησε στην ωραία αριονιστή γλώσσα της πατρίδας της.

Μου φάνηκε τότε, πως είδα να γίνεται μια ξαφνική ήδυπαθής έκφραση στο αίσθητό της πρόσωπο, και μέσα στα μεγάλα άμυγδαλόσχημα μάτια της, ο πόνος της, ή η νοσταλγία της για την αγάπη, σαν να γλύκαναν ξαφνα.

Θα ήθελα να μένω ώρες και μέρες ολόκληρες εκεί κοντά της, καθισμένος σ' ένα σκαλοπάτι του ναού, θαυμάζοντας την όμορφη της.

Μα ο ήλιος πλησίαζε στην δύση και το πλοίο μου σε λίγο θα έφευγε.

Κι' έπρεπε να φύγω γρήγορα, εγκαταλείποντας εκεί στον ναό της την καστονομαλλοσά μου θεά.

Πήλιν κατέβη τις μαρμαρένιες σκάλες της Άκροπόλεως, γύρισε και είδα μια ακόμα φορά την ωραία Έλληνίδα.

Μ' εκύτταξε κι' εκείνη...

Πώς πρόσεξα να ξεφύγω από τον μαγνήτη του βλέμματός της και να φύγω μακριά της;

Μα τότε δεν πρόσεξα να σβήσω μέσα από την καρδιά μου, την ωραία της εικόνα, την αγνή της όμορφιά, και το νοσταλγικό της βλέμμα...

Κι' άλλοτε πάλι... Μα πούδς λέει πως δεν μπορεί ν' ανάρη στην καρδιά μας έναν παντοτεινό έρωτα, μια φευγαλέα περαστική μορφή;

Θυμάμαι... Σε κάποιο σταθμό μιας Εξωρωπαϊκής πόλεως είδα ένα θράδι μια γυναίκα πολύ ωραία και πολύ μελαγχολική, ντυμένη δόξα...

Ένας κύριος μεσόκοπος την συνόδευε... Της μιλούσε κάθε τόσο πολύ σιγά, στο αυτί, μα εκείνη φαινόταν να μη προσέχει καθόλου στα λόγια του.

Μου είχε κάνει πολλή εντύπωση η όμορφη κι' η μελαγχολία αυτής της γυναίκας.

Για μια στιγμή σήκωσε τα μάτια της και με κούταξε. Είδα τότε τόση δόνηση στο βλέμμα της, ώστε τρόμαξα...

Σε λίγο με κούταξε πάλι επίμονα, έντατα, σαν να μη της ήμουν ξένος, σαν να μ' αναγνώριζε ξαφνα.

Ο συνοδός της εξασκολοιθόσε να της μιλή, μα εκείνη δεν του έδινε καμιά προσοχή.

Και μ' εκύτταξε πάντα. Για μια στιγμή χαμήλωσε τα μάτια της και πάλι τα θύκωσε σ' έμένα.

Τι μάτια άβυσσάστα!... Ήσαν μαύρα και βαθιά σαν άβυσσος. Ήσαν μάτια, που ενέπνευαν έρωτα και δέος μαζί.

Την εκύτταζα κι' εγώ, και για λίγη ώρα η ψυχές μας έσμιζαν μαζί μέσα απ' τα μάτια μας.

Για λίγη ώρα...

Σε λίγο, έφτασε το τραίνο, με το οποίο θα έφευγε εκείνη.

Εγώ θα έφευγα μ' ένα άλλο, που θα έρχόταν αργότερα.

Πρώτα προχώρησε προς το τραίνο ο συνοδός της κι' εκείνη τον ακολουθούσε σιωπηλή.

Ανέβηκαν κι' οι δυο σ' ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως και το τραίνο ξεκίνησε σε λίγο.

Και η ωραία γυναίκα με το μαύρο φόρεμα και με τα μαύρα μαύια, πρόβαλε στο παράθυρο του βαγονιού και μ' αποχαιρέτησε κινώντας το μαντηλάκι της.

Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα; Ήταν κόρη, αδελφή, ή γυναίκα αυτού που την συνόδευε;

Γιατί ήταν έτσι μελαγχολική;

Γιατί μ' εκύτταζε έτσι;

Γιατί μ' αποχαιρέτησε με το μαντήλι της; Τι είδε σ' έμένα; Τον άνθρωπο που θα την έννοιωθε, ή κάποιον που έμοιαζε με έναν που αγάπησε κάποτε;

Δεν ξέρω... Μα εγώ δεν πρόσεξα να την ξεχάσω από τότε, κι' έμεινε κι' η δικιά της μελαγχολική μορφή αποτυπωμένη μέσα στην καρδιά μου, μαζί με άλλες τόσες φευγαλέες και τόσο αιώνιες μορφές...

Ναι... Το όμιολογώ... Η καρδιά μου είναι γεμάτη από αγάπες που τις ενέπνευσε μια στιγμή κι' εντυπώθηκαν για πάντα.

Είμαι ένας δόν Ζωνάν του όνειρου, ένας δόν Κιζώτης του έρωτος.

Μένει πάντα μέσα μου, πολύ έντονος και πολύ μεθυστικός ο άνικανοποίητος πόθος για τις γυναίκες που, περνώντας από μπροστά μου, με τάραξαν για πάντα με μια τους ματιά, μ' ένα τους χαμόγελο.

Είπε παράξενο... Μα τις κλείνω όλες μαζί και καθένα χωριστά μέσα στην ψυχή μου, τις γυναίκες που χτύπησαν την καρδιά μου, και τις αγάπησα σε μια στιγμή για πάντα. Που με τον τις νύχτες, όταν ή άπνεια κρατάει δεξάνοχα, τα μάτια μου παρουσιάζονται όλες ή γυναίκες που πόθησα, και δεν τις άπονη.

Περνούν όλες, μαμά, από μπροστά μου, χαρίζοντάς μου την ματιά τους και το χαμόγελό τους.

Και... Α. μα πως την άφησα τελευταία, εκείνη που έφευγε απ' όλες;

Την όμορφη Γεωργιανή με τα καμάκια μαλλιά και τα τάλεντα δέμα;

Σε όλη μου σχεδόν την ζωή, ήμουν ένας ταξιδιώτης, ένας άπόρος.

Κάποτε ταξίδευα μ' ένα υπερωκεάνειο για τις Ίνδιες.

Με το ίδιο πλοίο ταξίδευε κι' ένας μαχαράγης με την γυναίκα του και την ακολουθία του. Η γυναίκα του ήταν μια Γεωργιανή πριγκίπισσα.

Φορούσε το ινδικό κοστούμι, με τον πέπλο που σκαλίζει τα μάτια κι' άφηνει άσκεπαστο το πρόσωπο.

Δεν φαινόταν καθόλου μελαγχολική αυτή η γυναίκα. Χωρούσε σε σχεδόν διαρκώς, και το χαμόγελό της ήταν γλυκό κι' άδύνατο.

Τό χαμόγελο ενός παιδιού.

Καθώς έβιαθα από άλλους ταξιδιώτες, ή Γεωργιανή ήσαν μαχαράνι, ή επίσημη δηλαδή γυναίκα του μαχαράζι, αλλά είχε κι' άλλες γυναίκες στο χαρέμι του και τον έβλεπα κι' εγώ.

Ερωτοτορπι με τις Εθιοπικές κυρίες, που ήσαν μέσα στο πλοίο. Κι' ή μαχαράνι τον κούταζε και χαμογελούσε πάντα. Κι' ήσαν μια τα χτυπητή αντίθεσις το παιδικό εκείνο χαμόγελο με τα ήδυστα.

Μια νύχτα είδα μόνη την μαχαράνι σε κατάσταση του πλοίου. Κούταζε πέρα στο θάλασσα, μα δεν χαμογελούσε...

Την καλοπέρασα κι' εκείνη γύρισε και με κούταξε με τα ήδονικά της μάτια.

Και στο φως των άστρων, είδα τα μάτια της διαρκώς...

Γιατί κλάιτε; τώλησα να την φωνάξω. Έσείς που είστε τόσο ωραία, τόσο πλούσια, τόσο νέα...

Μου λείπει το μεγαλύτερο αγαθό, ή γάμη... Δεν μ' αγαπάει ο μαχαράγης. Κι' εγώ...

Και έξασπασε σε λυγμούς.

Ήσαν τόσο ωραία, καθώς έλαμγε ή θάλασσα εκείνη γυναίκα, κι' ήσαν τόσο γοητευτική και μυστηριώδης ή νύχτα γύρω μου, ώστε, χωρίς να θέλω, γονάτισα μπροστά της.

Μα την ίδια στιγμή δέμα άκούστηκαν κοντά μας και γρήγορα, άπουαζρόνθηκα από την μαχαράνι.

Κατέβηκα κάτω στην καμπίνα μου. Ήμουν έξαρκτως από έρωτα κι' ευτυχία.

Αλλά σε λίγο, φοβερές κραυγές άκούστηκαν.

Ένας άνθρωπος είχε πέσει στη θάλασσα.

Ανέβηκα τρέχοντας στο κατάστρωμα.

Η μαχαράνι δεν ήταν στην θέσι της.

Πέρα εκεί στην θάλασσα, διέτρινα ένα σώμα να κολιού με τα χέρια. Όταν έφταναν κοντά του ή βάρκες, το σώμα δεν φαινόταν πιά. Είχε βυθισθί...

Ήταν ή μαχαράνι, ή μαχαράνι που είχε πέσει στη θάλασσα.

Γιατί έπεσε στη θάλασσα, άφού είχε αποφασίσει από όλην ή ζωή να μ' ακολουθήσει;

Είχε όλην την προθυμία μα δεν είχε την δύναμη ν' αγαπήσει έναν άλλον εκτός από τον μαχαράζι της;

Τό νόμιζε άμαρτία και γιατί μου είπε μόνο πως δέχεται τον έρωτά μου;

Δεν ξέρω... Μα εγώ δεν μπορώ να την ξεχάσω κι' αυτήν την περαστική και τόσο γοητευτική γυναίκα...

Α. μα πόσάκι την άγαπήσα...

Α. ΔΑΒΙΔ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΟΝ ΑΤΘΙΔΟΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Κι' η ν. Δ., Πειραιά, 'Ιωάννα ν. Γ., Ένταθα, και σε όσες κυρίες και δεσποινίδες μου ζητούν ιδιαίτερες απαντήσεις και συνεντεύξεις. — Αυτοίμα πολύ γιατί δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω, αλλά δεν άπαντώ παρά μόνον διά του «Μπουκέτου».

Θεοδώρα ν. Καβάλλαν. — Για να εξαλειφθούν τα μαμμάκια από τους βραχιόνιάς σας, να τους ξεπλένετε με χλιαρό νερό μέσα στο οποίο θα έχετε λυώσει προηγουμένως λίγη σόδα του φαρμακείου.

Ξανθή ν. Μυτιλήνη. — Ν' αλείφετε τώρα το καλοκαίρι το πρόσωπό σας με χυμόν φράουλας, ανακατεμένο με λίγο φρεσκοτάτο γάλα. Έτσι το δέμα σας θα διατηρείται δροσερό, άνθηρό και θα έχη κι' ένα πολύ γλυκό οδόδιο χρώμα.

Υδρα ν. — Για να μεγαλώσουν και να πυκνώσουν τα φρύδια σας, να τ' αλείφετε κάθε βράδυ με λίγο πρώτης ποιότητας ρετινόλα.

Μαρία ν. Αλεξάνδρειαν. — Για ν' άσπρίσει ο λαιμός σας, να τον πλένετε κάθε μέρα με χλιαρό νερό, στο οποίο θα έχετε ρίξει προηγουμένως Perborate de soude, με αναλογία τέσσερες κουταλιές σε μια λίτρα νερό. Κατόπιν θα κάνετε τοπικές φριξίον με το έξις μήμα:

Κόλ-κρεμ 30 γραμμάρια
Τάλκ 5 »
Oxyde de zinc 5 »

Όρτα ν. Φάληρον. — Πολύ ευχαρίστως σας δίδω την συνταγή μιας κρέμας με σοκολάτα, χωρίς γάλα. Πιάνετε πέντε πλατίτσες σοκολάτας, και τις λιώνετε με λίγο νερό. Προσθέτετε ένα τέταρτον κίλου βούτυρο, σε μικρά-μικρά κομμάτια, ένα-ένα κι' όλη.

Όσο για πούντρα να μεταχειρίζεστε την έξις:

Talc de Venise 20 gr.
Fleur de riz 20 »
Blanc de zinc 10 »
Essence 2 »

Τις βλεφαρίδες σας να τις αλείφετε με λίγη αποστειρωμένη βαζελίνη και να τις γυρνάτε από ζωντας τις έλατρά προς τα έ πάνω.

Ελίζα ν. Κηφισιά. — Την συνταγή της φρυγανιής για τα μαλλιά, διά την βρήτε στο 4ο φύλλο του «Μπουκέτου».

Ρε ν. Θεσσαλονίκη. — Να βάζετε τα μαλλιά σας καλή από τις ρίζες έως κάτω, σε έλαιόλαδο από γεωμανικό λάδι.

Όσο για περιγλυπτική σας σιανιστή την έξις, ή οποία σταματά και την τριχόπτωση:

Huile de ricin 6 gr.
Glycerine 6 »
Teinture de benjoin 10 »
Alcool a 60° 200 »
Essence de Portugal 5 »

Για να έχετε δέ καθαρό, και δροσερό δέμα, ν' αποπλένετε τα πολλά κρέατα, τις σάλτσες και τα άμυρα, να τρώτε άφθονα χόρτα και φρούτα και ν' αλείφετε το πρόσωπό σας με την έξις λοιπόν:

Αγγορόνισο 50 γραμμ.
Βάμμα βενζόης 4 »
Ανθόνερο 30 »
Ελαιορύνη 5 »

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ο χορός υπέρ του Μπενεζίου 'Ασίου ήτο το κυριότερο γεγονός της εποχής.

—Η άδουσα του χορού πλήρης από τους πλέον έπαξειους χορευτές και χορευτρίες, μεταξύ των οποίων οι κ.κ. Μιχαλόπουλος, Ραζής, Ζαλοκώστας, Νεϊκόφ, Γ. Μακκάς και οι κ.κ. Ραζέλου, Μάτσα, Ζαλοκώστα, Μαλαμίδη και οι διδές Μιχαλόπουλου και Σ. Μάτσα.

—Πολύ «εύς» ήτο ή κ. Κόβεντις - Μπεντιντζ με μαύρη τουαλέτα και μαχη από περά.

—Έσπασε ώραιότητος ή κ. Αρσοπούλου με μπλε τουρκουάζ τουαλέτα, ή κ. Χίρη 'Αποστολίδη υπέρ ποτε ωραία με άσπρη, ρόζ και μαύρη τουαλέτα.

—Άμορφες εμφανίσεις, ή κ. 'Αλξ Τακαλιώτη με πράσινη ζώνη τουαλέτα και ή δις 'Αγνή Ντορά.

—Κοιφότητα βραδεία χορού άπνευσήσαν εις τα ζεύγη Μιχαλόπουλου και Μιχαλοπούλου, εις τα τανζά, διδα Σ. Μάτσα με τον κίον Μιχαλόπουλου εις το φός και εις το βάς και εις το ζεύγος Νεϊκόφ.

—Το βραβείον κομψότητος έλαβε ή κ. Βλάγκλη, ή οποία έφερε τουαλέτα λευκή και πράσινη.

—Εμφάνισες που έθαυμάζοντο: ή κ. Δ. Λοβέρδου με τουαλέτα άσπρη και μούβ, κυρία Κρησάκη με τουαλέτα μπλε-πράσινη, ή κ. Μπαταζή με δύο τόνους μπλε, ή κ. Ι. Ζαμή με γκρι, ή κ. Μαλαμίδη με μπλε, ή κ. 'Ελλη Ζαλοκώστα με μπλε-νάντο.

—Επίσης παρίσταντο: ή κ. Θεοδώρα με θαυμασία λευκή τουαλέτα, ή κ. Ναού, ή κ. Ζορμπά, ή κ. Τακαλιώτου, ή κ. Κίρον, που έφορε με ζώνη τουαλέτα, ή κ. Αρσοπούλου, ή κ. Δίμα.

—Όμοιος ό επιτετραμμένος τις 'Αγγίλας και ή κ. Μπεντιντζ, ή κ. και ή κ. Ντέ λιά Σέτα, ό έπιτετραμμένος και ή κ. Τσαλδάρη κ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΣΟΥΜΕ σε άπελύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα είδη, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και έλεκλινες είδη, έλεγχες. Γράφατε: «Μπουκέτο», Λέκτ 7, Αθήνας.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

1) Καπελίνα και μπόλερο σκατοέλικα. 11) Φόρεμα και καπελίνα από όργαντι άσπρο, γαυρισμένα με νερό από ρόζ όργαντι ρόζ. 111) Καπελίνα από κρέπ έμπρι με λουλούδια. IV) Καπελίνα από κρέπ με ρόζ. V) Καπελίνα από άσπρο και ρόζ κρέπ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ HENRI TRANIN

Μ' ἐν' ἀπότομο κίνημα τοῦ τιμονιού, ἔστρεψε τὴ γωνιά τοῦ κήπου, καὶ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό μου μπρὸς στὴ μικρὴ καγκελλόπορτα.

Ἄμεσος ὁ σύντροφός μου Πιέρ ἔσκησε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ψιθύρισε:

— Νὰ κ' ἕνας ἄσπρος, ἐπὶ τέλους... Λόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ φτάσαμε σὲ ἀνθρώπους... Κόντευε νὰ παλαβοῦσε τόσες μέρες με τοὺς νέγρους! Εἶχε δίκιο. Ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ ξύλινου σπιτιού, ποὺ ἀκόταν στὸ βάθος τοῦ κήπου, ξερόβαλλε κάποιος ψηλός, ξεροκασκός καὶ κοιμισμένος ἄνδρας μὲ μονόκλ, ὁ ὁποῖος μὲν εἶδε τὸ κατασυντισμένο αὐτοκίνητό μας, ἔτρεξε κοντά μας, δρασκέλιζοντας τὰ λυγρὰ λουλούδια...

— Καλωσορίσατε, κύριοι... μὰς φώναξε χαρούμενα. Εἶμαι ὁ μίστερ Μίρ, καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, ποὺ θέσκημα μ' ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ σ' αὐτὴ τὴν ἀγλήξενη ἀφρικανικὴ ἔρημο... Κοιτάστε μέσα νὰ ξεκοιραστῇτε λίγο ἀπ' τὸ ταξίδι σας...

Ἄλλο ποὺ δὲν θέλαμε. Σεβασμένοι τόσους μήνες μακριὰ ἀπὸ κάθε πολιτισμένο μέρος, κάνοντας διαρκῶς καρὰ με μισογύριους καὶ θροισμούς νέγρους, καὶ ταξιδεύοντας ἰσὼ κ' ἕναν μῆνα τώρα τὰ κορμιά μας, μέσα στὸ σαβαβαλισμένο αὐτοκίνητό μας, δεχτήκαμε μὲ ἀνέκδοτη ἀνταρσία τὴν εὐγενεὴ πρόκλησή του. Ὁ Πιέρ, μάλιστα, ἀποκρίθηκε μὲ δάχτυλο:

— Εἰςαίτησέ με, σέο... Λέγομαι Πιέρ Μποντὰ, κ' ὁ σύντροφός μου Ρομπέρ Σαρτί... Εἴμαστε παραγγελιοδόχοι λαοτοσίαι, κ' ἐπιστρέφουμε στὴ Νιγηρία ἀπὸ μιὰ ἐμπορικὴ μὰς ἐκδρομὴ στὴς ἄγριες χώρες τῆς Κεντροῦς Ἀφρικῆς... Δεχθήκατε τὴν καλοκαρδιὰ προσέκλησέ σας μὲ εὐγενεὴ πρόκληση, γιατί ἀποκρίναμε πάλι ἀπ' τὴ λαύρα κ' ἀπ' τὴν κοίτασή...

Ἐτοίμασθαι νὰ κατεβόμην, μὰ μιὰ γλινεὶα κ' ὁλόκληρο ἐμφάνισι μὰς κάρφωσε ξανά στὴς θέσεις μας. Σαφηνὰ εἶχε ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ μερικὲς χοιρινὰς μιὰ νεαρὴ γυναίκα, ὁμορφὴ καὶ ξανθὴ, σὰν ἄγγελος, ἡ ὁποία κινούμενη μὲ διαρκῶς περιέργεια, πῆγε καὶ στάθηκε πλὴς στὸν Ἑγγλέζο καθηγητὴ...

— Νὰ σὰς παρουσιάσω τὴν κυρία μου... εἶπε χαμογελαστὰ ὁ μίστερ Μίρ, ἐνὸς ἑμῆς ψιθύρισε γοητευμένοι τὰ ὀνόματά μας, θυμίζοντας συγχρόνως ὡς κατὰ τὰ καπέλα μας...

Μὰ τώρα, λὲς καὶ κάποιος πάγος ξαφνικὸς μούδιασε τὸ κορμὶ μου, καθὼς καὶ τὸ κορμὶ τοῦ συντρόφου μου. Κόπτασε μὲ στενοχωρία τὰ κοινοποιήματα τοῦ κήπου, τὸ ἄγριο, ἡλιοφανερό καὶ θρόμβικο ἀπ' τὸν ἰσθμὸ καὶ τὴ σκόνη πρόσωπό του, μὰ κ' ἐκεῖνος ἔκανε τὰ ἴδια γὰ λογαριασμό μου...

Μονομύρια διασταχτικά, ταπεινωμένοι γὰ τὰ χόλια μου:

— Θὰ προτιμοῦσαμε, μίστερ Μίρ, νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσουμε... Δεχθήκαμε στὴν ἀρχὴ τὴν πρόσκλησή σας, γιατί νομίσαμε πὼς εἴστε μόνος... Μὰ τώρα, βλέπουμε πὼς δὲν ἐνοχλήσουμε καὶ τὴν κυρία.

Τὸ φιλόξενο αὐτὸ ξενάγιο ἔδειξε τὴν πὺ μεγάλην στενοχωρία, γὰ τὰ λόγια μου αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐπεδοκίμαζε ὁλόκληρη κ' ὁ σύντροφός μου Πιέρ. Κ' ἡ παρακλήσεις τους, καθὼς κ' ἡ διαιωνιστικὴ τους, ἦσαν τόσο εὐκρινεῖς, ὥστε ἀναγκαστήκαμε νὰ δεχτοῖμε τὴν προσέκλησή τους...

Περάσαμε κοντά τους μιὰ ἀξέχαστη βραδιά. Δὲν ἤξεραν πὼς νὰ μὰς περιποιηθοῦν, καὶ μὲ τί λόγια νὰ ἐκφράσουν κ' αὐτοὶ τὴν εὐχαρίστησή τους, γιατί ὄρθαν δυὸ πολιτισμένους ἀνθρώπους γὰ νὰ μαζήσουν λίγο, ἐξόριστοι καθὼς ἦσαν — γὰ ἔρευνες ἐπιστημονικῆς — στὴν ἀπόκρημνιστὴ γωνιά τῆς ἀχανοῦς ἀφρικανικῆς ἐρήμου...

Ἀποκαταμένοι ἀπ' τὴν κοίτασι, κοιμηθήκαμε βαθεῖα τὴ νύχτα ἐκεῖνη. Κ' ὅταν ξυπνήσαμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἕνας μικρὸς ὑπηρετὸς μὰς εἰδοποίησε πὼς ἡ κυρία μὰς περιμένει στὸ κήπου τοῦ κήπου, νὰ ποῖμε τὸν καφέ μαζί...

— Καλὴμέρα σας... μὰς εἶπε πρόσχαρα, μὲν μὰς εἶδε. Ὁ σύντροφός μου λείπει ἀπ' τὰ ξημερώματα, γὰ τὴς ἐρευνῆς του... Μὰ μὴτε νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ περιμένετε τὸν ἔρχομό του, τὸ βράδυ...

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν γλυκὴ σὰν γελώματα παιδιού, καὶ τὰ μάτια μὰς διαπνέοντοσαν ἀπ' τὴν ἀκατανίκητὴ γνησιότητα τῆς. Θελήσαμε νὰ προσφαιστοῖμε ἐπειγόντως δουλειῆς καὶ νὰ φύγοιμε ἀμέσως, μὰ τὰ χεῖρά καὶ τὸν δυὸ μὰς ἀπέμειναν δοντά, κ' ἡ λάμψη τὸν ματιῶν μὰς ἔδειχνε καθαρά τὸν κρημὸ μὰς πόθο νὰ μείνομεν κοντὰ τῆς...

Ἡ φωνὴ κίνησαν γοργὲς κ' ἀξέχαστες. Φανταζόμασε γὰ χίλια μικροπραγματικὰ, γελούσαμε κ' ὁ τρεῖς γὰ τὸ παρωμικό, κ' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο κ' ἡ οἰκειότητά μας — μιὰ ἐπικίνδυνη ὁμοῖ οἰκειότης — μεγάλωνε μεταξὺ μὰς...

Ὁ Πιέρ κ' ἐγὼ εἴχαμε νὰ δοῦμε λευκὴ γυναῖκα μὴνες ἐξολιγώρους. Μὰ κ' ἐκεῖνη, ὁλομύναξη ὁλομύναξη στὴν ἔξορία αὐτὴ, εἶχε διψήσει πάλι γὰ συντροφιά, κ' ἡ ἐνδοτικὴ φιλαρέσκεια τῆς ξυπνώντας

μέσα τῆς ἀποτομῆς, τὴ μεταμόρφωσε σὲ δαίμονα...

Εἴχαμε ξεχαστῇ ἄσπελα κ' ὁ τρεῖς μὰς, κ' ἀπ' τὰ φλογισμένα ἀπ' τὸν πειρασμό χορμὶ μὰς εἶχε ξεφύγει πάλι κάθε χαλινάρι ἐπιρροῆς...

Ὁ Πιέρ τὴν κίτταξε διαρκῶς σὰν διηραμένος, κ' ἐγὼ σὰν νασμένος. Ἐκεῖνος τὴν ρουφούσε μὲ τὰ μάτια, σὺν τῇ χαλινάρι καὶ φιλάρεσκῃ, κ' ἐγὼ τὴν ἀντιπρόθεον ἀπὸ ξέλου πειρασμοῦ...

Ὁ ἔρχομός τοῦ καθηγητοῦ κατὰ τὸ βράδυ, μὰς συγκλόνισε σφοδρὰ ἀπὸ τὸν κατήφορο, κ' ἡ σχετικὴ κονδύνα μετὰ τὸ ἀπαιτητικὸν, μὲ τὸν ἄγνο κ' ἄλλοιο χαρακτήρα τῆς, τὴς ταλαιπωροῦσε ἀπ' τὴν ὁλοήμερη ἔνοχη ἀγωνία πνεύμας...

Μὰ ὅταν χωρίσαμε γὰ νὰ κοιμηθοῖμε, ἐξαμαρτύνοντας τὴν γητὴ γὰ τὴν εὐγενεὴ φιλοξενία του, ὁ δαίμονας ἐξαμαρτύνοντας τὴν γητὴ μου ὁμοιωτὴ, γιατί μὴ φάνηκε πὼς ὁ Πιέρ κ' ἡ κυρία Μίρ λείψαν ἐν' ἀδιόρατο νόημα συνεννοήσεως...

Ἐπειτα βαρὺς στὸ στρώμα καὶ προσποιήθηκα πὼς κοινοποιῶντας τὸν ἴπνο τοῦ συντρόφου μου καὶ τὸν ἀντιπρόθεον τὴν γητὴ μου μὲ μιὰ παρὰ ὅλη καὶ λυσσασμένη ἔγλη...

Δὲν εἶδα τίποτα τὸ ὑπόπτο, γιατί ὁ Πιέρ κοιμώταν βαθεῖα τὴν ἄγνοια, καὶ κατὰ τὰ ξημερώματα, κοινοποιήσεως ἀπ' τὴν ἀφροσύνη τὴν ἀγνοία, ἀποκοιμήθηκα βαθεῖα...

Ὅταν ἀνοιξά τὰ μάτια, ὁ ἥλιος ἦταν ψηλὰ κ' ἡ κοίτασή μου πιστικὴ. Τὰ βλέφαρά μου μ' ἐκάλαν, τὸ αἷμα μου φουρτούσε ἀπὸ φλέβες, καὶ τὸ κεφάλι μου ἦταν βαρὺ... Ἡ θέσις τὸν γένυον μου τρεῖς ἀνέτητα τὸ κορμὶ μου, κ' ἔφερα τὴν ματιά μου ὀλίγον, κ' ἔκρινε γὰ τὸν Πιέρ...

Μὰ ἐκεῖνος ἔλειπε. Πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Τὸ πρὸς ἀντίκρουσε τότε μὲ ἀποτρεκτικὴν τὴν...

Στὴν ἴδια πληθυντὸν, καθισμένη πλὴς ὁ Πιέρ κ' ἡ κυρία Μίρ, ἦσαν σαφηνέοντες τὴν κίτταξιν κατὰ προσεχτικὰ, ἐνὸς τὰ κορμὶ μὰς ἀγγίζαν μὲ τὴς ῥάχες τους στρωμένους πρὸς μέρος μου...

Μὲ γλαρὰ μῦθια καὶ μὲ βαρεὶα ἀνάστασε κατασκόπευσε λίγη ὥρα... Ἐξάρνα ἡ κυρία Μίρ σπρώξας τὸ κεφάλι καὶ ἔστρεψε σὲ πρὸς ὁμοῖο γέλιο, ἐνὸς ὁ Πιέρ τῆς ἔλεγε, γελώντας δυνατὰ:

— Κι' ὁμοῖ, σὰς διδάσκω, κυρία μου... ὅστε ἡ πὺ ὁμορφὴ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς ἔρευνες δευτέρες, πῶς εἶστε στὸ ἄλπινο σας...

Φώναξε αὐτὸ ἔγλη καὶ σὺν ἑλπίδι σφοδρικὰ:

— Σὰν νὰ τὰ παραλὶς, Πιέρ...

Γύρισαν κ' οἱ δυὸ τους, ἔξαρνασάν, μὲ κίτταξιν ἐπὶ μὲν. Μὰ ἀν' ἡ ματιά ἐκείνη ἦταν μιὰ ὑποκριτικὴ παραπονοχία μὲν πρὸς τοῦ μαιμόν, ἡ ματιά τοῦ Πιέρ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα καὶ μὴν ῥα ἐξίδινε.

Γέλασε τώρα κ' ἕνα γέλιο γεμάτο ἀπὸ πρὸς ἡ, καὶ τὸν κίτταξε προσλητικὰ.

Τότε κ' ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέα τοῦ ἀργὰ, δρασκέλιζε τὸν κήπου μὲ ὑπόπτο πρὸς τὸν...

Κι' ἔξαρνα, μὲν δρόμους στὸ κατὰ τῆς πόρτας, ἀνίστασε τὴς σφιγμένους γροθιῆς του καὶ τὸν πρόλαβε. Τὸ πῆνασε σὲ στρατὴ κατακεκκαλὰ ἕνα βαρὺ καντηλιέρι, καὶ ὡς τὸν εἶδα νὰ σπῆται κεραυνόπληκτος στὸ πάτωμα, τρῶδῃ κατὰ τὸ φαρδὸ μαζαῖο μου...

Κ' ἔφτασε μὲ δυὸ πηδημάτα κοντὰ του... Πάτησε βαρετὰ τὸ γόνατό μου στὸ στήθος του, τὸν ἔπασσε ἀπ' τὸ λαμπρὸ καὶ σπινθηρὸν φῶς τοῦ ὀπλισμένου χέρος μου. Μὰ μιὰ πνιχτὴ φωνὴ μὲ συγκράτησε:

— Ρομπέρ... Ρομπέρ... Σύντροφέ μου... Ἀδελφέ μου!

Ἦταν ὁ Πιέρ ποὺ μὲ ἔκτενε, ἐνὸς τὰ μάτια του μὲ κίτταξιν μὲ ἔκρινε ἀνέπνοη πρὸς κ' ἐκλήξεως...

Τινάχτηκε ἀπάνω, βοήθησε τὸν Πιέρ νὰ σηκωθῇ, καὶ περνοῦσε μακριὰ τὸ μαζαῖο μου, οὐλοῖα:

— Σύντροφέ μου, Πιέρ... Τυφλώθηκε... Δὲν ἤξερα τί ἐκάνω... Κόντευε νὰ σὲ σκοτώσω ἐξ αἰτίας τῆς, κ' ὁμοῖ δὲν ἔδειξε ἡ σπινθηρὸς οὔτε μιὰ σταγόνα ἀπ' τὸ αἷμα σου... Πᾶμε νὰ φύγοιμε μακριὰ τῆς...

Ἐπὶ ἀπὸ δυὸ ὥρες, ἐνὸς τὸ αὐτοκίνητό μὰς ἔσκησε μὲ κίτταξιν τὴν φλογισμένην αἷμα τῆς ἐρήμου, ὁ Πιέρ μονομυρῶν, σφιγμένους σὲ πρὸς...

Περάσαμε, δίχως πολλὰς ἡμέρας, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ φωτιά τοῦ Ἀδῆ, ἀδελφέ μου Ρομπέρ... Δὲν ἦταν γυναῖκα ἐκεῖνη... Ἦταν μιὰ φριχτὴ ὀπτασία, ποὺ ἔλανε προσορμὴν τὰ μυαλά μὰς καὶ ποὺ κινεῖται νὰ βάψῃ τὰ χέρια σου μὲ τὸ αἷμα τοῦ πὺ πιστοῦ σου φίλου...

— Νὰ σὰς παρουσιάσω τὴ γυναῖκα μου, εἶπε ὁ μίστερ Μίρ.

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΩΝ „ΒΑΜΠΙΡ”

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΣΛΑΥΟΝΙΑΣ

Οι νεκροὶ ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Τί ἀναφέρει ὁ Γερμανὸς χρονικογράφος Μέρμπαχ. Τὰ τρομακτικὰ φαινόμενα τῆς Βλαχίας κατὰ τὸ 1732. Ἡ ἐκθεσίς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως Δουκὸς Καρόλου Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἔλκωτοι νεκροὶ τῆς Μαντρέιγκα, κλπ.

ἥλιος τοῦ Μαῖου πλημμύριζε μὲ τὸ ξανθὸ φῶς του τὴν πολυτελὴ αἰθούσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βελιγραδίου, ὅπου ὁ δούξ Κάρολος Ἀλεξάνδρος, στρατάρχης τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας κ' ἀντιβασιλεὺς τῶν σερβικῶν κτίσεων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Καρόλου VI (εἰμαστε στὸ 1732), καθότανε μπροστὰ στὴς κτινισμένες σελίδες ἐνὸς παλαιοῦ βιβλίου τοῦ Γερμανοῦ χρονικογράφου Μέρμπαχ. Ὁ δούξ εἶχε μιὰ ἔκφραση ἐκπληξῆς καὶ τρόμου στὸ πρόσωπό του καὶ μιὰ σιγμὴ ψιθύρου μὲ μισοδύστη φωνή:

— Μὰ πὼς εἶνε δυνατόν! Ὑπάρχουν λοιπὸν νεκροὶ ποὺ δαίνονται ἀπὸ τὸν τάφο τους; Ὑπάρχουν νεκροὶ ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο!

Κ' ἀνίσχυρος, σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφταναν ἡ συχνὴ ἐνοχλήσεις ποὺ εἶχε ἀπὸ τοὺς Τούρκους κ' ἡ ἀνταρσία τῶν στρατιωτῶν τοῦ βασιλέως Τζάν, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὴν φρουρὰν τῶν ρωμικῶν κτίσεων καὶ ποὺ ἦταν χειρότεροι κ' ἀπ' τοὺς ἔχθρους του, γύρισε τὴ σελίδα καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα τοῦ χρονικογράφου ποὺ περιέγραφε διάφορες πρῶτες νεκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ μνήμα τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γνωστὸ — ἔγραφε ὁ Μέρμπαχ — ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἐν καὶ πέθαναν καὶ θάψανται ἀπὸ καιρὸ στὸ μνήμα τους, ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ ἀντιπρόθεον, δὲν εἶχαν τὴ νύχτα σὺν φαντάσματι κ' ἐπῆσαν τὸ αἷμα διαφύρον ἀνθρώπων ποὺ κοινοποιούσαν ἀμέριμνοι... Γ' αὐτὸ τὸ λόγο, σὲ πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας, φράζουν τὸ στόμα τῶν νεκρῶν μὲ μιὰ πέτρα ἡ δύνουν σφιχτὰ τὸ λαμπρὸ καὶ τὸ σαγῶνι τους μ' ἕνα μεγάλον ματῆρι...

— Ἐνε λοιπὸν ἀλήθεια; ἀναρωτήθη καὶ ὁ ἀντιπρόθεον. Δὲν εἶνε φανταστικὴ ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ λένε, δι' ἐκπληκτικὸν ἀπὸ καιρὸ τώρα ἐδῶ ὅς αὐτὴ τὴ χώρα, σκορπίζοντας τὸν τρόμο καὶ τὸν πανικὸ στοὺς ἰσχυροὺς μου;...

Ὁ δούξ Κάρολος — Ἀλεξάνδρος ἔλειπε τὸ βιβλίο τοῦ χρονικογράφου καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὴς καινούργιες ἀναφορὰς τῶν ἀξιωματικῶν του γὰ αὐτὰ τὰ παράξενα γεγονότα.

Ἐνας στρατιώτης μου — ἔγραφε ὁ λοχαγὸς κήρυς τοῦ Καμπρέρα — ἐφίλονεῖται μὲ νύχτα ἀπὸ ἕνα χωρικό, ὅταν ἀέσφα, τὴν ὥρα ποὺ καθύπνουσαν στὸ τραπέζι, εἶδαν νὰ παρουσιάζεται στὸ κατὰ πρὸς τοῦ καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἑνὸς μισογύμνου ἀνθρώπου, μὲ κέρινο πρόσωπο καὶ μὲ μιὰ παράξενη καὶ θηριώδη ἔκφραση σὲ μάτια!...

Ὅλοι οἱ συνδαιτημένοι τότε, στὴ θέα ἐκείνου τοῦ φαντάσματος, σκόρπισαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τρομοκρατημένοι. Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ, ὁ οἰκοδεσπότης θρήνηκε νεκρὸς στὴν κἀμαρά του. Ἀν κρίνει κατὰ τὴν κίττιν δι' τοῦ θά ἔλεγε ὅτι πέθανε, ἐπειδὴ ἔχασε μ' ἕνα μυστηριώδη τρόπο ὅλο τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς φλέβης του. Οἱ ἄλλοι χωρικοὶ λοιπὸν παρεβέβησαν ὅτι τὸ τρομακτικὸ ἄτομο ποὺ εἶχε παρουσιασθῇ τὴν περασμένη νύχτα στὸ κατὰ πρὸς τοῦ σπιτιού, ἦταν ὁ πατέρας τοῦ φτωχοῦ χωρικοῦ, ποὺ εἶχε πεθάνει ἐδῶ κ' ἐνέα χρόνια καὶ ποὺ ἐξαγύρισε ἀέσφανα στὸ σπῆτι τοῦ γὰ νὰ ρουφῇ σὲ μιὰ νύχτα τὸ αἷμα τοῦ δυστυχισμένου γιου τοῦ!

Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ — τὸν πληροφοροῦσε πάλι ὁ λοχαγὸς Μπαρράν — 17 πρόσωπα πέθαναν μέσα σὲ λίγες μέρες ἀπὸ ἕνα παράξενο κ' ἀνέγνω θάνατο. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν κίτρινοι σὰν τὸ κερί καὶ ἔδειχνε ὅτι δὲν εἶχαν σταγόνα αἵματος μέσα στὴς φλέβες τους... Πέθαναν ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ρουφούσαν τὸ αἷμα οἱ θρυκολάκες!

Ὅταν στρατοπεδεύσαμε στὴ Βλαχία — ἔγραφε ἕνας ἄλλος ἀξιωματικὸς, ὁ λοχαγὸς Γκραντόσο — δυὸ στρατιώτες τῆς φρουρᾶς μὰς ἀρρώστησαν ἐκπνέοντες ἀπὸ ἕνα παράξενο λόγγωμα. Ἐχασαν τὴν ὀρεξί τους καὶ μέσα σὲ ὀχτὸ μέρες ἐφύγησαν ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἀρρώστειά τους. Πρὶν πεθάναι ὅμως, ἐξολογώθηκαν τρομοκρατημένοι, ὅτι ἕνα ἄσπρο φάντασμα τοῦ ἀκολουθοῦσε πάντα σὰν τὴ σκία τους... Ἐπειδὴ λοιπὸν κ' ἄλλοι στρατιώτες μπορούσαν νὰ χάσουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ λόγγωμα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑποζωμιατοὺς μου κατάφερε νὰ μῆσθ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ὅτι αἰτία τὸν ἦταν οἱ θρυκολάκες ποὺ πίνουν τὴ νύχτα τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν, καὶ μεταχειρίστηκε τὸν ἀκούσιο ἐξορκισμό ποὺ συνηθίζουν στὴ Βλαχία: Διάλεξε ἕνα παιδάκι, ὁποῖο ἀκόμη ἀπὸ κάθε ἡμέρας, τὸ ἔβαλε ἀπάνω σ' ἕνα μαῦρο ἄλογο καὶ τὸ

Εἶδαν νὰ παρουσιάζεται ἕνας μισογύμνος ἄνθρωπος!

νις, δρόμους μπροστὰ σ' ἕνα ἐκπληκτικὸ φαινόμενο. Σ' ἕνα τάφο ὄρθκε ἕνα ἄνθρωπο θάμνο ζωντανό! Ὁ δόκτωρ Κλίστενγκερ παραξενεύτηκε ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ θρυκολάκες στὸν τάφο δέκα ὁλόκληρες μέρες, ἔξακολουθοῦσε νὰ ζῇ. Ὁ θρυκολάκας λοιπὸν δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνας ἐνεκροζώντανος, ποὺ παρουσιάζετο ὡς τις ἐνδείξεις τῆς καταληψίας ἡ, ὅπως ἔλεγον ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, τῆς ἐκστάσεως τοῦ θανάτου.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις διεφάνη πάλι τὸ μυστήριον τῶν «βαιτ» τῆς Σλαβονίας καὶ καθυστέρησε τὸν δούκα Καρόλο — Ἀλεξάνδρο, τὸν στρατάρχην τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ δόκτωρ Κλίστενγκερ στὴν ἱστορικὴ ἐκθεσί του ἀνέφερε δι' κ' ὁ Τετορβιλιανὸς ἔκανε λόγο γὰ τέτοια παράξενα φαινόμενα θρυκολάκων, τὰ ὁποῖα δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου ποὺ θεωροῦνται ὡς νεκροὶ ἀπὸ τοὺς δυνάμεις τους καὶ σεις οἱ ἄνθρωποι ποὺ θεωροῦνται ὡς νεκροὶ ἀπὸ τοὺς δυνάμεις των. Πῶς ὅμως ἐξηγεῖται τὸ παράξενο λόγγωμα ποὺ πᾶναι τὰ θύματα τῶν θρυκολάκων ποὺ χάνουν ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητὴ αἰτία τὸ αἷμα τους καὶ τέλος πεθαίνουν μέσα σὲ λίγες μέρες; Ὁ δόκτωρ Κλίστενγκερ διετύπωσε καθαρά τὴν γνώμη δι' ὅτι πρόκειται περὶ ἀυτοποθῆς καὶ περὶ ἀλλῆς ἀναίμας, ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχουν ὅσοι νομίζονται δι' βασανίζονται ἀπὸ τοὺς θρυκολάκες, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπικρατοῦναι τὴ νύχτα καὶ τοὺς ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ὁρὸν ποὺ κοινοποιῶνται...

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ θεωρία ἀπεδείχθη τώρα ἀληθινὴ ἀπὸ τὴ νεώτερη ἐπιστήμη, ἡ ὁποία δὲν παραδέχεται τὴν ὑπόθεσιν θρυκολάκων, ἀλλὰ μονάχη τὴς τόσο συνηθισμένους περιπτώσεις ἀναίμας καὶ νεκροφωγίας...

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
δονασοσκινηγὸς τοιμιάσθηκε νὰ
πυροβολήσῃ, μὰ συγκρατή-
θηκε.

— Χίλιοι διαβόλοι! μούγκρι-
σε μὲ λύσσα.

Τί εἶχε συμβῆ;

— Ὁ Ἑλ Μεσιτίζο, γιὰ νὰ φυ-
λαχτῇ ἀπ' τὶς σφαῖρες τῶν κυ-
νηγῶν δὺο νὰ φτάσῃ στὴν κα-
τασκοινησὶ τοῦ, σκότωσε στὸν ὄ-
μο του τὸ σῶμα τοῦ ἐτοιμοθά-
νάτου Πέτρου Διάξ κα' ἄρχισε
νὰ ὑποχωρῇ σιγά σιγά καὶ μὲ
προφύλαξι...

— Κατάραι! φώναξε ὁ Πέπες μαλακός ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ὁ
ἀνθρώπος τὸν δολοφόνου αὐτὸν νὰ ξυρῇ;

Τί μπορούσαν ὅμως νὰ κάνουν;

— Ἀν πυροβολούσαν θὰ χτυποῦσαν ἢ σφαίρες τοὺς τὸν Διάξ. Δὲν
ἤξεραν διὰ τὸ ἀτόμητος τυχοδιώκτης ἦταν θανάσιμα πληγωμένος
κα' ὅτι λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένανε...

Οἱ Ἐρυθροδερμοὶ βλέποντας διὰ εἰς ἐξουσίῃ ὁ ἀπονοδύμερος
ἐχθρὸς τοὺς, ὁ φονεὺς τόσων πολεμιστῶν των, ποὺ τρέμανε ἀκόμα
καὶ τὸν ἴσκιό του, ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν χαρούμενα.

Μὰ ὁ Πέτρος Διάξ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πεθαίνουν
ἀνεκδιήκτα. Κατάλαβε διὰ πλησίαζε ὁ θάνατος.

Αἰσθάνθηκε πὺς ἀπὸ στιγμὴν ἀπὸ στιγμὴν ὁ ἀπόμνη νεκρὸς στὴ
ράχη τοῦ πειρατοῦ τῆς ἐρήμου.

Κι' ἐπὶ τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ, νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνου του.

Ὁ ὄσκατος αὐτὸς πόθος τοῦδ' ὡσεὶ τὴν δυνάμει ποὺ τοῦ χρειαζόταν.

Ἀπλῶς τὸ μισοπαγωμένον χεῖρ του, ἄρπαξε σφιχτὰ τὸ μαχαίρι του,
τὸ τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη του καὶ μὲ μὴ τελευταία προσπάθεια
τοῦ βύθισε στὸ στήθος τοῦ Ἑλ Μεσιτίζο.

Ὁ ληστὴς ἄρχισε ἕνα μουνγκρητὸ πόνου καὶ σφαιρίστηκε βα-
ρὺς στὸ ἔδαφος, βγάζοντας ἀπ' τὸ στόμα του ἀφρούς αἵματος.

Τὶς δραματικὲς αὐτὲς σκηνὲς τὶς παρακολούθησαν κα' ἀπ' τὰ διὰ
μέρη τῶν ἀντιπάλων, τῶν ὁποίων ἡ λύσσα καὶ ἡ μανία εἶχε φτάσει
πλέον στὸ ἀνώτατο σημεῖο. Κοιμήθηκε ὁργῆς κα' ἐκδικήσεως ἀκούστη-
καν. Καὶ ἡ σφοδρὰ ἐπὶ ὁρμητικὴ, λυσσαλέα.

Ὁ Βουαρὸς πυροβόλησε μὲ τὴν καραμπίνα του ἐναντίον τῶν
Ἰνδῶν, σκότωσε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ κατόπιν κρατώντας τὸ ὅπλο
τοῦ σὺν ῥόπαλό, ἀπὸ τὴν κἀννη, ὥρμησε ἀκάθεκτος ἐναντίον τῶν ἀν-
τιπάλων του.

Ὁ Φάβιος κα' ὁ Πέπες τὸν ἀκολούθησαν.

Τὸ ὅτι ἔκανε κα' ὁ Ἑλ Μεσιτίζο μὲ τοὺς ἄλλους δονασοσκινηγούς, ὁ
ἐκκεντρωκὸς Ἀγγλὸς, ὁ Ἀμερικανὸς κυνηγός, ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς, μὲ
τοὺς πολεμιστὰς τῆς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

Ἐπὶ ἀρετὴν ὥρμησε δὲν ἀνογιόντουσαν παρὰ κραυγὲς λύσσης,
βλασφημιῆς καὶ ἀπειλῆς.

Οἱ κεφαλὸφαιδοὶ θορυμιάζαν κρανία, τὰ πλατεῖα μαχαίρια
ἐξεκοιλιάζαν, τὰ τοξεύθρια κατεκερματίζαν...

Ὁ γιὸς τοῦ Ἑλ Μεσιτίζο πολεμοῦσε στὴν πρώτη γραμμῇ, θέ-
λοντας νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του. Ὅταν ὅμως εἶδε
ὅτι οἱ λευκοὶ θὰ νικούσαν, σκέφτηκε ν' ἄρπαξῇ τὴν δόνα Ροζαρίτα
καὶ νὰ ἐξαφανιστῇ μέσα στὸ δάσος.

Τὸν σκοπὸ τοῦ αὐτοῦ τὸν ἐμάντευαν διὰ ἄνθρωποι: Ὁ Φάβιος
ὁ ὁποῖος ποδοῦσε νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένην του καὶ ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

Ὁ γενναῖος Κοιμάγχις μισοῦσε θανάσιμος τὸν Μιγά. Καὶ ποδοῦ-
σε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιό του τὸ χεῖρ. Ὁρμησε λοιπὸν ἐναντίον
του, ἀφίνοντας πίσω του τὸν Φάβιο, μαχόμενον ἐναντίον τῶν Ἰν-
δῶν, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐφύραζαν τὸν δρόμο.

Ὁ Μιγάς ἔσπινε τὴν στιγμὴν αὐτὴ πάνω ἀπ' τὴν δόνα Ροζαρίτα,
ἡ ὁποία εἶχε ξαναλιπο-
θυμῆσαι ἀπ' τὸν τρόμο
τῆς. Ἐνὸς ὅμως ἐτοιμα-
ζόταν νὰ τὴν σηκώσῃ
στὴν ἀγκαλιά του καὶ
νὰ τὴν μεταφέρει στὸ
μέρος ποὺ βοσκοῦσαν τὰ
αἰγία του, εἶδε τὸν
Κοιμάγχι ἀρχηγὸ νὰ
πηδᾷ ἐναντίον του μὲ
τὸ τοξεύθριον ἠτοιμημένο.

Ὁ ληστὴς κατάλαβε
τὸν κίνδυνό ποὺ διέ-
τροχε.

Ἐξ ἄλλου ἡ Φλογε-

ρὰ Ἀκτίς ἦταν αἰχμὸς τοῦ ἀπονοδύμερος ἐχθροῦ. Ἀφῆσε λοιπὸν
τὴν κόρη καὶ οἰχτήθηκε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του, ἀπλῶς μὲ τὸ
γάλο μαχαίρι του. Ἡ πάλιν τοῦ ὑπῆρχε μανιώδης. Μὰ ἔπειτα
διὰ τοὺς ἐπιδέξιοι πολεμιστὰς καὶ ἀπέφηναν ὁ ἕνας τὰ χεῖρ
τοῦ ἄλλου.

Τέλος, ὁ Μιγάς ἐτραυμάτισε τὴν Φλογερὰ Ἀκτίδα στὴν
τὴν χτύπημα αὐτὸ θὰ θανάτωνε τὸν Κοιμάγχι, ἀν δὲν ἔφτανε
νὰ πρὶν ἐγκαίρως πρὸς τὰ δεξιὰ. Μὲ τὴν φόρα ποὺ εἶχε
στὸ χτύπημα ὁ Μιγάς, παρεσφύδῃ καὶ περιστολῶν πάνω
φτέρνες του. Αὐτὸ ὅμως ἔβγαλε ἀφορμὴ νὰ μείνῃ ἀπορροιασμένος.

Ὁ Κοιμάγχις, γρήγορος σὺν ἀστρατῇ, τοῦ κατέρρεε ἕνα δυνά-
μιμα μὲ τὸ τοξεύθριον τοῦ στὸ κεφάλι...

Τὸ κρανίον τοῦ ληστοῦ ἄνοιξε στὰ δύο σὺν χροατῇ καὶ
κυλίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε ἕνα στεναγμὸ.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Κοιμάγχις, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν πληγὴν
ἀπ' τὴν ὁποία ἔτρεχε ἀφθονὸς αἷμα, ἄρπαξε τὴν δόνα Ροζαρίτα
στὴν ἀγκαλιά του, σὺν φτερό, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ
σκόταν ὁ πατέρας τῆς, μὲ τὸν γερονισατῇ.

Κατασκυνηγμένος ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἀγκάλιασε τὴν κόρη
κα' ἄρχισε νὰ τὴν καταφιλή. Ἐσφιξε κατόπιν τὸ χεῖρ τοῦ πατέρα
καὶ τοῦ ἐξέφρασε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνην ποὺ ἀισθάνονταν γιὰ τὴν
γενναῖα τοῦ πατρός.

— Ἀτόμητε καὶ γενναῖε Κοιμάγχι, τοῦ εἶπε, σ' ἐχάρηκα
δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ ποῦναίς γιὰ τὸ παιδί μου. Ζήτησε καὶ
θέλεις, τί ἐπιθυμῆς; Ὅτι σοῦ τὸ δώσω. Θέλεις χρυσάρι, ἔφη
χρυσάρι;

Χρυσάρι; Τί νὰ τὸ ἔκανε τὸ χρυσάρι ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς;

Γνώσε, λοιπὸν, καὶ εἶπε στὴν δὸν Αὐγουστίνου.

— Ὁ Κοιμάγχις ἀρχηγὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην χρυσοῦ. Τὸ πρὶν
μενεῖ ὁ χρυσὸς μέσα στὰ δάσος ποὺ εἶναι, μὲ τοὺς πολεμιστὰς
ἔκαμα τὸ κατήκον μου. Ἐσοῦσα τὸ ἄνθος τῶν λειμῶνων καὶ
τὸ χεῖρ ἐνὸς ληστοῦ καὶ συγχρόνως ἐκδικήθηκα τὸν ἐχθρὸ μου αὐτό.
Τὸν ἐσκότωσα κα' αὐτὸ εἶνε ἀρετὴ ἱκανοποίησις γιὰ μένα.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ξανάφισε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ παλαιά
χεῖρ τοῦ γενναίου Ἰνδοῦ, ὁ ὁποῖος ξανάτρεξε τώρα κοντὰ πρὸς
μαχόμενους φίλους του, μὲ τὸν πόθο νὰ σκοτώσῃ ὅσους ποὺ ποῦν
μποροῦσε Ἀπάχιδες.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἔχοντας πλέον τὴν κόρη του στὴν ἀγκαλιά
του, δὲν ἐδίδασκε στιγμὴν. Διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν τ' αἰγία
ναβαλίσκειν, ἔσφιξε τὴν δόνα Ροζαρίτα πάνω στὸ γόνατό του καὶ
τράβηξε καλὰ-καλὰ πρὸς τὴν ἐπαυλὶν του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν
γερονισατῇ δὸν Τραγαδοῦ καὶ μερικὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ
ἐπὶ τὴν ἐπαυλὶν του.

Ἡ τρομερὴ περιπέτειά του τὸν εἶχε ἀναστατώσει, ὥστε
στάνθηκε οὔτε ν' ἀποχωρήσῃ τοὺς γενναίους λευκοὺς πολεμιστὰς
ποὺ ἐμάχοντο κατὰ τῶν Ἐρυθροδερμῶν. Εἶπε ὅσοσο σ' ἔπεισε
τοὺς ὑπῆρχε του νὰ καλέσῃ ἐκ μέρους τοῦ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
ἐκείνους ἄνδρας στὴν ἐπαυλὶν του.

Ἐτοί ἡ δόνα Ροζαρίτα μετεφέρθη μακριὰ ἀπ' τὸν τόπο
σημπλοκῆς ἀναισθητῆ, πρὶν προφτάσῃ νὰ συνελθῇ. Ἐπὶ δὲν
τὸ Φάβιο, τὸν Τιβούρκο, ὅπως τὴν ἤξερε αὐτὴ. Μὰ κα' ὁ Φάβιος
δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου καὶ τῆς κόρης
του, μέσα στὸν χαλασμὸ τῆς συμπλοκῆς.

Σὲ λίγο οἱ Ἰνδοὶ, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῶν περιπο-
στὶς ἐπιθέσεις τῶν λευκῶν, ἀναγκάσθηκαν νὰ τραποῦν σὲ φρενὴ
ἐφίνοντας στὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς ἀρετὰ πτώματα.

Οἱ νικητὰς ἔδεσαν τὶς πληγὰς ποὺ εἶχαν δεχθῇ κατὰ τὴν σφαι-
ρὰ καὶ κάθισαν νὰ ξεκουραστοῦν, προκειμένου νὰ τραβήξῃ πάλιν
πρὸς τὸ δρόμο του.

Ὅλοι ἦσαν εὐχαριστήμενοι καὶ πρὸς τὸν δὸν Αὐγουστίνου
ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ πάλιν κοντὰ τὸν τὸν Φάβιο. Ἀλλὰ ὁ Φάβιος ἦταν
ταν λυπημένος καὶ ἄκεφος.

Ὁ Βουαρὸς δὲν κα-
τάλαβε καὶ τὸν τρόπον
τῆς.

— Τίποτα, ἀπάντησε
ὁ νέος. Εἶμαι χαρού-
μενος ἀπ' τὴν μάχην.

Μὰ ὁ Φάβιος δὲν ἔ-
λεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ
φορὰ τῆς λύσσης ποὺ
ἦταν ἡ ἑσπέρια ἀπο-
χώρησις τῆς δόνας
Ροζαρίτας. Ἀγνοοῦσε
ὅτι ἡ νέα μετεφέρθη
λεποδυμένη μακριὰ
ἀπὸ τὸ μέρος τῆς συμ-
πλοκῆς.

πλοῦς. Ἐνόμισε πὺς ἡ ἑσπέρια αὐτὴ ἀναχώρησις τῆς Ροζαρίτας,
ἦταν ἀπόδειξις τῆς ἀδιαφορίας τῆς γι' αὐτόν.

Δὲν τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν;

Τότε καὶ τότε ποὺ ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα. Γιατὶ νὰ τρεῖται
πλέον στὴν ἐπαυλὶν καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν δῇ. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς
λόγος γιὰ νὰ τὸ κάνει αὐτό. Κι' ὅταν ὁ Βουαρὸς τὸν ρώτησε ποῦ
ἔπαιθεσε νὰ πάιν, ἀπάντησε ἀδιάφορα:

— Ὅπου θέλεις ἐσύ, φίλε μου. Δὲν σοῦ εἶπα διὰ τὸ μείνωμαζὸ σου
μέσα στὰ περὶνά δάσος, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ Βουαρὸς ἀγκάλιασε τὸν Φάβιο καὶ τὸν ἐφίλησε, σφιγγόντάς
τοῦ μὲ λυγρὰ ἐπάνω στὸ στήθος του.

— Ἀρῶ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία σου, τοῦ εἶπε, δὲν ἔχωμαι πλέον νὰ
κάνωμαι τίποτε στὰ μέρη αὐτά. Ἀς χωρεθῶσι με τοὺς φίλους μας
καὶ ἂς φύγοιμε, ἀρῶ ἐνταφιάσοιμε πρῶτα τὸ πτώμα τοῦ γενναίου
Πέτρου Διάξ.

— Καὶ ποῦ θὰ πάιν; ρώτησε ὁ Φάβιος.

— Ὅπου θέλεις ἐσύ, παιδί μου. Ἡ ζούγκλας κα' ἡ ἐρημὶα εἶναι ἀτε-
λείες. Ἡ ζῶη ἔχει εἶν' ἐλευθερία καὶ ἐξένοιαση...

— Ἐξένοιαση; ἠρώτησε ὁ Φάβιος.

— Ναι, Φάβιε, ἐξένοιαση. Ἐκεῖ δὲν ἔχει κανεὶς λύπες. Ἐλα
μαζὶ καὶ θὰ δῇς.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε κα' ὁ Πέπες. Στὴν ἐρημὴν θὰ ζήσοιμε
ἐλευθεροὶ καὶ εὐχρηστούμενοι...

Ἐβαρύναν λοιπὸν τὸν Πέτρο Διάξ, μέσα στὸ δάσος ποὺ πέρασε
διὰ τοῦ τῆς ζῶης καὶ ἀποχαρτέθησαν τοὺς φί-
λους των.

— Ποῦ πάτε; ρώτησε ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

— Πηγαίνουμε στὸ σπίτι μας, γενναῖε
αἰε.

— Στὸ σπίτι σας;

— Ναι. Σπίτι δικό μας εἶναι τὸ δάσος. Κι'
ἐσύ;

— Ἐγὼ θὰ γυρῶ κοντὰ στὴ γῆνι μου.

Ἐκατέφηκαν τοὺς ἐχθρούς των κα' εἶχαν τὸν
χαλασμένους, τοῦ εἶπε ὁ Πέπες.

— Δὲν εἶνε τίποτα. Μία τουαρετινὰ ποὺ
τὴν περῶν γρήγορα.

— Στάσου, εἶπε ὁ Γουαϊφῆρ. Ἐξῆρ ἐγὼ
βόταναι ποὺ ματαρῶν καὶ τὶς πρὸ μεγάλης
πληγῆς. Μ' αὐτὰ γιὰ τρεῖς καὶ τὸ γυναι-
μενὸν κρανίον μου.

Κι' ὡς ὅσοις μάχεται ὁρισμένα βότανα, τὰ
καταπνέει ἀνέμεσα σὲ διὰ πέτρες καὶ τὰδεσε
ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ Κοιμάγχι.

Ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ εἶχε φτάσει.

Ὅλοι βιάζονταν νὰ φύγουν ἀπ' τὸ
μέρος αὐτὸ ποῦε γῆνι τόσο αἷμα, ἔστω καὶ
ἐλθναι.

Προσπῶντο ἀπ' ὅλους βιάζοντο ὁ Ἀγ-
γλὸς ἐκκεντρωκός. Εἶχε μάθει πὺς πιάστηκε
τὸ λευκὸ αἶμα κα' ἤθελε νὰ τρεῖται νὰ τὸ
ἀπορῶσθαι ὁδοῦ.

Ἀποχωρεῖσθαι σὺν φίλοι, σὺν ἀδελ-
φῇ.

Ὁ Βουαρὸς, ὁ Πέπες, ὁ Φάβιος κα' ὁ
Γουαϊφῆρ ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ Κόζινου Ποταμοῦ.

— Λοιπὸν, ποῦ πηγαίνουμε; ρώτησε ὁ Φάβιος.

— Στὰς ἐρήμους τῆς Τεξίλης, παιδί μου, ἀποχωρήθηκε ὁ Βουαρὸς.

Ὁ νέος δὲν εἶπε λέξι.

Γνώσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ποὺ βοσκοῦσαν ἡ ξανὰς τοῦ
δὸν Αὐγουστίνου, ἀναστένανε αἰγία κα' ἀκολούθησε τοὺς συντρο-
φούς του.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ ΡΟΖΑΡΙΤΑΣ

Ἐξ ὅμως εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς συμπλοκῆς μεταξὺ
τῶν λευκῶν καὶ τῶν Ἰνδῶν, μέσα στὴ ζούγκλα. Καὶ κανεὶς
ἀπὸ τὸ δάσος αὐτὸ δὲν εἶχε μάθει τί ἀπὸ τῶν ὁ Βουαρὸς καὶ οἱ σύντρο-
φοί του. Κινηγόνταν μέσα στὰ δάσος.

Βοσκόντουσαν στὶς ἐρήμους τῆς Τεξίλης;
ἦσαν συγχρόνως καὶ πάλιν μὲ τοὺς Ἐρυθροδερμούς;

Κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ δώσει μὴ δισταγμὴ ἀπάντησιν σ'
αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Μὰ καὶ κανένας δὲν περνοῦσαν περὶ τοὺς λευκοὺς κυνηγούς.
Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς τῆς δόνας Ροζαρίτας.

Ἡ πανοραμικὴ κόρη τοῦ δὸν Αὐγουστίνου δὲν μπορούσε νὰ ξε-
χωρῇ τὸν Τιβούρκο τῆς, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ.

Ὁ γερονισατῇ δὸν Τραγαδοῦς ἔβγαλε ἀκόμα στὴν ἀγο-
ρα τοῦ πατέρα τῆς Ροζαρίτας καὶ περιέμενε δὲν γυρᾷ τοῦ δὸν
Ἐστέβαν, ἐλπίζοντας νὰ παντρεθῇ τὴν κόρη τοῦ δὸν Αὐγουστίνου,
ἀλλὰ ἡ δόνα Ροζαρίτα οὔτε τὸν πρόσεχε καὶ.

Γιὰ τὸν δὸν Ἐστέβαν καὶ τὴν συνοδεία τοῦ ἀνησυχῶσε κα' ὁ ἴδι-
ος ὁ δὸν Αὐγουστίνος. Δὲν εἶχε μάθει τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ἰσπανὸς
εὐγενής. Ποῦς νὰ τοῦ τὸ ἔλεγε ἄλλωστε;

Ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τὸν δὸν Ἐστέβαν δὲν εἶχε σωθῇ ἀπ' τὴ
σφαγὴ τῶν Ἰνδῶν, παρὰ μόνον ὁ Γουαϊφῆρ. Ἀλλὰ κα' αὐτὸς βορ-
σκόταν τώρα μαζὶ μὲ τοὺς λευκοὺς κυνηγούς.

Ὁ Πέτρος Διάξ ποῦερε τὸ μυστικὸ τῆς τραγωδίας αὐτῆς, εἶ-
χε σκοτωθῇ ἐπίσης.

Ὁ Κοιμάγχις, ὁ Ὁρόκης, ὁ Βαράγχις δὲν ζοῦσαν περὶ. Τὰ κό-
καλά τους ἀσπρίζαν κοντὰ στὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ.

Μολαταῦτα ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἔλπιε διὰ ὁ δὸν Ἐστέβαν θὰ
γύριζε μὴ μέρα. Φανταζόταν διὰ ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς του ἦταν
πολὺ κοντὰ.

Ἐπρεπε συνεπῶς νὰ προετοιμάσῃ καὶ τὴν κόρη του, γιὰ τὸ γάμο
τῆς μὲ τὸν δὸν Τραγαδοῦ. Μὰ μόλις ἐξέλεσε τὴν δόνα Ροζαρίτα
καὶ τῆς εἶπε τὶς σκέψεις του, ἡ νέα ἔσπινε τὸ κεφάλι τῆς
κα' ἀναλίσθησε σὲ δάκρυα.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος παραξενεύτηκε.

— Γιατὶ κλαῖς, κόρη μου; τὴ ρώτησε.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα δὲν ἀπάντησε.

— Δὲν ἀγαπᾷς τὸν δὸν Τραγαδοῦ;

Μὰ καὶ πάλιν ἡ νέα δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησιν.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Ἐλκεν ὑποφαστῇ ἀπὸ καιροῦ διὰ ἡ καρδιὰ τῆς κόρης του ἦταν
δοσμένη ἄλλου.

Τῆς ἐχάιδεψε μὲ στοργὴ καὶ μαλλιά
καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου. Δὲν σὲ διδά-
σανε. Ἐπειτα ἔχεις καιρὸ νὰ σκεφθῇς. Ὁ
δὸν Ἐστέβαν δὲν γύρισε ἀκόμα.

Μὰ ὁ δὸν Ἐστέβαν δὲν θὰ γύριζε ποτὲ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

..... ΓΙΑΝ - ΑΡ - ΜΠΡΑΖ

άλατι. Μά ή τσούχ δύναμι του δεν τον έκανε αλαζονικό. Ήταν απλώς περήφανος και δεν ήθελε να τον προσβάλλουν. Μία μέρα που δούλευε ως μούτσος σ' ένα καράβι, ο πλοίαρχος, μεθυμένος, γρά να τον έξευτελλισ, τον πρόσταξε να γλύνει τη μπόττα του. 'Ο Γιάν αρνήθηκε. 'Ο πλοίαρχος, έξαλλος από το θυμό, σήκωσε ένα βούρδουλα και τον χτύπησε. Τότε ο Γιάν, δίχως να χάσει ούτε στιγμή, άρπαξε από τη μέση τον πλοίαρχο και τον πέταξε στη θάλασσα. 'Αμέσως όμως κατόπιν ορίστηκε και ο ίδιος στη θάλασσα και τον έσωσε.

Όταν ο Γιάν τελείωσε τη θητεία του στο ναυτικό, άγγρασε με τις οικονομίες του μια φαρδύβαρκα κ' εγκαταστάθηκε στο Κεντέκ. 'Η χρονιάς ήταν καλές, ψάρι έβγαINE άφθονο και οι ψαράδες κέρδιζαν άρκετα.

Ή χήρα ταβερνιάρσσσα κυρά Πισόν, είχε μια μοναχοκόρη, την Γκιμνέτ, που την τριγυρίζαν όλα τα παλληκάρια του χωριού. Μά εκείνη έδειχνε φανερά προτίμησι στον Γιάν, γιατί ήταν όμορφος, γενναίος, δυνατός και κέρδιζε όσα λίγος άλλοι ψαράδες από τη δουλειά του. Μά και ο Γιάν ήταν βαθειά ερωτευμένος με την όμορφη και γεμάτη τσαχανιά κόρη της χήρας ταβερνιάρσσας.

Ένα βράδυ συναντήθηκαν σ' ένα μικρό ξενοδοχείο του χωριού. Πρώτη ή Γκιμνέτ τον χαιρέτησε, δίνοντάς του το χέρι. Στάθηκαν κοντά-κοντά και κοιβέντιασαν. Έκείνη του μίλησε με τόσο χαδδεντική φωνή, τον κάτταξε τόσο γλυκά μέσ' στα μάτια, ώστε ο Γιάν ξεθαρεύνθηκε, την έπιασε από τη μέση και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

Η Γκιμνέτ τον άφινε να την χαδέει, ανατριχιάζοντας ολόκληρη, υποταγμένη, κατακτιμένη. 'Ο Γιάν κατάλαβε τότε ότι ή στιγμή που τόσο καιρό την προσδοκούσε, είχε φτάσει επί τέλους, και γέροντας τουφεκά-απάνω της, τη ρώτησε αν ήθελε να γίνει γυναίκα του. 'Η κοπέλλα χαμήλωσε το κεφάλι της και ψιθύρισε πως κ' αυτή δεν είχε άλλη επιθυμία. Τό βράδυ εκείνο αντίηλλεσαν το πρώτο τους φιλή, το φιλή του αραδώνα, και βότερα από ένα μήνα ή Γκιμνέτ γινόταν γυναίκα του Γιάν.

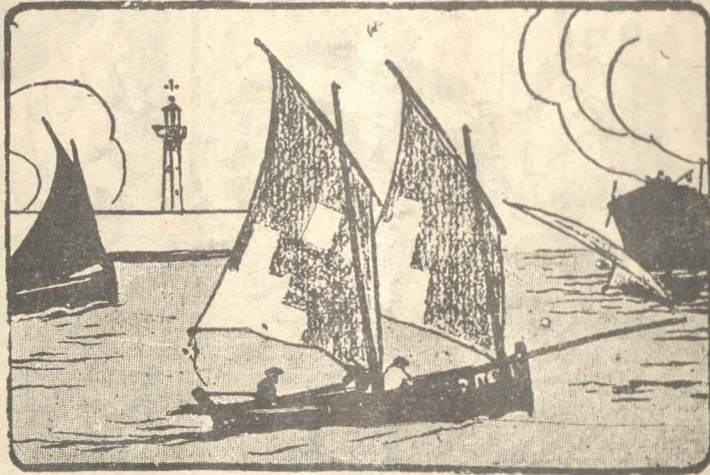
Τα δυο πρώτα χρόνια μετά το γάμο τους, ήσαν για το Γιάν και τη Γκιμνέτ χρόνια ευτυχίας τέτοιας που σπάνια τη συναντά κανείς στον κόσμο. 'Ο Γιάν κέρδιζε όσα χρήματα ήθελε, είχαν αποκτήσει ένα αγοράκι, γερό σαν τον πατέρα του και όμορφο σαν τη μητέρα του, έφεραν αληθινή λατρεία ο ένας για τον άλλον και τίποτε δεν τους έλειπε. Μονάχα ή Γκιμνέτ ήταν λίγο σπάταλη. Τό χρήμα έφαινε μέσ' απ' τα χέρια της όπως το κύμα ανάμεσα στα βράχια. 'Ο πεθερός της μουρμούριζε γι' αυτό, έλεγε πως έπρεπε να κάνουν οικονομίες, μά ο Γιάν, ξετρελλιαμένος με τη γυναίκα του, της τά σιγώ-ροσε δια.

Αλλοίμονο! 'Υστερα από λίγο αποδείχτηκε πως ο πατέρας του Γιάν είχε δίκιο. Όταν ήθε το καλοκαίρι, το ψάρι λιγόστεψε. 'Η σασδέες έφγαν προς άλλες ακρογιαλιές. Σάν να μην έφτανε αυτό, ο Γιάν αρρώσθηκε κ' έμεινε στο κρεβάτι όλο το χειμώνα. Κανένας δεν μπορούσε να τους βοηθήσει, ο.έ. ή μητέρα της Γκιμνέτ, ή όμορφη χήρα Πισόν, που είχε ξαναπαντρευτεί μ' ένα νεαρό, ο οποίος δεν της άφινε πεντάρα.

Ο Γιάν αναγκάστηκε τότε να πουλήσει την φαρδύβαρκα του και να πάει να δουλέψει με μεροκάμα ο σ' άλλον ψαρά. Μά δεν απέλειζόταν. 'Αν έφετε ξανά ψάρι και δούλενε λίγους μήνες γερά, θά μπορούσε να ξαναοίσει.

Μά ή άτυχία εξακολούθησε. 'Ο Γιάν δεν κέρδιζε τίποτε. Μία μέρα πήγε στο σπίτι του με ένα φράγκο. 'Η γυναίκα του τον ρώτησε τότε μια περιφρονητική ματιά απ' την κορφή ως τα νύχια. 'Αλλοίμονο! Γι' αυτήν ο Γιάν δεν ήταν πια το περήφανο αλλοτινό παλληκάρι, το παλληκάρι που είχε λατρεύει, ο όμορφος της γύναντας που σκόρπιζε άφθονα τα λεφτά μπροστά της και της έκανε όλα της τα καριότια. Ντροπαλά, ταπεινωμένα, ο Γιάν της έδωσε το φράγκο πούχε κέρδισει. 'Ε-

ΙΑΝ-ΑΡ-ΜΠΡΑΖ, Γιάννης ο ψηλός, έ-τοι ήταν γνωστός στο χωριό του και σ' όλη την περιοχή του Κεντέκ, όπου δυό χρόνια τώρα έκανε τον ψαρά. 'Από τα μικρά του χρόνια είχε αλλάξει ένα πληθος θαλασσινά επαγγέλματα. Δεν ήταν μόνον ψηλός ο Γιάν, μά και όμορφος και δυνατός. Τόχε για τίποτε να λυγίσει με τα χέρια του μια σιδερένια βέργα, να σκιάσει με το ένα του χέρι ένα βαρελάκι γεμάτο νερό, να μετακινήσει με μια κίνησι-σι τον όμιον του ένα κάρο φορτωμένο

κείνη το πήρε με τ' ακροδάχτυλά της και του το πέταξε κατάμουρη γελώντας μ' ένα γέλιο γεμάτο κακία....

Ένα πρωί, καθώς ο Γιάν έφαινε για το ψάρεμα, ο πατέρας τον φώναξε από το κατώφλι του σπιτιού του:

—'Η γυναίκα σου σέ άπατά! το μουρμούρισε.

Ο ψαράς έσφιξε τα χέρια του, τα μάτια του πέταξαν σπύρι:

—Σώπα, πατέρα... 'Αν μου τ'έλεγε κανείς άλλος από τον μ' έλές, θά τον σκότωνα!

—Σε άπατά μ' έναν ξένον... Είνε καιρός που την τριγυρά, τ' ποσέθηκε να της δώσει χρήματα...

—Σώπα, πατέρα!

—Τους άκουσα να κουβε-τιάζουν σήμερα το πρωί. 'Υστερα λίγο θά πάει να τον άνταμώνει στη 'Βελουδίνη Σπηλιά.

Με την άγνια έωγραφισμένη στο πρόσωπό του, ο Γιάν φώναξε:

—Από ό,τι άκουσες, φαντάζεσαι πως έχουν προσχωρήσει και σε σχέσεις τους;

Ο γέρος μουσούσε τη νύχνη του. 'Οστόσο φοβήθηκε να ή πη-ιατα για τα όποια δεν ήταν βέβαιος.

—Όχι... όχι άχμια... Δεν πιστεύω...

—Καλά, καλά, άκουρίθηκε ο Γιάν, και δίχως να ξεστομίσει μια άλλη λέξη, έφυγε.

Η 'Βελουδίνη Σπηλιά, που λέγεται έτσι από την παρθε-νική και λωπερή χλόη που σκεπάζει το έσωτερικό της, βρίσκεται στο πλευρό μιας βραχώδους άκτης, όπου κατεβαίνει κανείς από ένα στενό μονοπάτι για κατσίκες. Μέσα στη σπηλιά μανείς κανείς από εισόδους, μια νότια και μια δυτική. Μά ενώ ή δυτική εινε είλωσε-ροστη, ή άλλη, ή νότια, πλημμυρίζει μόλις φρουσκώσει το κύμα. Άλλα στη δυτική είσοδο, υπάρχει μια μικρότερη σπηλιά, η οποία περιεργή από την μεγάλη... Στην τελευταία αυτή σπηλιά έχε-ρη-τη ο Γιάν, παραμονεύοντας τους ένόχους.

Ήταν ή ώρα της καλοφροιάς. 'Η θάλασσα, που την έσπρω-νας δυνατός άνεμος, άγριεσε όλο και περισσότερο. 'Η άκτι ήταν έρημη. Ψαράς, μαζιμένος σε μια γωνιά της μικρής σπηλιάς, περίμενε.

Αξαφνα, άκουσε ένα κτύπο από μα-ματα, θύματα άντρα άσταμά ο δέξια. Κι βότερα από λίγες στιγμές ά-τήχησε στα χαλίκια ένα άλλο όχημα, ο άλαφρό.

Ο Γιάν όγριξε από τη κορυφή του. 'Η Γκιμνέτ — γιατί ήταν εκείνη, ο-λοίμονο! — έβγαINE στη σπηλιά. Α-τελήρη-θη όμως πως κάποιος παρ-νευε και, γυρίζοντας, είδε τον άν-τρα της.

—Τι γυρεύεις εδώ; ρώτησε αυ-τόντας.

—Κά σ' ή ήσθες να κάνεις βάρ-έκανε ο Γιάν.

Η Γκιμνέτ έν τή μεταξή είχε ένο-βρη την ψυχραιμία της. 'Εβλεπ-ε δίχτυ της.

—Καθώς βλέπεις, ήρθα να ψαρέψω καραβίδες.

—Εδώ; μουρμούρισε ο ψαράς, συγκρατούμενος άκονη.

—Ναι, εδώ, άποκρίθηκε εκείνη με άναίδεια. Πρέπει να ψαρέψω μερικά λεφτά για να ζήσω, άφού εσύ δεν μπορείς να με ζήσης πια.

Σάν να μην έφταναν τα προκλητικά—τα ιδιοσυγκ-ατικά—αυτά λόγια, ή Γκιμνέτ κάτταξε τον άντρα της και με βλέμμα προκλητικό.

Τότε ο Γιάν ένοιωσε να θολώνη το μάτι του. Και τραντάχτηκε από το μπράτσο την άθλια γυναίκα του, της έκραξε:

—Είνε ή στενή; φορά που θά κερδίσεις με αυτό τον τρόπο λεφτά;

Τώρα πια ή Γκιμνέτ ένοιωσε φόβο. Θέλησε να φωνάξει.

—Φώναζε όσο θέλεις, της είπε ο Γιάν. 'Η άκορμιάλη εινε έρημη και βέβαια αυτός ο παληάνθρωπος δεν θά μπόρει να σε βοηθήσει.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έδειχνε με το δάχτυλο τον ένο-που είχε έν τή μεταξή παρουσιάσει και που παροικούσθηκε της σ-νή, κλείνοντας από το φόβο, έξουθενωμένος.

—Σ' ένα τέταρτο το κύμα θάχ η φτάσει εδώ! Δεν σάς άφινε να φύγετε. 'Ως τότε μπορείτε να διασκεδάσετε!...

Και πραγματικά, ο άνεμος όλοένα δυνάμωνε και το κύμα φού-με τρομακτική γοηγοράδα. 'Από τη νότια είσοδο, έβγαINE με μια έ-βερη όρη μέσ' στη σπηλιά, παρασύροντας τα πετρώδια με πά-νη, έκσφενδονίζοντας ως τα βάθη της σπηλιάς κύματα από νερό.

Ορδός, άκίνητος πάνω σ' ένα βράχο—άγρια από γούνα-στο δάφρο του — ο Γιάν κάτταξε άτάραχος τό φουσκώ της κα-βουσία.

Μά νά, βότερα από λίγο, και από τη δυτική είσοδο της σπη-λιάς κύματα, δειά στην άκρη, άρχισαν τώρα πια να εισχωρύν με γάλα, άγρια άπειλητικά.

—Γιάν! έκέτευε ή Γκιμνέτ.

Μά εκείνος δεν της άπαντούσε.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—'Ο ιατρός Πάρνεϊ της 'Οτάβας — όπως αναφέρει ένα ευρω-παϊκό περιοδικό — έχει τη μεγαλύτερη πελατεία απ' όλους τους για-τρούς του κόσμου.

—'Απλούστατα, εινε ο επίσημος ιατρός του κέντρου του άσσυμάτου της πόλεως και, υπό την ιδιότητά του αυτή, έχει πελάτας που διαμέ-νουν σ' απόστασι 2.500—3.000 χιλιομέτρων από το ιατρείο του.

—Οι διάμεσοι σταθμοί της 'Εταιρείας του 'Ασσυμάτου διευθύνονται από νοσοκόμους ή φοιτητάς της ιατρικής. 'Ετσι, οι άσθενείς καλούν τον διευθύνοντα τον σταθμόν, ο οποίος άφού τους εξέτασει, διαβιβάζει ραδιοηλεκτρογραφικά στον ιατρόν Πάρνεϊ τη διάγνωση του και λαμβά-νει άμέσως οδηγίες, σχετικές με τη θεραπεία.

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, κατά το πρώτο εξάμηνο του τρέχοντος έτους, ή 'Ινδία έστειλε στην 'Αγγλία περίπου 3.000. 000 δέματα φρειδιών κάθε είδους και χροαδεύλων.

—'Ο καθηγητής Βάιμερ, του Πανεπιστημίου της πόλεως Λύντ, κα-τόπιν περιγραφών του, την περασμένη βδομάδα κατώφωσε να επιτύχ η στα έργαστήριά του το απόλυτον ψύχος 272 βαθμών και 98 εκατοστών του βαθμού.

—Ως γνωστόν, το μαθηματικώς ύπολογισμένο απόλυτον ψύχος εινε 273 βαθμοί υπό το μηδέν και 2 εκατοστά του βαθμού.

—Μία από τις σπουδαιότερες διομηχανίες του Μεξικού, εινε ή διο-μηχανία των... μυγδών!

—Δεκαέξη χιλιάδες άνθρωποι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, στο Με-ξικό, έχουν άποκλειστική δουλειά να κινηθύν... μυγες, να τις συσκευ-άζουν σε σάκους και να τις στέλνουν στην Εύρώπη.

—Πρόκειται περί έντόμων που χρησιμοποιούνται ως τροφή για ώρι-μένα πουλιά, για τα χρυσόφα-ρα και τα μεγάλα έντομα των Ζοο-λογικών Κήπων.

—Οι μυγιοθήρες τοποθετούν ει-δι-δά δίχτυα στις όχθες των ποταμών και λυμών κ' έτσι παίρνουν κατά χι-λιάδες τις μυγες. 'Υστερα τις κλέ-νουν σε λεπτούς σάκους των 50 χι-λιογράμμων και τις τοποθετούν σε ψυ-γεία.

—'Η 'Αγγλία καταναλώνει έτησί-ως εξήντα τόννους... μυγες του Με-ξικού. Πωλούνται δέ ή μυγες αυτές 60 ως 75 δραχμές ή λίβρα.

—'Η ύπηρεσία των Γεωλογικών 'Ερευνών του Λονδίνου, άνακάλυ-ψε πρό μηνός μια μεγάλη ήπειρο στο βυ-θό του Ειρηνικού 'Ωκεανού, μεταξύ Σάν Πέντρο και Μανίλλας.

—'Η ήπειρος αυτή εινε πολύ με-γαλύτερη στην έκτασι από τις 'Ην. Πολιτείες κ' έχει βουνά υψηλότερα του 'Εβερεστ. 'Από τις σχετικές βυ-θομετρήσεις που έγιναν, διαπιστώθη-δι ή πεδιάδες της βρίσκονται σε βά-θος 8—9 χιλιάδων μέτρων.

—Στην 'Ιαπωνία ψηφίστηκε τε-λευταία ειδικός νόμος, σύμφωνα με τον οποίο παρέχεται το δικαίωμα στο να τ' άπονεύει σε όσους... σκλάβους έξουσιοδοτηθούν στη Μαντζου-ρία ως φύλακες της γουαίτης των σιδηροδρόμων.

—Στην 'Αμερική άρχισαν να χτίζουν τελευταία σπιτάκια από χύ-σταλλο, το οποίο έχει την ιδιότητα να μη σπάει.

—Όσοι κατοικούν στα σπιτία αυτά, δεν υποφέρουν ούτε από τη σκιά, ούτε από το κρύο, ούτε από τη ζέση, ούτε κ' από τους θα-ρούλους του δρόμου.

—Στη Γαλλία άναλογεί ένας γιγάντιος σε κάθε 1596 κατοίκους, στην 'Αμερική ένας σε 1325, στην 'Αγγλία ένας σε 1070 κατοίκους, στη Γερμανία ένας σε 1015 και στην Αυστραλία ένας σε 840.

—Στο Μπαλγκαν, της επαρχίας Ντόνους της 'Αγγλίας, λειτουργεί από τριμήνου ένα τεράστιο εργοστάσιο παραγωγής πετρελαίου από γαιάνθρακα, το οποίο παράγει 100.000 τόννους πετρελαίου έτησίως.

—Από 1.000 τόννους γαιανθράκων, παράγονται 400 τόννοι πετρε-λαίου ήμερησίως.

—Τό ύπουργείο 'Εθνικής Οικονομίας της 'Αγγλίας έξέδωσε τε-λευταία ειδικούς προστατευτικούς νόμους για την εθνότερα κατανα-λώσι τοι χημικών αυτού πετρελαίου, τόσο στο έσωτερικό, όσο και στις άποικίες της.

—Κατά το παρελθόν έτος ή παραγωγή του ελαίου σ' όλο τον κό-σμο έφτασε στα 12.545.840 εκατόλιτρα, από τα όποια τα 6.600.600 παρήγαγε ή 'Ιαπωνία.

—Κατά σειράν ποσότητας ή παραγωγικότερες χώρες εινε ή 'Ι-απωνία, ή 'Ιταλία, ή Γίνις, ή 'Ελλάς, ή Πορτογαλία, ή Αλγε-ρία, το Μορόκο και ή Γαλλία.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Την ίδια στιγμή, δυο τεράστια κύματα ώρμησαν συγχρόνως, θρον-τώντας μέσα στη σπηλιά.

—Γιάν!... Θέλεις λοιπόν να πεθάνεις και σύ; 'Αν δεν με ληπάσαι έμένα, ληψόν τον έαυτό σου, ληψόν το παιδί σου και μην τ' ά-φηρες όρφανό!...

Τη φορά αυτή ο Γιάν άνατρίχασε.

—Σώπα, άσπλαχνη μητέρα!... Τό άτίμασες το παιδί σου... Δεν έχεις τό δικαίωμα να μιλάς γι' αυτό!...

—Γιά χάρι του παιδιού μας, Γιάν, φύγε!...

Τότε ο Γιάν δεν μπόρεσε να κρύψει τον καϊμό του:

—'Α! καταραμένη!... της φώναξε. Ξέρεις καλά πως δίχως εσένα δεν μπορώ να ζήσω!...

Η Γκιμνέτ ένοιωσε πως ο άντρας της υποχωρούσε. Σήφθηκε λοι-πόν κοντά του και του φώναξε:

—Γιάν, Γιαννί μου, συγχώρεσέ με!... Μά σ' όρμίζωμαι ότι μετα-ξί μου και μεταξί του άνθρώπου αυτού δεν συνέβη τίποτε απόλύ-τως!...

—Τ' όρμίζωμαι;

Η Γκιμνέτ ύψωσε το χέρι της:

—Νά τρανιέται αιώνια ή ψυχή μου στην κόλασι, αν σου λέω ψέμ-μα! είπε.

Δεν περίμενε να του ήη περισσότερα. Την άρπαξε στα χέρια του κ' έφυγε, πηδώντας από βράχο σε βράχο, μεσ' από το μανάσμα των καμάτων. Πηδωσε δίχως φόβο, δίχως να κάνει λάθος, με σταθερό-τητα και σιγουριά.

Δεν σκεπτόταν, παρά μονάχα όταν έφτασε στην κορυφή της βρα-χώδους άκτης.

Εκεί κάτω, όστόσο, ο ξένος, έχοντας μείνει μονάχος μέσα στην καματοπηγή, έκέτευε, ύψωνε τρεμμένα τα χέρια του, ούρλιαζε ζη-τώντας βοήθεια.

Η Γκιμνέτ γνώριζε τον άντρα της. Γαντζώθηκε αλάνω του σ' έ-να έξωλο άγκυλάσσια:

—Μην πάς, Γιάν!... Μην πάς!

Ο ψαράς διάταξε. Τον συγκρα-τούσε κάποιο αίσθημα του γελούου, ίσως — δεν σάει κανείς τον άν-τρα που θέλησε να τον άτιμάσει.

Όστόσο, ή φυσική του γενναίω-ση τον έσπρωχνε προς τον δι-στικό άνθρωπο, που θαύρισκε τον πιο φοβερό θάνατο, αν δεν έτρεχε να τον σώσει.

Με μια άπτόμη κίνησι, τραβή-χτηκε από την Γκιμνέτ κ' έφυγε.

Υστερα από ένα τέταρτο της ώ-ρας, ο Γιάν, γυαλοκοπώντας ολό-κληρος απ' τους άφρούς, έφαινε στα πόδια της γυναίκας του τον λι-ποθυμμένο αντίπαλό του.

Τότε εκείνη, βλέποντας τον άν-τρα, που λίγο έλειπε να του παρ-αδοή, άθλια ξεπληκμένο πάνω στο βράχο, σαν έξουστια και σαν κοι-νός, και παραβιάζοντάς τον με τον Γιάν, έκανε μια κίνησι άνδρας και γύρισε προς το Γιάν.

Έκείνος της είχε κ' όλας άνοι-ξες την άγκυλιά του, όπου ή Γκι-μνέτ έφαινε μ' ένα αίγος ύπερηφά-νειας.

Κ' έτσι έκδηλίστηκε τον αντίηρό του, ο Γιάν-άρ-Μπράζ, ο Γιάν-ης ο Δυνατός...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Μεταξύ φίλων:

—Την είδες λοιπόν τη γυναίκα του φίλου μας; Λένε πως έχει ό-ρια μάτια...

—Δεν διαρρέει... Α έ ν ν ε τ ι π ο τ ε...

—Μα! Και τα χείλη της;

—Ε, αυτά, δυστυχώς, δεν μοιάζουν με τα μάτια της. Δεν σταμα-τάνε ούτε στιγμή. Α έ ν ν ο λ α !...

Μεταξύ φίλων:

—'Ο έρως εινε τυφλός, αγαπητέ μου.

—Ναι, αλλά ο γάμος εινε μεγάλος θαλαμάρης και πάντοτε του άφινε τα μάτια.

Πληρωμένη απάντησις:

Ο ζ α θ η γ η τ σ τ ο υ Λ ι δ α σ κ α λ ε ι ο ν. Μπορείτε να πιάς πότε, ιδεαστική, γιατί ο Θεός έπλασε πρώτα τον Άδάμ και κατό-πιν την Εύα;

Η π ο σ η μ ι α γ ι α τ ό δ ι π λ ω μ α τ η σ δ ι δ α σ κ α λ ε ι σ η σ. Έκαστε δώσαν όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες και δι-ηγηγοί. Έφαινε πρώτα το πρόβλημα και κατόπιν το άριστοόρη-μά του!

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΙΛ ΝΤΕ ΡΑΙ

Ο τρομερός άρχων Κυανοπάγων. Τα θρησκευτικά γλάντια του. Υπό την σημαία της 'Ιωάννας ντ' Αρχ. Τ' άλλων στικτών του πειράματα πρὸς κατασκευήν χρυσού. Πῶς ἐθανατώθηκαν υπερδυσχερῆς ἄδωκα παιδιά. Ἡ σύλληψις τοῦ Κυανοπάγων. Ἡ πολυκρετός δίκη του. Ἡ θανατική του ἐκτέλεσις.

ΧΟΥΜΕ γράφει πολλές φορές ὡς τώρα γιὰ τὸ διαβόητο ἐγκληματὶ Ζιλ ντε Ραί, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστότερος μὲ τ' ὄνομα ὁ Κυανοπάγων. Σήμερα, θὰ σὰς παραθέσωμε μερικὰς ἀγνωστές λεπτομέρειες γιὰ τὴς τελευταῖες ἡμέρες καὶ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ ἀνθρωποκτόνου αὐτοῦ τέρατος, πού παρῆκεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, σάν μιὰ ἀπὸ τὴς ἐγκληματικότερες φημισογνωμῆς τῶν αἰώνων. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀποκλείεται νὰ βρεθοῦν πολλοὶ ἀναγνώσται μας πού δὲν θὰ θυμούνται καλὰ τὰ καθέκαστα τῆς αἰματοβαμμένης αὐτῆς ἱστορίας, δὲν θεωροῦμε ἄσκοπο νὰ σὰς ἀφηγηθῶμε μὲ λίγα λόγια τὴν ζωὴ τοῦ Ζιλ ντε Ραί ὡς τὴν ἐποχὴ πού συνελήφθη γιὰ τ' ἀμέτρητα ἐγκλημάτα του.

Ο Ζιλ ντε Ραί γεννήθηκε στὰ 1404 σ' ἓνα χωριὸ μεταξὺ τοῦ Ἀνζὲ καὶ τῆς Νάντης. Ἡ μοῖρὸς τὸν εἶχαν μοιράει μὲ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Ἦταν ὠραίος, γενναῖος, ἔξυπνος, μορφωμένος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ οικονομικὴ του ἀνέσι στάθηκε ἡ κατατροφὴ του. Γιατὶ ὁ Ζιλ ἔπρεπε ἀπὸ νέος σὲ τρελλὰς διασκεδάσεις. Τὰ θρησκευτικὰ γλάντια του εἶχαν μείνει ἱστορικά, σὲ μιὰ ἐποχὴ μάλιστα πού διεκρινετο γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴς ἡδονῆς.

Μὰ τ' ἀλλεπάλληλα αὐτὰ γλάντια εἶχαν κλονίσαι οικονομικῶς τὸ δαυειστὸν του πού δὲν τὸν ἀφίαν ἦτοχο, νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν τόπο του. Πῆγε λοιπὸν καὶ πολέμησε μαζὺ μὲ τὴ θρυλικὴ Ἰωάννα ντ' Αρχ. κατὰ τῶν Ἀγγλων. Ἡ στενὴ αὐτῆς ἐπαρὴ του μὲ τὴν σεμνὴν παρθένη τῆς Ὁρλεάνης, εἶχε εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα γι' αὐτὸν. Ὅταν ὅμως ξαναγύρισε ἐν τῇ πατρίδᾳ του, μετὰ τὸ ματωρικὸ θάνατο τῆς Ἰωάννας, ἔπρεπε καὶ πάλι στὰ ὄρη, μὲ μεγαλειότητα δόμῃ.

Ἐνα πρωτὶ, ὁ Ζιλ ντε Ραί ἀντελήφθη διὰ μὲ τὸν κατήφορο πού πήρε θὰ βρισκότανε ὅστερ' ἀπὸ λίγο καὶ τοῦ χωρὶς σκοῦδο. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ βοηθῇ χεῖματα... Καὶ σὲ στιγμὴς ἀπελπισίας, ἀποφάσισε νὰ καταγίῃ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, πού θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἔχῃ ὅσο χρυσάρι τοῦ χρειάζοτανε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴς πὺ τρελλῆς ἐπιθυμίας του. Ὅποιος καταγινότανε τότε μὲ τὴ μαγείαν κινδύνει νὰ καὶ ζωντανός. Μὰ ὁ Ζιλ ἦταν βέβαιος διὰ κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πειράξῃ ἓνα πανίσχυρο ἄρχοντα σάν κ' αὐτὸν...

Κι' ἐξασκολοῦντο τὰ πειράματά του στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου του.

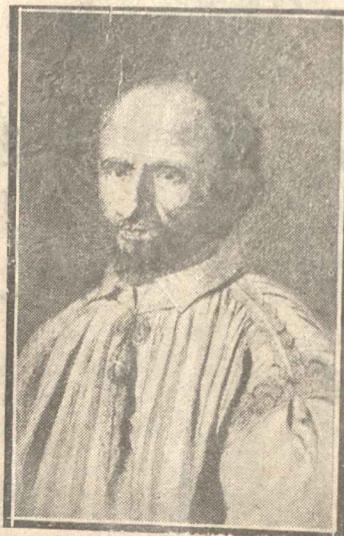
Μὰ μέρα ὅμως οἱ δύο πιστοὶ ἡγήρεται του, ὁ Ποντὸν καὶ ὁ Ἐρριέ, θέλοντας νὰ δικαιολογηθοῦν γιὰ τὴν ἀποτυχία ἐνὸς πειράματος, τοῦ εἶπαν διὰ τότε μονάχα θὰ κατώρθωναν νὰ φτιάξουν χρυσάρι, ὅταν θὰ χρησιμοποιήσανε στὰ πειράματά τους καὶ αἷμα παιδιῶν, πού θὰ τὸ ἀνακρίωναν μὲ διάφορες χημικὰς οὐσίες!...

Ἡ ἰδέα αὐτῆς καρφώθηκε βαθειὰ στὸ μυαλὸ τοῦ Ζιλ. Ὡς τότε θυσιάζε στὸ Σατανὰ μονάχα τρυφόνια, περιστέρια καὶ ἀσπρὺς πετεινοὺς. Ἀφοῦ ὅμως ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ καὶ μικρὰ παιδιά, θὰ τὸ ἔκανε καὶ αὐτό. Προκειμένου νὰ μᾶθῃ τὸ μυστικὸ νὰ κατασκευάζῃ χρυσάρι, καμμιὰ θυσία δὲν ἦταν μεγάλη.

Ἐτοίμην ἡ παραφροσύνῃ του ἔφτασε πειρὰ στὰ ἄκρα. Ἐνας τυχοδιώκτης, ὁ Ἐρριέ, ὁ Ποντὸν κ' ἡ μάγισσα λὰ Μερφὰ ἀρχισαν νὰ τοῦ προμηθεύουν μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὁ ντε Ραί θυσιάζε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα. Τίμοι δολοῦντο ἔχουν γραφῇ γιὰ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα ὑπέβαλε ὁ Ζιλ ντε Ραί τὰ θύματά του, πρὶν τ' ἀποτελεσθῇ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια αὐτὰ εἶνε τόσο βδελυρὰ καὶ ἀκατανόηστα, ὥστε καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοὺς μονάχα φέρνει τρόμο καὶ ἀηδία!

Πάνω ἀπὸ διακόσια παιδιά καὶ νέου, ἡλικίας ἀπὸ πέντε ὡς δεκαοχτὸ ἐτῶν, ἐξανακρίστηκαν ἐν τῇ περιοχῇ ὅπου ἔμενε ὁ Ζιλ ντε Ραί. Ὅλη ἡ περιφέρεια ἦταν τρομοκρατημένη. Στὸ μεταξύ, πολλοὶ ἀρχισαν νὰ ἱσοπεύωνται τὸν Ζιλ, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ διατιπώσῃ μιὰ σαφὴ κατηγορία κατὰ τοῦ πανίσχυρου πυροδοπιστοῦ. Κι' αὐτὲς ἀκόμῃ ἡ μαυροφρομένης μανιάνες τῶν ἐξανακρίθεντων παιδιῶν, κρατοῦσαν σφιχτάλειστο τὸ στόμα τους. Ὁ Ζιλ διέθετε τεράστια δύναμι καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον ἐκείνων πού θὰ δοκίμαζαν νὰ τὸν βιάζοντο.

Ὡστόσο, ὁ δοῦξ τῆς Βοετάνης, ὁ ὁποῖος εἶχε θετικὰς πληροφορίες, διὰ ὁ Ζιλ καταγίῃ μὲ τὴ μαγείαν. — Ἐγκλημα ἀσυγχώρητο γιὰ

Ο Ζιλ ντε Ραί
(Παλαιὰ εἰκονογραφία)

τὴν ἐποχὴ ἐκείνην — ἀποφάσισε νὰ ἐξακριβώσῃ μόνος του τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πῆγε, ἐπὶ κεφαλῇ ἐνὸς λόφου τοξοτῶν, νὰ κινή ἔξω ἀπὸ τὸ πύργου τοῦ Ζιλ ντε Ραί.

Ὁ ἐγκληματίας πυροδοπιστὴς, μόλις εἶδε τὸν δοῦκα, ἔχων θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν του, θὰ μπορούσε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἔναντι πύργου του, νὰ τρομοκρατήσῃ τὸ δοῦκα τῆς Βοετάνης. Δὲν ὅμως τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Καὶ ὅταν ὁ δοῦξ, ὅστερ' ἀπὸ μιὰ στυγερὴ ἐπιθεώρησι στὸν πύργου, κατάλαβε διὰ ὁ Ζιλ καταγινότανε πειράματα μὲ τὴ μαγείαν, διὰ αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τῶν διακρίνων τῶν παιδιῶν καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Εκείνος δὲν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τοῦ φέρῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίστασιν. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ γενναῖος καὶ περιήμιος Ζιλ κατήντησε στυγερὸν θάνατον.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄρχων κλείστηκε ἐν τῇ κῆς τῆς Νάντης, ὅλες ἡ γλῶσσες λυθίρανε. Κανεὶς πειρὰ δὲν φρόντισε τὸν πρὶν πανίσχυρο Ζιλ! Ὅλοι μαρτυροῦσαν νὰ μιλῶσιν, νὰ πῶν νερὰ ἐκείνου πού ὁ τρόμος δὲν τοὺς ἄφινε ἄλλοτε οὔτε νὰ τὸν φέρουν!...

Μόλις ἐξηκριβώθη, διὰ ὁ Ζιλ ντε Ραί καταγινότανε μὲ τὰς κυρτές ἐπιστήμες, ὁ ἐπισκοπὸς τῆς Νάντης τὸν ἀφώρισε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Ζιλ ἔπρεπε νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν. Καὶ, πρῶτα, παρῆκεν ὁ ἀφώρισμα αὐτοῦ συγγλόνισε βαθειὰ τὸ Ζιλ ντε Ραί. Ὁ ἀνάγκητος αὐτὸς καὶ ἀκόρτος, ὁ ἀνθρώπος πού ἔσφαξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα διακόσια περίπου παιδιά, ἦταν κατὰ βάθος θεοσεβὴς, φανατικὸς ἡρωϊκὸς πτοῖς!

Καὶ ὅταν, στίς 18 Σεπτεμβρίου 1440, παρουσιάστηκε πρὸς τὸ δικαστήριον γιὰ νὰ κριθῇ γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλημάτα του, τὰ πρῶτα τὸν λόγια ἦσαν:

—Μετανῶ γιὰ τὰ κηρύματά μου! Μπορεῖτε νὰ μ' ἐπιμωρήσετε ὅσο αὐστηρὰ θέλετε! Σὰς παρακαλῶ μὲς ν' ἀνακαλέσετε τὸν ἀφορισμὸν διὰ μὴ μπορῶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν μεγάλη αὐτῆς τιμωρία!

Μὰ οἱ δικαστὰ δὲν ἔλαβαν ἰσ' ὅροι τὸν τῆς παρακλήσεως του. Καὶ στίς 23 Σεπτεμβρίου, ὁ ἀφώριτος διαδόθηκε σ' ὅλες τὴς ἐκκλησίας. Τὴν ἐποχὴν, ὁ Ζιλ ντε Ραί ἐνεφανίσθη καὶ πάλι στὸ δικαστήριον, γρηγορὸς ὅμως κατὰ δέκα τοὐλάχιστον χρόνια. Ρωτήσανε αὐτὸν καὶ ἱεροεχθρὴ κλαιοῦντας νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ' τὸν ἀφώρισμόν. Καὶ ἦταν συγκινητικὸ, ἀλήθεια, τὸ θέμα πού ἀνέστη ἐν αὐτῷ, πού ἔδειχνε ξαρκικά τόσο βαθὺν ὁσεντικὸ αὐτισμὸν! Ὁ ἀνθρώπος πού ποδοπάτησε ἄλλους τοὺς νόμους, τοὺς θεῖους καὶ τοὺς ἀνθρώπινους, ἀνακαλύπτετο στὸ βάθος καλὸς καὶ θεοφοροῦμενος χριστιανός!

Ἐτοίμην ὁ Ζιλ ντε Ραί ἐξομολογήθηκε ὅλα τὰ κηρύματά του. Ἡ ὁμολογίαν πού ἔκανε ἦσαν τόσο φανερά, ὥστε οἱ ἀντιρρησιαστικὲς, ὥστε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διέταξε νὰ σκεπασθῇ μ' ἓνα παντὶ τὸν ἀστυρομένο, ὁ ὁποῖος βρισκότανε πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ. Ὁ γλῆκὸς Ἰησοῦς δὲν ἔφατε ν' ἀνταρτήσῃ ἐναντὶ τὸν δόδορο!...

Τὸ ἀκοράτηριον παρακολούθησε τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου τρέμοντας ἀπὸ ἀηδία, ἀπὸ τρόμο, ἀπὸ συγκίνησι, ἀπὸ πόνον καὶ ἀπὸ ἔλκος! Ὅταν ὁ Ζιλ ντε Ραί ἄρχισε νὰ ἐξιστοῦ πῶς θανάτωσε μὲ τὰ χεῖρά παιδιά γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ζεστὸ αἷμα αὐτῶν στὰ πειράματά του, πολλὰς γυναῖκες λιποθύμησαν ἀπὸ τὸ φόβο!

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἀπολογίας ἦταν ν' ἀλλοθῇ ὁ κόσμος ἀσθένειαν ἀπέναντι τοῦ κατηγορουμένου. Ἐνῶ ὁ Ζιλ ἦταν ὡς τότε μισπητὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἔγινε ξαρκικά ἄξιος ἀσθενῶν συμπαθόντων. Ἡ εὐκρινὴς μετάνοιά του εἶχε συγγλόνισι ὅλους τὴς γῆς διές.

Ἡ ἀπόφασι ὅμως τοῦ δικαστηρίου, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ εἴναι καταδικαστικὴ. Ὅταν ὁ Ζιλ τὴν ἀκούσε, σηκώθηκε, στάθηκε πρὸς τὸν πρόδρομο, καὶ εἶπε:

—Ἐγώ, ὁ ἀξιοκατάχρητος ἀμαρτωλός, εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ἐπειδὴ μὲ τιμωρεῖ κατὰ τὰ ἔργα μου. Ἡ μόνῃ χάρι πού θὰ ἔζησιν τὸν πόνο αὐτὸς εἶνε νὰ μὲ θανατώσετε μαζὺ μὲ τοὺς διὸ ὑπερήφανους καὶ στυγνοὺς μου, τὸν Ἐρριέ καὶ τὸν Ποντὸν, γιὰ νὰ παραδειγματισθῶν κ' αὐτοί. Πρέπει νὰ μὲ δοῦν νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ καταλάβουν διὰ τὰ πάχους θέλα τιμωρία σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

—Ὁ αἶς γίνῃ ἡ χάρις αὐτῇ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Καὶ, ἀκόμῃ, λόγω τῆς μεγάλης σὺς κοινωνικῆς θέσεως, κατὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι δὲν θὰ οἴσουμε ἐν τῇ πυρὰ τὸ πῶμα σου.

Ὁ Ζιλ ντε Ραί ὑπέβαλε τότε καὶ μιὰ ἄλλη παρακλήσι. Πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη λιτανεία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ. ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ. ΜΙΑ ΝΕΑ ΩΜΟΡΦΗ ΚΟΡΗ. (Σ' ἓνα ἐξοχικὸ μονοπάτι. Μία ὁμορφὴ κόρη περπατεῖ μόνῃ. Σὲ λίγο ἔρχονται ἕνας πλούσιος ἄρχοντας κ' ἕνας φτωχὸς ποιητής, οἱ ὁποῖοι σταματοῦν τὴν ὁμορφὴν κόρη).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἐλα μαζὺ μου, ὁμορφὴ κόρη. Ἐλα... Ὁὰ σὲ γίτσω μὲ φορέματα πολὺτιμα, θὰ σὲ στολίσω μὲ διαμάντια ἀστραφτερά!... Ἐλα μαζὺ μου...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἐλα μαζὺ μου, πεντάμορφη παρθένα... Ὁὰ σοφίσω τριαντάφυλλα στὸ πέταμά σου!... Ὁὰ στολίσω μὲ ἀνθισμένους μωρτίες τὰ ξανθὰ σου μαλλιά!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἐλα μαζὺ μου, ἔλα, χαριτωμένη κοπέλλα... Ὁὰ σὲ πῶ στὸ μαγαζίνι μου παλάτι, πού εἶνε χτισμένον σὲς ἄλφες ἐνὸς σκοτεινοῦ ποταμοῦ. Μέσα στὸ παλάτι αὐτό, θὰ εἶσαι εὐτυχημένη, σάν βασίλισσα. Ἀμέτρητοι σκλάβοι καὶ σκλάβες θὰ εἶνε σὲς διαταγῆς σου. Ὁὰ σὲ λοῦνουν μὲ ἀρώματα, μὲ γαλλοῦσις τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ ἀποκομίσουν τὸ βράδυ μὲ μουσικὰς καὶ μὲ τραγοῦδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἐγώ, ὁ χρονοκίχλη παρθένα, θὰ σ' ὀδηγήσω, ἐν ἔρθεις μαζὺ μου, σὲ μιὰ φτωχὴν σοφίαν. Ἀλλ' ἀπὸ καὶ πάνω ὅλος ὁ κόσμος θὰ εἶνε δικός μας καὶ θὰ ζῶμε σιμά, πολὺ σιμά σ' ἄστειρά!...

Η ΚΟΡΗ. — Ἀλλοῖμονο!... Δὲν ἔξω... Δὲν ἔξω ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο νὰ διαλέξω... Τὸν ἄρχοντα μὲ τὰ διαμάντια, ἢ τὸν ποιητὴ μὲ τ' ἀστειρά!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Τὰ διαμάντια θὰ τᾶχης δικὰ σου, στὰ χεῖρά σου. Τ' ἀστειρά θὰ τὰ βλῆπης μόνο ἀπὸ μακριὰ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τὰ διαμάντια χάνονται πολλὰς φορές, τ' ἀστειρά μὲνον.

Η ΚΟΡΗ. — Θεέ μου, δὲν ἔξω, δὲν ἔξω τί νὰ διαλέξω!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Γιὰ σὺλλογισμόν, ὁρᾶται κόρη... Ὁὰ σὺ στολίσω τ' ὁμορφὸν σου κεφάλι μὲ μιὰ κορῶνα πού θὰ λάμπῃ ὅλη, ἀπὸ τὰ πολὺτιμα πετράδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Πόσο ὁρᾶνότερα θὰ πηγαῖν σὲς χροῖά σου μαλλιά τὰ δροσὰτα λουλούδια τῆς ἀνέμης!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἀν ἔρθεις μαζὺ μου, ὁ κόσμος θὰ γίνῃ πολὺ πλούσιος. Ὁὰ εἶνε δικὰ σου διὰ μου τὰ παλάτια, κ' ὅλοι μου οἱ θρασυνοί.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἀν ἔρθεις μ' ἐμένα, γλυκεῖα χρυσολοῦσα, θὰ εἶνε δικός σου ὅλος ὁ κόσμος. Δὲν θὰ σοὺ ἀνέχουν ὁρῶμενα καὶ μετρημένα πλούτη. Ὁ ποιητὴς εἶνε βασιλεὺς τῆς φύσεως κ' ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δικός του. Κι' ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾷται καὶ τραγοῦδαί ὁ ποιητὴς, εἶνε κ' αὐτὴ βασίλισσα τοῦ Σηπταντος. Ναί... Τὸ Σέπταντ εἶνε τὸ βῆθος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἰσχυροῖ ὁ ποιητὴς τὴν γυναῖκα πού ἀγαπᾷται!...

Η ΚΟΡΗ. — Εἶνε σάν τραγοῦδι καὶ σάν μουσική, τὰ λόγια σου ποιητῇ.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Εἶνε μόνο λόγια. Ποτὲ δὲν θὰ μπορῇ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅσα σὺ τᾶξες. Ποτὲ δὲν θὰ μπορῇ νὰ φτάσῃ τ' ἀστειρά καὶ νὰ σοὺ κλέψῃ μιὰ κορῶνα ἀπ' αὐτὰ. Ἐνῶ ἐγώ, θὰ ἔχω πραγματικὰ καὶ μπορῶ νὰ σοὺ τὰ προσφέρω ὅποια ὅσα θέλεις τὰ πλούτη μου καὶ τὰ διαμάντια μου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τὰ λόγια μου, δὲν εἶνε λόγια ἀπλά. Εἶνε δαυματονογὰ, μάγια, τραγοῦδια, πού αὐτοὶ καὶ τὸν διὸ ἡμερῶν του.

Ἡ λιτανεία αὐτὴ ἔγινε πράγματι μὲ μεγάλη κοσμοσυρροή καὶ θεοκρατικὴν κατανύξιν, γύρω ἀπὸ τὸ βῆθος πού ὅλοι εἶχαν μεταφέρει τοὺς τρεῖς μελλοθάνατους. Οἱ κατὰδικτοι ἄρχισαν νὰ λένε διαφόρους ὑμῶνους, στοὺς ὁποῖους ἀπαντοῦσαν οἱ παριστάμενοι — συμπεριλαμβανομένων καὶ τοῦ ὁμίου.

Κατὰ τὸν ὁ Ζιλ ντε Ραί, ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἓνα σύντομο λόγο, προτρέποντας τοὺς συγγεντονομένους νὰ εὐχόμενται μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, πέρασε μόνος πρὸς τὸν λαὸν τὸν ὁμοῖον, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀνέβει.

Ὅταν παρῆκεν τὴν τελευταίαν τὸν πνοήν, ἔξω λευκοπνεύμενης γυναῖκες, συνοδευόμενης ἀπὸ ἔξω Καρολίνας μοναχῶν, πού κρατοῦσαν ἓνα φέρετρο, ἔξαφάνισαν τὸ πῶμα του καὶ τὸ μετέφεραν στὸ κοιμητήριον μὲς μόνῃ.

Ὅσο γιὰ τοὺς διὸ ὑπερήφανους καὶ στυγνοὺς του, μετὰ τὸν ἀπαγορισμὸν τοῦ, τοὺς ἔρριξαν ἐν τῇ πυρᾷ καὶ τοὺς ἄρσαν ἐκεῖ νὰ καοῖν διόλκηντο. Ὑστερὰ πῆραν τὴν στάχτην τους καὶ τὴν σκόρπισαν σὲς τρεῖς ἐσέρες ἀνέμου!...

κατεβάζουν τ' ἄστρα ἀπὸ ψηλά, καὶ κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ λουλούδια, ἀκόμα καὶ πάνω στὰ χιόνια.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὁρᾶται, τί ὁρᾶται τὸ εἶπε, ὁ ποιητῇ!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Πρόσεξε μὴν σὲ μαγεῖν, γλυκεῖα κόρη, τῆς ποιήσεως ἡ γοητεία. Εἶνε ἐπικίνδυνον, πιστέψ' με. Εἶνε ἐπικίνδυνον γιὰ τὴς ἀθῶες σάν ἐσὲν νὰ ψυχῇ. Μπορεῖ νὰ σὲ ξεγελάσῃ καὶ νὰ σὲ παρασύρῃ γιὰ μιὰ στιγμὴν. Μὰ ὅστερα θὰ ἴδῃς πῶς τὰ λόγια ἐνὸς ποιητοῦ, δὲν εἶνε παρὰ λόγια, λόγια κοίφρια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἡ ποιήσις φτάνει ὡς τὰ οὐράνια καὶ μαγεύει τοὺς θεοὺς. Εἶνε ἡ πύξ γλυκεῖα μουσική. Ἐλα μαζὺ μου, κόρη, καὶ δὲν θὰ μετανιώσῃς.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὁρᾶται, τί ὁρᾶται πού μιλᾷς!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Δὲν ἔξω τί νὰ σοὺ πῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ, ὁμορφὴ κόρη. Τὸ καλύτερο πού ἔχω νὰ κάνω, εἶνε νὰ ἀντιτάξω στὰ πλανερὰ του λόγια τὸν ἥχο τῶν φρονιμῶν καὶ τῶν διανοητικῶν μου. (Βγάζει ἀπὸ τὴν ζώνην του ἓνα σάκο γεμίστο χρυσάρι καὶ διαμάντια καὶ τὸν ἀδειάζει στὰ πόδια τῆς κόρης). Ὅλα αὐτὰ εἶνε δικὰ σου, κ' ἄλλα ἀκόμῃ, κ' ἄλλα πολλά, πανόρητα κόρη.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὁρᾶται πετράδια!...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μὲ πῶ λαμπρὰ διαμάντια διαλεχτά, θὰ σὲ στολίσω ἐγὼ ξανθὴ παρθένα!...

(Δείχνοντας περιφρονητικὰ τὰ διαμάντια τοῦ ἀρχοντος).

Μπροστὰ τοὺς τίποτα δὲν εἶνε αὐτὰ!...

Ἐλα μ' ἐμένα, κόρη, ἔλα μ' ἐμένα!...

Ἀθανάτη ἡ ὁμορφιά σου ἡ ἀγνή θὰ τῇ μέσ' τὰ δικὰ μου τὰ τραγοῦδια, φῶς μου.

Μὲ τὰ τραγοῦδια μου κ' ἐνὸς μαζὺ

θὰ ζῆς αἰώνια σὲς καρδιὰς τοῦ κόσμου!...

(Σκύβει γιὰ νὰ τὰ πάρῃ).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἐλα νὰ φύγωμε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, κόρη μου.

Ὁ ποιητῇ ξελογιάζουν τὴς ἀθῶες καρδιὰς μὲ τὰ πλάνη τους λόγια. Μὴν τὸν ἀκούς. (Παίρνει ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν κόρη καὶ προχωρεῖ μερικὰ βήματα).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ὅλα τὰ πλούτη κ' ἂν χαρῆς (τῆς γῆς,

τοῦ τραγοῦδιου ἡ μαγεία θὰ σοὺ λείπῃ. Καὶ τοῦ φτωχοῦ ποιητῇ θὰ νοσταλγῇς τὰ λόγια, ἀναπονεύοντας μὲ λυγρὴν.

Ἡ ΚΟΡΗ. — Τραγοῦδαρε πάλι, ποιητῇ. Εἶνε μαγικὸ πιστὸ γιὰ μένα τὰ λόγια σου!...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μέσ' στὸ παλάτι τοῦ ἀρχοντος, (τα, ξανθὴ,

θάσαι μιὰ σκιά χρυσολοισμένη, μὰ στὴν φτωχὴν σοφίαν μου θ' ἀνθῇ ἡ νεότης σου φαιδρὴ, καὶ λυτρωμένη. Βαρεῖται εἶνε τὰ χρυσάφια δεσφά.

Καὶ δὲν θὰ τὰ φορᾷς μὲ περηφάνεια πᾶντα, λαοὶν ὅμως θάνα τὰ χλωμά, τ' ἀνθήναι πού θὰ σοὺ φράξω στεφάνια.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

Ο ΝΑΝΟΣ ΚΙ' Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Ένας νεόπλουτος προμηθευτής στην 'Αρχαία Αίγυπτο. 'Η έλαττωματική κατασκευή του. 'Η δύναμή του κι' η έπιρρα του. Ευνουσύμενος του Φαραώ! Τό ενδιαφέρον του γιά ν' αποκτήση τάφο άριστοκρατικό... 'Η όμορφη πριγκίπισσα Σεντίτες. Τό σκληρό της δίλημμα. 'Ο γάμος του νάνου και της πριγκίπισσας. Σκηνές άπ' τό γαμήλιο ταξίδι τους. 'Η αεληνή του μέλιτος του νάνου!... κτλ.

νο σ' ένα Ιπποδρόμιο, να κάνει να ξεκαρδίζονται οι θεατές άπ' τά γέλια, με την κομικρή εμφάνισή του: Είπ' ένας νάνος!...

Τί γύρευε αυτός ό τερατόμορφος πυγμαίος, με τό χοντρό κεφάλι, στό πλάι ατής της ώρας και νέας πριγκίπισσας; 'Απλόστατα: 'Εδω και πέντε χιλιάδες χρόνια, συνέβαινε ό,τι ακριβώς συμβαίνει και σήμερα: Νεαρές γυναίκες άριστοκρατίδες, αλλά ξεπεσμένες οικονομικά, παντρεύονταν γιά λόγους συμφέροντος άντρες κατώτερους των κοινωνικών, αλλά πολύ πλούσιους!...

'Ο τερατόδης λοιπόν σύζυγος του αιγυπτιακού εκείνου τάφου, δέν μάς άφνει άκριβόλογες δσον άφορά τό άτομό του και την ιδιαίτερή του ιστορία. Στά ιερογλυφικά του τάφου του, φρόντισε ό ίδιος να διαφωτίσει, όσο καλύτερα μπορούσε, τους μεταγενεστέρους σχετικάς. Κι' άπ' τις ιερογλυφικές αυτές επιγραφές φαίνεται να ήταν έξαιρετικά υπερέφανος, γιατί μπορούσε και καμάρωνε αυτός, ό τόσο μικροσκοπικός, στό πλεονό της όμορφης και νεαρής σύζυγού του!...

Τ' όνομα του νάνου είνε Σενάμπ. 'Ο ίδιος φροντίζει, στα ιερογλυφικά του, να μάς προσειδοποιήσει ό,τι ήταν μικρός τό δάσος, αλλά μαχητής! 'Όσο άνάστημα τοίλειπε, όμως, τόσο μυαλό είχε... Τί σημασία μπορεί να έχει, τόχα, τό ό,τι γεννήθηκε νάνος; 'Αμα τό καταφέρει κανένας κι' άνεβή μερικά κοινωνικά σκαλοπάτια, και νάνος, άκόμα αν είνε, στέκεται πάντα πιο ψηλά από πολλούς άλλους... Κι' ό Σενάμπ αυτό άκριβώς είχε κατορθώσει!

Ζούσε στην εποχή του μεγάλου Φαραώ Χέοπος, πού έχτισε τη περίφημη πυραμίδα. 'Η Αίγυπτος, τότε στις άρχές του μεγαλείου της, κι' οι νάνοι έχαιραν όλος ιδιαίτερης ύποληψης, επειδή διατελούσαν υπό την προστασία των παντοδύναμων θεών Μπές και Φθά, πού ήταν κι' έκεινοι σφύρανα τέρατα!...

'Εξυνος κι' επιτήδειος άνθρωπος, ό Σενάμπ, τά είχε καταφέρει, όχι μόνο να έπισην την εύνοια του κραταού Φαραώ, αλλά και ν' άποβή, γιά τό μονάχη και γιά την αλλη του — κι' έπομένως γιά διάβληση την Αίγυπτο — σχεδόν άπαράτητος! Δέχως τον Σενάμπ, δέν γινότανε καμιά δουλειά... Κι' αυτό τό ήξεραν, ιδίως, οι πλούσιοι έμποροι της μακερινής εκείνης εποχής. 'Ετσι ό νάνος, με τό μικρό, τό παιδικό σχεδόν χεράκι του, τσίπωνε έκατομμύρια από μεματίες και προμήθειες!...

Έκείνο τον καιρό, δέν ίσχυαν ακόμα νομίσματα, και τό εμπόριο γινόταν με ανταλλαγές ειδών. Έγνοείται ό,τι αυτό, γιά τον Σενάμπ, δέν είχε καμιά σημασία. Οι έμποροι κι' οι διάφοροι προμηθευτές της αλής, τον πλήρωναν σε είδος — κι' έτσι τό σπίτι του Σενάμπ, μέσα σε λίγον καιρό, είχε μεταβληθ' σε ένα είδος πλουσιωτάτου καταστήματος, πού δέν τοίλειπε άπολύτως τίποτε!...

'Ο Χέοφ τόν είχε διορίσει αάχηγό των άρουμάτων, και τότε είχε άνεθέσει όλη την έπιμελητεία του έφοδισμού του βασιλικού του όικου. 'Η αλή της Χέοπος ήταν ένας διάβλητος μικρός κάμοις, κι' ό Σενάμπ κέρδιζε περισσότερα παρά αν ήταν προμηθευτής έκαστο σιγαχρόν μεγάλων ξενοδοχείων! Κοιμητής, κοινός, μισθός, δέν έμπαινε μέσ' στό σπίτι, αν δέν περνούσε πρώτα άπ' αυτόν, κι' αν δέν τζάνανε της έγχοισώς του. Κι' αυτά, ίσα-ίσα, ήταν άπ' τά πιο χροσόφρα επαγγέλματα, γιατί τό κεφάλι του Φαραώ έδωρεται έρω — ό μινύαζης στην Αίγυπτο λατρεύονταν όπως οι θεοί — κι' οι κομωτές του, αναγκαστικά, έθεοοφούντο κοιμητές ενός θεού! 'Ετρεπε

αυτοκρατική αρχαιολογική αποστολή, ή όποία άνοιξε τελευταία έναν άρχαιο αιγυπτιακό τάφο, στα περίγυρα της σημερινής Γκεζίρας, έκανε ένα εύρημα άπ' τά πιο σπάνια που μπορεί να γίνουν: Μέσα στον τάφο αυτό, θρόνιζαν διάφορα άγάλματα πού παρίσταναν τά παιδιά μιας οικογενείας και τους γονείς των. Τό ζευγάρι όμως αυτό των γονέων, είνε τό πιο άταίριαστο πού μπορεί να φανταστεί κανένας... 'Η σύζυγος είνε νέα, όμορφη και σκαμμένη, κι' άπ' έλο τό παρόσημά της μοιάζει σάν ν' άνήκει στη βασιλική οικογένεια. 'Ο σύζυγος όμως, πού στέκεται δίπλα της, δα είχε θεοί μόνος άπ' τά γέλια, με την κομικρή εμφάνισή του: Είπ' ένας νάνος!...

Τί γύρευε αυτός ό τερατόμορφος πυγμαίος, με τό χοντρό κεφάλι, στό πλάι ατής της ώρας και νέας πριγκίπισσας; 'Απλόστατα: 'Εδω και πέντε χιλιάδες χρόνια, συνέβαινε ό,τι ακριβώς συμβαίνει και σήμερα: Νεαρές γυναίκες άριστοκρατίδες, αλλά ξεπεσμένες οικονομικά, παντρεύονταν γιά λόγους συμφέροντος άντρες κατώτερους των κοινωνικών, αλλά πολύ πλούσιους!...

'Ο τερατόδης λοιπόν σύζυγος του αιγυπτιακού εκείνου τάφου, δέν μάς άφνει άκριβόλογες δσον άφορά τό άτομό του και την ιδιαίτερή του ιστορία. Στά ιερογλυφικά του τάφου του, φρόντισε ό ίδιος να διαφωτίσει, όσο καλύτερα μπορούσε, τους μεταγενεστέρους σχετικάς. Κι' άπ' τις ιερογλυφικές αυτές επιγραφές φαίνεται να ήταν έξαιρετικά υπερέφανος, γιατί μπορούσε και καμάρωνε αυτός, ό τόσο μικροσκοπικός, στό πλεονό της όμορφης και νεαρής σύζυγού του!...

Τ' όνομα του νάνου είνε Σενάμπ. 'Ο ίδιος φροντίζει, στα ιερογλυφικά του, να μάς προσειδοποιήσει ό,τι ήταν μικρός τό δάσος, αλλά μαχητής! 'Όσο άνάστημα τοίλειπε, όμως, τόσο μυαλό είχε... Τί σημασία μπορεί να έχει, τόχα, τό ό,τι γεννήθηκε νάνος; 'Αμα τό καταφέρει κανένας κι' άνεβή μερικά κοινωνικά σκαλοπάτια, και νάνος, άκόμα αν είνε, στέκεται πάντα πιο ψηλά από πολλούς άλλους... Κι' ό Σενάμπ αυτό άκριβώς είχε κατορθώσει!

Ζούσε στην εποχή του μεγάλου Φαραώ Χέοπος, πού έχτισε τη περίφημη πυραμίδα. 'Η Αίγυπτος, τότε στις άρχές του μεγαλείου της, κι' οι νάνοι έχαιραν όλος ιδιαίτερης ύποληψης, επειδή διατελούσαν υπό την προστασία των παντοδύναμων θεών Μπές και Φθά, πού ήταν κι' έκεινοι σφύρανα τέρατα!...

'Εξυνος κι' επιτήδειος άνθρωπος, ό Σενάμπ, τά είχε καταφέρει, όχι μόνο να έπισην την εύνοια του κραταού Φαραώ, αλλά και ν' άποβή, γιά τό μονάχη και γιά την αλλη του — κι' έπομένως γιά διάβληση την Αίγυπτο — σχεδόν άπαράτητος! Δέχως τον Σενάμπ, δέν γινότανε καμιά δουλειά... Κι' αυτό τό ήξεραν, ιδίως, οι πλούσιοι έμποροι της μακερινής εκείνης εποχής. 'Ετσι ό νάνος, με τό μικρό, τό παιδικό σχεδόν χεράκι του, τσίπωνε έκατομμύρια από μεματίες και προμήθειες!...

Έκείνο τον καιρό, δέν ίσχυαν ακόμα νομίσματα, και τό εμπόριο γινόταν με ανταλλαγές ειδών. Έγνοείται ό,τι αυτό, γιά τον Σενάμπ, δέν είχε καμιά σημασία. Οι έμποροι κι' οι διάφοροι προμηθευτές της αλής, τον πλήρωναν σε είδος — κι' έτσι τό σπίτι του Σενάμπ, μέσα σε λίγον καιρό, είχε μεταβληθ' σε ένα είδος πλουσιωτάτου καταστήματος, πού δέν τοίλειπε άπολύτως τίποτε!...

'Ο Χέοφ τόν είχε διορίσει αάχηγό των άρουμάτων, και τότε είχε άνεθέσει όλη την έπιμελητεία του έφοδισμού του βασιλικού του όικου. 'Η αλή της Χέοπος ήταν ένας διάβλητος μικρός κάμοις, κι' ό Σενάμπ κέρδιζε περισσότερα παρά αν ήταν προμηθευτής έκαστο σιγαχρόν μεγάλων ξενοδοχείων! Κοιμητής, κοινός, μισθός, δέν έμπαινε μέσ' στό σπίτι, αν δέν περνούσε πρώτα άπ' αυτόν, κι' αν δέν τζάνανε της έγχοισώς του. Κι' αυτά, ίσα-ίσα, ήταν άπ' τά πιο χροσόφρα επαγγέλματα, γιατί τό κεφάλι του Φαραώ έδωρεται έρω — ό μινύαζης στην Αίγυπτο λατρεύονταν όπως οι θεοί — κι' οι κομωτές του, αναγκαστικά, έθεοοφούντο κοιμητές ενός θεού! 'Ετρεπε

Αίγυπτία Βασιλόπισ

να είνε περίφημοι στην τέχνη τους, γιά να μπορούσαν να γράσουν εκεί, 'Αλλ' άπαράτητος, έτρεπε να είνε και κάτι άλλο άκόμα: 'Ετρεπε να έχουν και την εύνοια του Σενάμπ!...

Τήν εποχή εκείνη, τ' άρόματα και τά ψιμάρια οι Αιγύπτιοι προμηθεύονταν άπ' τη μακερινή χώρα της Πούντ, πού θρόνισαν σ' άκρότατα σημεία της νοτιωτάτης μεθορίου της Αιγύπτου. 'Η βασίλισσα της Πούντ, εκείνο τον καιρό, όπως φαίνεται από διάφορες επιθυμίες παραστάσεις, ήταν κι' εκείνη νάνος — κι' έτσι ό Σενάμπ μπορούσε πιο καλά να... συνεννοείται μαζί της!

Τέλος πάντων, ό πυγμαίος της αλής του Χέοπος, ήξερε τόσο καλά να κάνει τις δουλιές του, ώστε, μέσα σε λίγα χρόνια, έγινε πλούσιος. Κι' όσο μεγάλωναν τά πλούτη του, τόσο μεγάλωνε κι' ή δύναμή του κι' ή έπιρρα του. Κι' όσο μεγάλωνε ή δύναμή του, τόσο μεγάλωναν κι' ή φιλοδοξίες του... Καί μονάχά ό ίδιος δέν τά κατάφερε να... μεγαλώσει, ούτε μισό δάχτυλο άπ' ό,τι ήταν έξ αρχής! 'Αλλ' αυτό δέν τον έμπόδιζε να κιντάνε τους άλλους από ψηλά, από πολύ ψηλά!...

'Όταν πλούτισε ό Σενάμπ — όπως ήταν φυσικό — σκέφτηκε να παντρευθ' ό,τι γυναίκα ήθελε να πάρει; 'Ηταν άρετά πλούσιος, κι' θά μπορούσε ν' άγοράσει με τά χρήματά του όσους σκέλετο πού ήθελε. 'Αλλ' αυτός ήθελε τώρα γυναίκα από σόι — και τότε, εκείνο ό ίδιος ήταν από ταπεινή καταγωγή, και μόνο μ' ένα γάμο άριστοκρατικό, μπορούσε να έχει μετά θάνατον έναν τάφο μεγαλοπρεπή πλούσιου, γιά τό σεβάσιμό του υποκειμένου! Ξέρονε δέ ό,τι ή κενία και μεγάλη άπασχόληση των Αιγυπτίων, ήταν ή κατασκευή του τάφου του: Φρόντιζαν πάντα να χτίζουν έναν τάφο μεγαλοπρεπή, με πού δια λαχτάρα πού ένας άνδρας της εποχής μας άνεπιστοί, με την όση την έξοχική του βίλλα ή τό μέγαρό του!...

'Αν ό Σενάμπ έκανε την άπρονοήσία να πάρει μια γυναίκα όσημ κι' όχι άριστοκρατικής ή και βασιλικής οικογενείας, ή μοίρα του θάμτανε σ' ένα τάφο κοινό και άφανή.

'Ο πυγμαίος όμως αυτός της αλής του Χέοπος, ό παντοδύναμος νεόπλουτος της εποχής του, είχε νει ματαιόδοξος και δέν ένοούσε να πελάσει πού τό μικροσκοπικό του λείψανό να τύχη όλων των τιμών των όποιων τυχαίνουν οι είνετες. Λόγω πού έξαιρετικό του αξιόματος στην αλή, είχε και έλευθερία να μπαίνει παντού, ακόμα και στα άρουματά των γυναικών της βασιλικής οικογενείας. Έχει λοιπόν κάθε άνεσι κι' εύκαιρία να δει τις διάφορες γυναίκες, πού καταγόγονταν άπ' τό μεγάλο σόι, κι' έτρεχε στις φλέβες του αίμα βασιλικό, και να διαλέξει μια με την ήσυχια του. 'Αλλά η πενθή φαίνεται να ήταν έξαιρετικά έξυπνη, και λαβε πώς ή μοιραία του δέν μπορούσε να πάρει παρά μονάχα μεταξ' άνδρών που δέν είχαν καί πολλή περιουσία.

Και μεταξ' των συγγενών του Χέοπος ίσχυον βέβαια, και κάποιος όχι και τόσο πλούσιος. Φαίνεται λοιπόν κι' έμεινε ό,τι σ' ός ός — την περιουσία πού της Αιγύπτου, κι' άπ' τις μεγαλοπρεπείς της ιστορίας — ίσχυε κάποια οικογένεια, συγγενή σ' όντα με τον Φαραώ, και σχετικάς άνάστασης.

Μέλος αυτής της οικογενείας ήταν κι' ή όμορφη πριγκίπισσα Σεντίτες.

'Ο Σενάμπ, λοιπόν, χωρίς να γάνη τον καιρό του, έστειλε να ζήτησε σε γάμο. Μπορούσε, βέβαια, να φαντασθείτε την άποψη της ώρας πριγκίπισσας, όταν εδρε τον έπίδοξο γαμβρό και τό σπιθαμιαίο του άνάστη! Δέν ύπόχει άκριβόλογα πώς δέχονταν καλά, και δα πάλεψε πολύ με τη συνεδρία της, αφού να πει, την άπόφασή της... 'Αλλά τά συμφέροντα είνε άποφασιστικά: άπ' ό,τι άποφασιστικό περί ενός συνοικισμού πού τό σπιθαμιαίο του δινάστικο ή άλλος, έλήφθησαν ποτέ άπ' ό,τι τά δώρα πού πριγκίπισσας!...

Οι γονείς της πρέπει να την πείσαν πολύ: Θά της είχαν πείσει, άπ' ό,τι ήταν άπαράτητο, προκειμένου να έξαφάνισαν έτσι, πού τό δικό της μέλλον, όσο και την εύτυχία της οικογενείας της! 'Εβέβαια, όμορφη και νέα, άλλ' έτρεπε να τό σκεφτεί καλά, γιατί τα χρόνια περνούν, ή όμορφιά και τά νεύατα φεύγουν και τίποτε καριές δέν παρουσιάζονται κάθε μέρα!...

Μπορεί όμως κι' ή ίδια, χωρίς την πείρα των συγγενών της, να σκέφτηκε λιγάκι θετικότερα. 'Εχουμε άρετά παραδείγματα πού έβσχαν και ώραιον γυναικόν, πού από καθαρό ύποληψμό και γυναικεία ματαιοδοξία προτιμούν να κάνουν μια θύλα. Κι' είν' άναπόφευκτο

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

ΑΟΙ οι ρεπόρτερ των αμερικανικών εφημερίδων και των κινηματογραφικών περιοδικών βρίσκονται αυτές τις ήμέρες εις κίνησι και διασχίζουν άπ' άκρον εις άκρον τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τό Μεξικό, ξεφυλλίζοντας τά ληξιαρχικά βιβλία κάθε κοινότητας, γιά ν' ανακαλύψουν πούθενά γοαμμένο τό όνομα του Σαρλό και της Πολέττ Γκοντάρντ, οι όποιοι θρούλονται ότι τώρα τελευταία παντρεύτηκαν εν κρυπτώ και άταραστά. 'Εν τώ μεταξύ ό Σαρλό κάνει τον γύρο του κόσμου με τό καλύτερό του και διαφεύγει όλες τις ήμέρες περί του τρίτου γάμου του. Μολαταύτα ή κακώς γλώσσες έπιμένουν ότι στο καλύτερο βρίσκεται και ή ξανθή Πολέττ και ότι οι δύο καλλιτέχναι κάνουν τό γαμήλιο ταξίδι τους.

Παρ' όλα δσα είχαν λεχθ' και ύποστηριχθ', ή Μάρλεν Ντήτραιχ γράφει πού στο Χόλλυγουντ, στην εταιρεία «Παραμούντ», φέρνοντας μαζί της και τον σκηνοθέτη της Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ. Καθώς δέ έχετε, είχε διαδοθή τελευταία ότι ή Μάρλεν είχε θέλησει να άπαλλάξη από την τυραννία του Στέρνμπεργκ, ό όποιος της έπέβαλλε να έπασκωνή τον ίδιο πάντα τύπο της μορφας γυναικός. Τις δύο μέρες τελευταίες ταινίες της τις έγύρισε με σκηνοθέτη τον 'Αρμένιο Μαμουλιάν, φαίνεται όμως πώς ή εκπαίδευση του Στέρνμπεργκ στην έσση Γερμανίδα είνε τόσο δυνατή, ώστε δέν μπορεί να κάνει χωρίς αυτόν και πήγε μόνη της και τον έφερε από την Γερμανία.

Και στη ζωή, δηλαδή, όπως και στην δόνη, ή Μάρλεν Ντήτραιχ είνε πάντα μορφά γυναικός.

'Η Γαρέτα Γκάμπρι, ή όποια πρόκειται να έμψυχή πάλι στην οθόνη ως βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας, έζητησε να έχει ως πάτερνο της στην ταινία αυτή τον Τζών Τζιλμπέρτ. 'Αλλ' ή εταιρεία «Μετρό» άρνήθηκε να της κάνει αυτή τη γρά.

'Ας γνωστόν, ή Γκάμπρι, και στην πρώτη ταινία πού ένεφανόση, είχε ως πάτερνο της τον Τζών Τζιλμπέρτ. 'Η ταινία αυτή ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος και γιά τους δύο. 'Εκότες ό Τζιλμπέρτ ήταν πάντοτε ό προτιμώμενος πάτερνο της Γκάμπρι, αλλά μετά την καθήρεσι του θανάτου, ή εταιρεία «Μετρό» έβγαλε τον Τζιλμπέρτ από άρκετόν.

Και στην προηγούμενη ταινία της, τό «Γκράντ Όνις», ή Γκάμπρι είχε ζητήσει να παίξη μαζί με τον Τζιλμπέρτ, αλλά και πάλι ή εταιρεία «Μετρό» της άρνήθηκε και της έπέβαλε τον Τζών Μπάσσο.

'Όσοι οι άρσενοί οι άώτερες της εταιρείας «Μετρό», αλλά και πολλοί άλλοι άκόμα, έχουν έπιτελέσει με την ταχυάνα Αίλιαν Χάρβεϊ, πούς μεγάλη άνεπιστοία των 'Αμερικανιδών συναδέλφων της. 'Η Αίλιαν όμως τους κοροιδεύει όλους, ως και τον Άνθρ Γκαρά άκόμα, πού πήγε στο Χόλλυγουντ γιά χατήρι της. 'Όσοσο ψευδίζεται ότι ένας εκ των άστέρων κατώφλωσε να κατακτήσει την καρδιά της, κι' αυτός είνε ό γόης Γκάου Κόιπερ. Θά έχει άραγε συνέχεια τό έίδιλον;

Τό διαζύγιο Τζών Κράουφρντ και Ντούγκλας Φαίριμπακς πού, έξέδοι όριστικό, και τώρα ή Τζέαν κοσμοπολεύεται ότι φλετάρει με τον Φραντσο Τζόν, τον πάτερνο της σις ταινίες «Σήμερα Ζούμε και «Νεκτερινή Πτήσις». Μολαταύτα και οι δύο τους διατείνονται ότι δέν τους συνδέει παρά μία άγνη φίλια. Να τό πιστέψουμε;

'Εν τώ μεταξύ ό πρώην σύζυγος της Κράουφρντ ταξιδεύει στην Ελβετία όπου πρόκειται, λέει, να τελειώσει ένα διήγημά του. 'Αν αυτό τό διήγημα έπιτύχει, ό Ντούγκλας θά εγκαταλείψη τό κινηματογραφικό στάδιο. 'Εση άξία κι' αν έχει κανείς ως κινηματογραφικός άστρο, έδωκε ό Ντούγκλας, είνε πάντοτε μεγάλο βάρος τό να είνε γιος ενός μεγάλου πατέρα, κι' εγώ θέλω ν' άνδοιευχθ' μόνος μου!

Με αυτές των της φθοίας να έξαφάνισουν, διά βίον, τά μέσα της πολιτείας ζωής, τις εύκαιρίες τον και της άνεσιώς των... Κι' έτσι ή όραία αλλά φτωχή πριγκίπισσα, έδωσε τη συγκατάθεσή της κι' έγινε γυναίκα του Σενάμπ. Σε διάφορες παραστάσεις του οικογενειακού του τάφου ή βλέπουμε μαζί του να διαπλέη τό Νέλο στο γαμήλιο του ή να τον συνοδεύει στο κνήνην. Είνε σκηνές άπ' τό γαμήλιο ταξίδι τους κι' άπ' τη σελήνη, φαίνεται, του αμείλιτου τό τόσο... ταριασμένου ζευγαριού!...

'Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι έγινε πάλι εύτυχής πατήρ και ή χαρά του είνε άπερίγραπτη. 'Ο δημοφιλής Μπόμπ είχε τό άτύχημα να χάσει πού δύο έτών τό πρώτο του κοριτσάκι και ή άπώλεια αυτή, παρ' όλίγον, να προκαλέσει την διάλυσι του γάμου του. Τώρα τό κενόν συνεπληρώθη πάλι και όλη ή οικογένεια είνε εύτυχισμένη. 'Η νεογέννητη κόρη όνομάστηκε 'Ελισάβετ, πήρε δηλαδή τό όνομα της μητέρας της, και ό υπερέφανος μπαμπάς έδωκεσε ότι μόνος αυτός θά έχει τό δικαίωμα να την φρονίζει χαϊδευτικά «Αλίζ» και κανείς άλλος.

'Η Γερμανίδα Δωροθέα Βίζ, ή πρωταγωνίστρια της ταινίας «Παράφνης με Στόλις», βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ, όπου θά γυρίσει διάφορες ταινίες. 'Η Δωροθέα ήταν μόλις έξ μήνες παντρεμένη με τον 'Ερνοστ φόν ντέρ Ντέκεν, ένα γνωστό Γερμανό συγγραφέα, όταν έκλήθη στο Χόλλυγουντ, κι' έπειδή ή 'Αμερικανική Κυβέρνησι δέν έπέτρεψε την μετάδασι του συζύγου της στην 'Αμερική, αναγκάστηκε να τον αφήσει μόνο του και έρημο. Τώρα τό σπουτίο στο όποιον εράζεται ή νεαρά Γερμανίδα κάνει όλες τις δέουσες ενέργειες γιά να έπιτραπή στον φόν ντέρ Ντέκεν να πάη να συναντήσει τη σύζυγό του, γιατί ή Δωροθέα είνε άπαρηγόρητη γιά τον σκληρό χωρισμό.

Τά μεγαλύτερα κοσμοπολιό του Χόλλυγουντ γίνονται πάντοτε στα καφενεία των διαφόρων σιούντιο. 'Όταν δύο έτερόφυλοι καλλιτέχναι εμφανισθούν περισσότερο από δύο φορές μαζί στο καφενείο του σιούντιο, γιά να πάρουν τον καφέ τους ή τό παγωτό τους, ή κακώς γλώσσες άρχίζουν άμέσως να ψιθυρίζουν ότι πλέκεται νέο είδύλιο, ότι έπαυλείται διαζύγιον μεταξ' των άστέρων και των συζύγων τους, αν είνε παντρεμένοι, και ούτω καθ' έξής. Έννοείται ότι έννενηντά έννέα τις έκαστο τά κοσμοπολιό δέν άληθεύουν, αλλά όπισθοίποτε, ή κακώς γλώσσες έχουν θέμα συζητήσεως. Καί ή μία και μόνη δέ φορά στις έκαστο πού τά λεγόμενα τους θραίνουν άληθινά, είνε άρετή γιά να τους κάνει να λένε:

«Δέν τάλεγα 'γώ; Τό δικό μου μάτι δέν γελιέται!...

Πρός τό παρόν στα καφενεία των σιούντιο συζητούν τακτικά μαζί ό Γουόρνερ Μπάστερ με την ξανθή Αίλιαν Χάρβεϊ. Ειδύλιο μεταξ' τους άποκλείεται, γιατί ό Γουόρνερ είνε πιστός στη σύζυγό του, με την όποια είνε παντρεμένος πού δέκα έτών. Μά και ή Αίλιαν τά επαίρει με τον Γάου Κόιπερ. 'Αλλ' κοιτοσυμπολεύοντο ζευγάρι είνε ό Ουίλλιαμ Πόσσελ και ή 'Ανν Χάουτινγκ. 'Αλλά κι' αυτοί είνε πάλιο φίλοι. 'Ο Πόσσελ μάλιστα είνε άκόμα ταχ' έρωτευμένος με την χαριτωμένη σύζυγό του Καρόλα Λομάρ.

Τό μόνον ύποπτο «ζεύγος» των καφενείων των σιούντιο είνε της Σιόλεϊ Γκρέν και του Ράντολφ Σαί. 'Η Σιόλεϊ Γκρέν είνε παπαδοπούλα και τό έσοκας από τό παρθενάγιστό της, γιά να παίξη στο Χόλλυγουντ. 'Όσοσο ό Σαί διατείνεται ότι δέν έχει σκοπό να ύποβληθ' στα συζητικά δειρά. Μολαταύτα φαίνεται ότι έφλασε και γι' αυτόν ή σκληροδουλειά. Φαίνεται τόσο ταπεινά στην όραία παπαδοπούλα!...

'Ανάμεσα στους διαφόρους σιούντιο του Χόλλυγουντ, την μεγαλύτερη όμοιότητα με διαφόρους πότες την έχουν τρεις: 'Η Παρλόια Φόλεν, ή όποια είνε τό δαίμονα της Γκλόριας Σβάνσον. 'Η Χέδερ 'Αννέλ, πού μοιάζει σε τίποτα σιμαίο με την Ζαννέτ Γκαίνοφ, ώστε και ή ίδια ή μητέρα της Ζαννέτ, όταν την είδε στον δρόμο, την πέρασε και την κοίτη της. Καί τέλος ή Τζέαν Χέκτον, ή όποια έχει τέτοια όμοιότητα με την 'Ανν Χάουτινγκ, ώστε έπαξε τον ρόλο της κόρης της στην ταινία «Οι Καταπονημένοι» και όλη νόμισαν πώς ήταν ή 'Ανν Χάουτινγκ, ή όποια έπαξε όλο ρόλο.

'Ο Αιού 'Εβος, ό άπαις μόνος πού δύο ήσαν έγχοισες από την σύζυγό του Αίλα Λή, λέγεται ότι τόσο πολιορκεί την ξανθή και άθερία Τζίντζερ Ρότσερ και ότι η νεαρά σιά δέν είνε άδιάφορη στους στεναγμούς του. Μολαταύτα ό Αιού 'Εβος έχει την ήμνη ότι είνε πολύ άστατος στις συμπάθειές του.

'Η περίφημη Γερμανιά δένεται Μοιζάιτε Χέιν, την όποια διαμασαν πέθανε οι 'Αθηναίοι, στην «Ατλαντίδα» και στο «Λαδοσάγος», ξετρελλάνεται γιά τη σιμανία. Κάθε βράδυ άδειάζει άρετά ποτήρια κι' ή κακώς γλώσσες λένε σχετικάς ότι κάνει άρετά κέρη!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΒΑΝΓΚ

Η φτώχεια μ' αναγκάζει να το πουλήσω...
Την ώρα όμως που παραινούμαι κι' οι δύο τους για την τιμή του, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ένας νέος Κινέζος, δλοχρόνιστος, πρόσωπο που έδειχνε ότι ερχόταν από πολύ μακριά. 'Ο δδοιπόρος στάθηκε λαγνασιμένος και ρώτησε το γέρο Κινέζο αν ήταν αυτός ένας κάποιος Βάνγκ.

Ναι, εγώ είμαι! Τι θέλεις από μένα; τον ρώτησε σαστισμένος ο γέρο Βάνγκ.

— Έρχομαι από το Πεκίνο, όπου άφησα τον άνθρωπό σας, τον Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, του άποκριθηκε ο σκονιομένο δδοιπόρος. Την περασμένη Κυριακή, όταν έμαθε ότι θα ερχόμουν εδώ πέρα στο Κινγκ-Κόνγκ, μου έδωσε αυτό το πεσκέσι και με παρακάλεσε να σας το δώσω και να σας πω ότι σας στέλνει μαζί μ' αυτό τα σέβη του και τους χαιρετισμούς του. Πήγα πρώτα στο σπίτι σας, στην οδό της Μυρομένης Πύλης, μα εκεί πέρα μου είπαν ότι είχατε φύγει για να πάτε στο ένεχειροδανειτήριο. Έτσι λοιπόν σας βρήκα τέλος και μπορώ τώρα να σας παραδώσω το πεσκέσι του ανθρώπου σας.

— Ω!... φώναξε θαυμασμένος ο γέρο Κινέζος, παίρνοντας στα χέρια του το δώρο. Αυτό είναι λοιπόν το πεσκέσι του ανθρώπου μου; Δεν θα μου περνούσε ποτέ από το νου ότι ο Βάνγκ-Βέν-Σινγκ θα θυμότανε μια μέρα το γέρο θείο του! Σ' ευχαριστώ για τον κόπο σου και την ευγένειά σου, παιδί μου. Δέξου, σε παρακαλώ, από μένα ένα μικρό φιλοδώρημα...

Κι' ο γέρο Βάνγκ έδωσε στο σκονιομένο δδοιπόρο μια μικρή μονάδα.

Κι' όταν έφυγε ο νέος Κινέζος, ο γέρο Βάνγκ γύρισε στον καταστηματάρχη και του εξήγησε:

— 'Ο άνθρωπός μου, ο Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, έφυγε εδώ και δύο χρόνια από το Κινγκ-Κόνγκ για να πάει να δουλέψει στο Πεκίνο. 'Από τότε δεν έχω ακούσει τίποτα γι' αυτόν και σήμερα είναι η πρώτη φορά που μου στέλνει τα χαιρετισματά του. Μα είμαι, αλήθεια, περίεργος να δω τι πράγμα είναι το πεσκέσι...

Κι' ο γέρο Κινέζος άνοιξε το δαμάσκι κι' έβγαλε από μέσα κατ'απλήρητος μια κοντή και γονιφή άσπρινα ράβδο κι' ένα γράμμα. Διαπιστώνοντας λοιπόν από τη χαρά του, παρακάλεσε τον καταστηματάρχη να του διαβάσει το γράμμα, γιατί εκείνος, ο φτωχός γέρος, ήταν αγράμματος...

— 'Ο καταστηματάρχης δέχτηκε με καλωσύνη κι' άρχισε να διαβάσει το γράμμα του Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, που έλεγε:

«Άγαπητέ μου θείε,
«Ένας φίλος μου έρχεται στο Κινγκ-Κόνγκ και με την ευκαιρία από το στέλνω ένα γράμμα. Έδώ και δύο χρόνια, όταν σ' άφησα μονάχο για να πάω να βρω την τύχη μου, έφτασα πρώτα στη Σαγκάη, όπου δεν σό το κρόβιο ότι πήγα να πεθάνω από την πείνα. Δεν υπήρχε πουθενά δουλειά... 'Αναγκάστηκα λοιπόν να τρωθώ ως την Καντόν, όπου βρήκα τέλος μια πολύ καλή θέση στο μαγαζί ενός έμπορου... Έχω τώρα τρεις μήνες που έρισκομαι στο Πεκίνο, γιατί ο αφεντικός μου μ' έστειλε να διεκδικώ εδώ πέρα το υποκατάστημά του. Περνώ πολύ καλά, αγαπητέ μου θείε, κι' είμαι όσο δεν

(Δαϊκή Κινεζική ιστορία)

φантаζεσα εύχαριστήμενος από τη ζωή μου. Σου στέλνω λοιπόν, ως 350 δράμα, κι' έχω την ελπίδα ότι και στο μέλλον θα μπορείς να σε βοηθήσω. Σου εύχομαι καλή επιτυχία στις δουλειές σου, και να έχεις μια μακροχρόνιο ζωή.

— 'Ο άνθρωπός σου που σού χρωστάει αιώνα ευγνωμοσύνη: Βάνγκ-Βέν-Σινγκ.
— Για κύπτα, για κύπτα! φώναξε τότε δλόχαρος ο γέρο Βάνγκ. Άνθρωπός μου φαίνεται ότι πλούτισε. 'Α! Είχε καλή καρδιά αυτό το παιδί. Και για φαντάσου!... Μόλις έκανε λεφτά, θυμήθηκε άπαιτο γέρο θείο του! Μα τι να σας πω, ευγενέστατε κι' υποχρεωμένος είμαι μου... Θα προτιμούσα τώρα να μη πουλήσω το οικογενειακό μου χρυσάφι. Άγοράστε καλύτερα αυτή την άσπρινα ράβδο. Σας στέλνω και ως την ευγένειά σας! Λαθεύει κανείς συχνά στα όνειρα όταν ζυγίζει πολύτιμα μέταλλα.

— 'Ο ένεχειροδανειστής πήρε την άσπρινα ράβδο και πήρε στα χέρια του το μαγαζί του. Έβγαλε άπάνω στη ζυγαριά το πεσκέσι Βάνγκ-Βέν-Σινγκ κι' είδε κατ'απλήρητος ότι δεν ζύγιζε μονάχα δράμα, αλλά σωστά 450! Όταν γύρισε όμως κοντά στο γέρο Βάνγκ, του είπε ότι η άσπρινα ράβδος ζύγιζε 350 δράμα, όπως έλεγε, ήταν γραμμένο και στο γράμμα του ανθρώπου του.

— 'Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν πήρε τα λεφτά που του δώσε ο ένεχειροδανειστής με χίλιες-δύο ευχαριστίες κι' έφυγε από το μαγαζί του. Εκείνος τότε δλόχαρος, έτριψε τα χέρια του, ικανοποιημένος που κάνει μια τόσο καλή δουλειά. Μα ύστερα από λίγες στιγμές μπήκε στο μαγαζί του ένας ζητιάνος που περνούσε συχνά από εκείνο το μέρος και ζητούσε έλεημοσύνη.

— Είδα να βγαίνει από το μαγαζί σας ο γέρο Βάνγκ, είπε στον καταστηματάρχη. Δεν ξέρω αν κάνατε καμιά δουλειά μαζί του, μα εκείνο που ξέρω, είναι ότι ο γέρο Βάνγκ είναι ή πιο άπαιτος κι' ο πιο κίνδυνος κατεργάρης σ' όλη την οδό της Μυρομένης Πύλης. Είπα λοιπόν για να σας άνοιξω τα μάτια και να σας συστήσω να μη σέχετε και να μη του έχετε και τόσο έμπιστοσύνη. Μήπως σας έλησε τίποτα;

— Ναι, μου πούλησε μια άσπρινα ράβδο, του άπάντησε ο ένεχειροδανειστής, σκανδαλισμένος.

— Βάζω στοίχημα ότι σας γέλασε! του ξαναείπε ο ζητιάνος. Βάνγκ είναι ένας άπαιτος. Δεν κόβετε τη βέργα στη μέση γι' αυτό, ή; ήθε αν είναι όλη από άσπρινο;

— 'Ο ένεχειροδανειστής, που οια που τρέμανε από την τρυφή, έκοψε την ράβδο στη μέση κι' έδωκε το μισό στο γέρο Βάνγκ. Άλλο από μέσα, που ήλθε να τον γροιστήσει...

— 'Ορίστε, βλέπετε!... φώναξε ο ζητιάνος. 'Ε, τι σας έλεγε; Σας ρωτά καλά εγώ τους κατεργάρηδες! — Μπορείτε να μου δείξετε, λέ μου άνθρωπε, που κάθεται στον δρόμο ο γέρο Βάνγκ; τον ρώτησε ο καταστηματάρχης.

— Δεν θα τον βρείτε τώρα στο σπίτι του, του άποκριθηκε εκείνος. Είναι όμως δέβαιος, ότι αυτή τη στιγμή θα κρασιώνει στην οδό βέργα της 'Ανεξάντητης Χωράς και θα χορταίνει με τις πιο σπινες και τις πιο ελκτικές λιχίες, ξεδεύοντας σαν τον έρωτα το Σούν-Γιάν-Σιν, τον φτωχό φίλο του αυτοεργάτη, που καίμεινα τα λεφτά σας... Αν με δώσετε ένα σπιν, θα σας δείξω, σι ακέως να τον βρείτε.

— 'Ο ένεχειροδανειστής δέχτηκε πρόθυμα κι' έδωσε τ' άσπρινα τάλληρο στο ζητιάνο. Έπειτα κλείσε προσεκτικά και κλείδωσε το μαγαζί του και τον άποκριθηκε ως την 'Ελπίδα της 'Ανεξάντητης Χωράς.

— 'Ο Βάνγκ καθότανε με τους φίλους του, άκριβως σαν τον έρωτα το Σούν-Γιάν-Σιν κι' έτριψε με υπέροχη σιτία από χειρονομίες ληές, κερτώντας κάθε τόσο τον πατέρα του από το πιο άπαιτο κρασί της Μαντζουρίας.

— Με συγχωρείτε που σας γιγλίζω, είπε ο ένεχειροδανειστής στο γέρο Βάνγκ, μα η άσπρινα ράβδος που μου πούλησατε είναι

ΕΞΕΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

(Άκουαρέλλα της Σονρέλ)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΣΤΡΟΦΗ

(Του ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ)

Λοιπόν να ξαναβιώσετε παρτέρια μαγεμένα!...
Γέρνουν τους κλώνους τοξοτά και με το θρόισμά τους
τα κοιμητήρια πλημμυρούν εκεί τ' άραχνασμένα,
των τάφων φύλακες ποιοί, τ' ά δέντρα με τη σιά τους.

Κράψτε δοντρά στη χλωρασιά τα δυνατά κλαριά σας,
γιατί σαν θάρρη κι' ο βορράς ο μιστός, θ' άδρόξη
από τα άφρατα τα φύλλα τα νεκρά σας
τη χνουφερίαν άμορφιά, χνουδός για να φαντάξη.
(Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

ΣΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ

(Του ΝΑΤΣΟΝ)

Ματάκια γλυκά και σγοινά μου μαλλιά
που είχα τόση μαγεία για μένα,
που είχα άμέτρητα πάρε φίλιά,
φιλιά στο σκοτάδι της νύχτας κλειμένα,
ματάκια γλυκά και μαλλιά μου ξανθά,
ποιός τώρα σιά σας τις νύχτες μεθά;
Ματάκια γλυκά και σγοινά μου μαλλιά,
σαν που, τώρα η Μοίρα σας έχει οριμένα;
Ποιός ξέρει ποια χείλη μεθούν σε φίλιά,
ποιά τώρα σας βλέπουν ματάκια κλειμένα!
"Αχ, ποια και νάναι, άγάπη γλυκειά μου
ποτέ δεν θα έχω, ποτέ, τη φωτιά μου!

Ματάκια γλυκά και σγοινά μου μαλλιά
ποτέ δεν θα βρήτε στον κόσμο κανένα
να έχη τραγούδια, παλιούς και φίλιά,
μονάχα για σας τα τραγιά φυλαγμένα.
Στου κόσμου τη μαύρη αυτή έρημιά
ήπιχε για σας μοναχά μια καρδιά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΕΡ. ΧΑΤΙΝΕ)

Με μαύρα πανιά το καΐι μου
στην άγριμένη θάλασσα άρμενίζεις.
Ξέρεις τη λήθη πώχω στην καρδιά,
μα ο τρσος σου σ' άρρώστεια με βυθίζεις...
Είν' άπιστη η καρδιά σου σαν τον άνεμο
που πόν' έδω και πόν' έχει άρριζεις.
Με μαύρα πανιά το καΐι μου
στην άγριμένη θάλασσα άρμενίζεις...

— Έλάνω σ' ένα βόαχο, στο γυαλό, κοντά,
καθόμουν με μάτια διακοσμημένα.
Φυσάει ο άέρας — ο γλάρος πετά,
γοργοκλούν τα χίματ' άρριζμένα.
Άγάτησα τόσα κορτάια χουσα,
συντροφούς καλούς, κι' αυτά πόν' έμένα...
Που βρίσκονται τώρα; 'Ο άέρας φυσά,
γοργοκλούν τα χίματ' άρριζμένα.

Σάν άποδάνω, άδέσφα μου,
να μη με λάβετε σε μνημό
αύστε και ρίξτε με βαθιά
στης θάλασσας το κήμα.
Άγάτησα τη θάλασσα
γιατί συχνά στην άμμοδιά της
τά φλογισμένα στήθεα μου
μου δούσανε ή δροσιά της.

(Μετάφρ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ)

ΑΝΙΑ

(Του EDMOND BLANGUENON)

Στη δροσερή νεοσσινιά, άδω ή ψυχή μου τραγουδεί
κι' έτοι είν' άγνή ή σιά της
που δεν μπορεί κανείς να τη, μονοψύχα αν είναι που θρηνεί
για μέσ' στα όσα δάμα ο μάτης.
Μέσ' στην όλοφωτη νύχτα, γλαίει ή ψυχή μου άποπλά
και τέτοιο δάμα χύνει
όπου κι' ο φίλος της του νεοσ' το βόαχο έτοιπο μου.

(Μετάφρ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ)

Κι' έτοι μια τόσο δόξα κι' άρρωστη άνά την ψυχή
σγά μου τη μαρναίει
που, πειότερο ένα διάφανο κρινάκι λές πός, ξεφυγεί
για μια ψυχή πεθαίνει.
(Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

...Νά την! Δίτε την κι' έσείς!...

— 'Ο γέρο Βάνγκ τότε, με την μεγαλύτερη άπάθεια του κόσμου, του άποκριθηκε:

— Άκού λέτε οεις ότι είναι ψεύτικη, είμαι υποχρεωμένος να πιστέω στα λόγια σας, και δεν μου άπομένει τίποτ' άλλο παρά να την πάρω πάλι πίσω. Έλπίζω όμως ότι δεν θα με περάσετε για κανένα άπαιτο, αφού είδατε με τα μάτια σας, ότι αυτή τη ράβδο που την έσταλε ο άνθρωπός μου Βάνγκ-Βέν-Σινγκ από το Πεκίνο. Κανέτε μου όμως τη χάρι να περιμένετε μια στιγμή άσπου ν' άποτελειώσω τη σούτα μου, γιατί, όπως ξέρετε, όταν ή σούτα είναι κρύα, δεν άξίζει ούτε μια καλύτερη μονάδα...

— 'Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν τελείωσε τη σούτα του, σκούπισε το στόμα του, κι' έπειτα γύρισε κι' είπε στον καταστηματάρχη:

— 'Ορίστε, δώστε μου τώρα το άσπρινο μου... Εύχαριστώ. Πόσο είπατε ότι ζύγιζε αυτή η ράβδος;

— Τρακόσια πενήντα δράμα, του άπάντησε ο ένεχειροδανειστής.

— Και, τόσο θα είναι, παραδέχτηκε ο γέρος Κινέζος.

Κι' έξακολούθησε με την ίδια ευγένεια:

— 'Α! Θαμιάω τη μνήμη σας!... Μα ή δικιά μου είναι τόσο άδύνατη... 'Ε, τι να γίνή;... Μ' έχουν πάρει πια τα χρόνια!...

Έπειτα, γυρνώντας προς το βάθος της τράνερας, φώναξε του καταστηματάρχη:

— Ευγενέστατε Τσιν-Τσεν-Λι μήπως έχετε καμιά μικρούλα ζυγαριά; Έχετε; Κανέτε μου τη χάρι να την φέρετε εδώ πέρα... Έτσι, ευχαριστώ... Και τώρα, σας παρακαλώ, ζυγίστε αυτή την ψεύτικη άσπρινα ράβδο... Πόσο ζυγίζει;

Τρακόσια πενήντα δράμα, είπατε; Είναι καλή ή ζυγαριά σας, ευγενέστατε Τσιν-Τσεν-Λι;

— Σας το άγγίζω! του άποκρίθηκε ο ταβερνιάρης. Ζυγίζει με άκρίβεια και το φτερό μιας πεταλούδας!...

— Τότε τι συμβαίνει, κύριε ένεχειροδανειστή; ρώτησε τον καταστηματάρχη ο γέρο Βάνγκ. 'Εγώ σας πούλησα, όπως ήλιόσατε μόνος σας μπροστά σ' όλους αυτούς έδω τους μάστες, μια άσπρινα ράβδο που είχε βάρος 350 δράμα, και τώρα μου δίνετε πίσω μια που ζυγίζει 450 δράμα; 'Ε, φίλοι μου, πώς σας φαίνεται αυτή ή κατεργασία; Πώς πρέπει να περιποιηθώ κανείς έναν καταστηματάρχη, που θέλει να ξεγελάσει τους πελάτες του;

— Ό φίλοι του γέρο Βάνγκ άρχισαν να φωνάζουν θυμωμένοι, κι' ο καταστηματάρχης, βλέποντας τον άγριο άερα που είχε σηκωθεί, έκανε φτερά στα πόδια κι' έφυγε άπαιτος από την 'Ελπίδα της 'Ανεξάντητης Χωράς. Άπό μια διπλανή αίσουσα, τότε, που ήταν κλειστή ως έκατη την ώρα, βγήκε ο σκονιομένος νέος που είχε φέρει στο γέρο Κινέζο τόν... πεσκέσι του ανθρώπου. Κι' όλοι μαζί, τότε, οι κατεργάρηδες άρχισαν να ξεφραντώνουν με τα λεφτά του πονηρού ένεχειροδανειστή, που είχε βρει αυτή τη φορά το δάσκαλο του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Μια μέρα ο Κικέρων, περπατώντας σε μια διηροσία πλατιά με τους φίλους του, διάμασε και σταμάτησε σε μια βρύση, για να πιη νερό. Τη στιγμή εκείνη, περνούσαν από εκεί ο Κήνσοφ Κόττας, περίφημος για την άγαστη του προς το κρασί και την... άπαιθειά του στο νερό.

— 'Ο Κικέρων τότε γύρισε ταραγμένος στους φίλους του και τους άρε:

— Κρίψτε με, φίλοι μου, κρύψτε με, γιατί αν με ιδή ο Κήνσοφ να πίνω νερό, θα με διώξη από τη Γερουσία!...

— 'Ο Ρωμαίος ήρωα Κλαύδιος Πόπλιος, άνθρωπος μάλλον άξεστος και άγράμματος, είχε τη μονομανία να λήθ ότι αυτός ήταν ο δεινότερος νομοθέτης της Ρώμης.

Μια μέρα, λοιπόν, έφυγε να παρενβηθί ως μάστες στο δικαστήριο, σε μια υπόθεση της οποίας την υπεράσπιση είχε αναλάβει ο Κικέρων.

— Αυτά είχα να πω, είπε στο τέλος της καταθέσεώς του, και σηκώθηκε να φύγει.

— 'Ο Κικέρων όμως τον έστομάτησε και τον ρώτησε:

— Μπορείτε να μάς πείτε, μάστες...

— Δεν ξέρω τίποτ! διέκρινε ο Πόπλιος, με μια νευρική χειρονομία.

— Μη δάξεστε να πείτε πώς δεν ξέρετε, άπάντησε ευφρόεστα ο Κικέρων. Νομίζετε ότι θα σας σωτήσω για κανένα ζήτημα νομικής φύσεως; Όχι. Κάτι άλλο θέλω να μου πείτε...

ΗΠΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ξένο άλογο, μεσοδρόμης σ' άφίνει.

— Όταν πέρνει το κοντάρι, για καλό του καβαλάρι.

— Άγρός που κοιμάται στο δρόμο, ξυπνάει με το ποδό του κνημού.

— Με τον δικό σου γάε και πιέ, και συντροφιά μη πείνας.

— Κάλω λόγια στο χωράφι, παρό μάγγανα σ' έλκη.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΛΟΙ, κι' αυτός ακόμα ο πρωθυπουργός 'Ο-
πιτάλ, είχαν καρφωμένα τα μάτια τους
στον 'Αμβρόσιο Παρέ, ο οποίος είχε ανα-
κηρύσει την υπερέτατην ψευδαίμα του μεγα-
λου χειρουργού και προετοίμαζε τα εργα-
λεία του.

Μά τη στιγμή ακριβώς, που έσκαβε λά-
νο απ' το Φραγκίσκο Β', ο θόρυβος ακού-
στηκε πιο κοντά, στην γειτονική αθήνα.
Ένα σαρκαστικό και χαρούμενο χαμόγελο
φώτισε τα χλωμά χείλη της Αικατερίνης. Η
πόρτα άνοιξε απότομα κι' ο κοντόσταυλος ντε Μονμορανσύ, όπλιστος στο κα-
τώφλι.

—Φτάνω εγκαίρως! φώναξε.
—Τί σημαίνει αυτό; είπε ο δούξ ντε Γκιζ, φέρνοντας το χέρι του
στη λαβή του έγγχειριδιου του.

Αναγκαστικά, ο 'Αμβρόσιος Παρέ είχε σταθή. Είκοσι πολεμιστά
συνόδευαν το Μονμορανσύ, οι οποίοι σκορπίστηκαν μέσα στην αί-
θουσα. Πλάι του στεκόνοισαν ο 'Αντόνιος των Βουρβώνων κι' ο
πρίγκιπ ντε Κοντέ, ο καταδικασμένος εις θάνατον.

Αμέσως η βασιλομήτωρ κι' ο πρωθυπουργός 'Οπιτάλ πήγαν κι'
αυτοί κοντά του. Ήταν φανερό πως τόσοι που ήταν δεν είχαν καμιά
ανάγκη να καταφύγουν στη βία, για να μείνουν απόλυτοι κύριοι
μέσα στο βασιλικό θάλαμο.

—Αντάμει πολύ, είπε ο 'Αμβρόσιος Παρέ απελπισμένος, αλλά α-
ναγκάζομαι ν' αποσυρθώ.

Μάταιο Παρέ, φώναξε η Μαρία Στουαρτ έξαλλη, εγώ ή βα-
σίλισσα, σας διατάζω να εξακολουθήσετε την έγχειρση.

—Ω! κυρία! απάντησε ο χειρουργός, σας είπα ότι για να κάνω
την έγχειρση, μου χρειάζεται η μεγαλύτερη γαλήνη... Καί, καθώς
βλέπετε...

Καί, χωρίς ν' αποτελειώσει τη φράση του, έδειξε τον κοντόσταυ-
λο και την ακολουθία του.

—Κύριε Σατελιάν, είπε τότε η βασιλομήτωρ, στον πρώτο γιατρό
των ανατόμων, δοκιμάστε να σπάσετε το απόστημα...

Αυτό έγινε υπόθεσις ενός λεπτού! απάντησε ξαφνικά ο γιατρός.

Και βοηθούμενος από τους δυο συ-
ναδέλφους του, άρσισε αμέσως τη
δουλειά του.

Η Μαρία Στουαρτ, οι Γκιζ, ο Γα-
βριήλ, ο 'Αμβρόσιος Παρέ, τὸν πα-
ροκολούθουσαν οισπηλὸ και συντε-
τοιμμένοι.

Έν τῷ μεταξύ ο κοντόσταυλος
Μονμορανσύ φλαρμούσε ήλιθια όλο-
μόναχος.

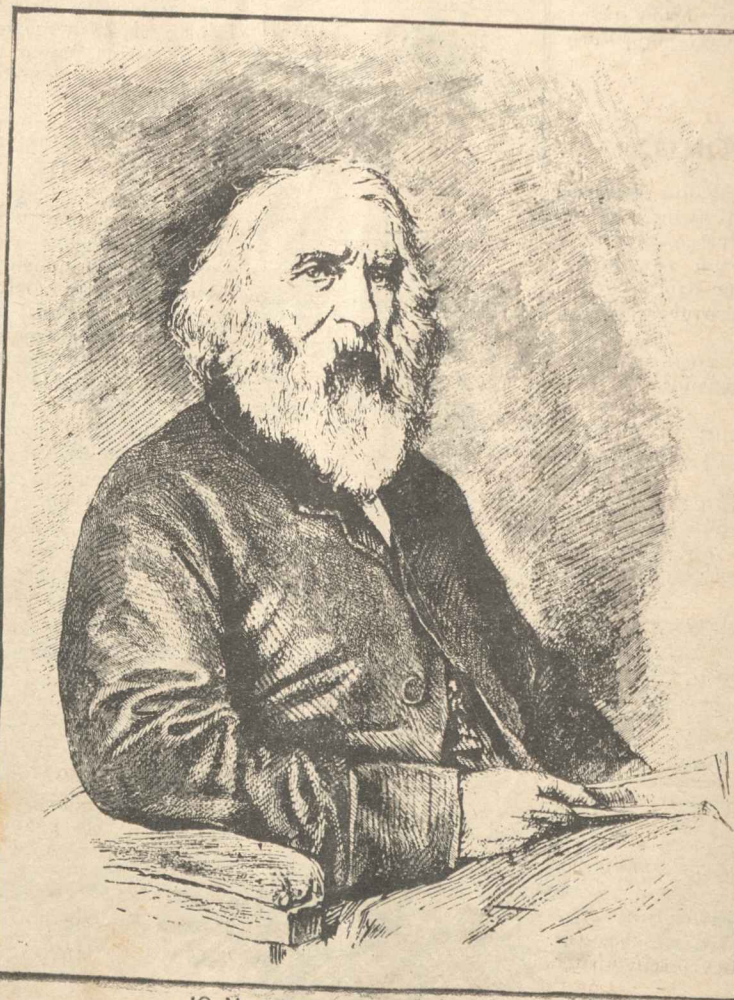
—Φραία! έλεγε ικανοποιημένος,
γιατί ο 'Αμβρόσιος Παρέ είχε δει-
χτή πενήντος. Και όσο σκεπτόμην ο-
τι, αν δεν ερχόμουν εγώ, θα τριπτά-
νεν τον κεφάλι του βασιλέως... Δεν
χρυσούν έτσι τους βασιλείς της Γαλ-
λίας παρά μόνο στα πεδία των μα-
χών...

Μονάχα το σίδερο του έγ-
χθού μπορεί να τους άγγιξη, το σί-
δερο όμως ενός χειρουργού ποτέ!

Καί, αναγαλλιάζοντας για τη συν-
τριβή του δυνάως ντε Γκιζ, έξαλο-
λούθησε:

—Ήταν καλός νῦ φτάσω, μα το
Θεό!... 'Α! κύριε, θέλατε, όπως μου
είπαν, να κόψετε το κεφάλι του γε-
νοναίου και άγαπητού μου άνεμου πρί-
γκιπ ντε Κοντέ!... Μα ξυπνήσατε
το γέρινο λιοντάρι μέσα στο άντρο
του και νάτο!... Έφτασε... 'Απελευ-
θέρωσα τον πρίγκιπα και μίλησα
στούς φρουδάρηδες, τούς όποιους κα-
ταδυναστεύατε... 'Εδωξα, ως κοντό-
σταυλος που είμαι, τούς σκοπούς που
είχατε θέλει στις πύλες της 'Ορλεάνης...
Από τότε άρχισε η συνήθεια
αυτή να βάδουν τέτοιους φρουρούς στο
βασιλέα, σαν να μην είναι άσφαλισμέ-
νος άνάμεσα στους πιστούς του υπη-
κόους!...

—Πά ποὶον βασιλέα μιλάτε; τὸν
διέκοψε ο 'Αμβρόσιος Παρέ 'Επει-
τό μιά στιγμή ο Φραγκίσκος Β' θά
είνε νεκρός και δεν θα ιστάρχη
άλλος βασιλέας από τὸν αδελφὸν τὸν

Ο 'Αμερικανὸς ποιητὴς Λογκφελδου

Κάρολο Θ'... Δέστε τον... Πειθαίνει!...

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κατάλαβε από το αποτέλεσμα
μέ το οποίο ο 'Αμβρόσιος Παρέ είχε τα λόγια αυτά, ότι δεν
πεία καμιά έλπίς. Μολονότι δὲ το παιδί της πέθανε, γίναμε κα-
θαραιστικά στο δόγμα ντε Γκιζ:

—Η βασιλεία σας τελειώνει πεία, κύριε!...

Ο Φραγκίσκος Β', εκείνη τη στιγμή, άναγκάστηκε να παύ-
σει την κίνηση, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του που ήταν γεμάτα
δάκρυα και χείλη του σαν να ήθελε να προφέρει ένα όνομα, κι έπει-
σώριαστικε βαθύς στο προσέκεφάλι του.

Ήταν νεκρός!

Ο 'Αμβρόσιος Παρέ, κάνοντας μια χειρονομία γεμάτη άδυνα-
μία, άνιγγελε στους παριστανόμενους.

—Α! Κυρία! Κυρία! Σκοτώσατε το παιδί σας! φώναξε η Μα-
ρία Στουαρτ προς την Αικατερίνη των Μεδίκων, όρμώντας έξαλλη,
νρασμένη εναντίον της.

Η βασιλομήτωρ έβριζε στη νύφη της ένα παγωμένο βλέμα
δνης, μέσα στο οποίο ξεχειλίζει όλο το μίσος που έφραζε έναντι
δεκαοχτώ μήνες τώρα, και της απάντησε ψυχρά:

—Εσείς, άγαπητή μου, δεν έχετε πεία το δικαίωμα να μιλή-
τε!—άκούτε;—γιατί δεν είστε πεία η βασίλισσα... 'Α, ναι, έβλεπα
εσέτε ακόμα βασίλισσα της Σκωτίας... Θα σας στείλουνε ίσως
λίγο να βασιλεύσετε στις όμιχλες της πατρίδας σας...

Η Μαρία Στουαρτ, νοιώθοντας μια αντίδραση άναγκαστική,
πείτ' από την πρώτη έκρηξη του σπαραγμού της, σωριαστηκε, κί-
ζοντας κι' έμμηδενισμένη, μπροστά στην κλίση του νεκρού βα-
σιλέως της Γαλλίας, τὸν νεαρό σύζυγόν της.

—Κυρία ντε Φιέσκ, έξακολούθησε ήσυχά η Αικατερίνη των Μεδί-
κων, άπευθυνόμενη, σε μια κυρία της ακολουθίας της, πριγκίπισσα ντε Φιέ-
σκ, που ήτο νεο βασιλέα δούκα της 'Ορλεάνης...

—Κύριοι, πρόσθεσε κυττάζοντας το δόγμα ντε Γκιζ και τὸν α-
φρό του, οι φρουδάρηδες που σας υποστήριζαν πρό ενός τέταρτου
ώρας, είναι τώρα δικοί μας! μην αμφιβάλλετε καθόλου γι' αυτό! Σο-
φρονήσατε με τον πρίγκιπα 'Αντόνιο των Βουρβώνων ότι, μετά
την ηλιθιωσέν του νέου βασιλέως, εγώ θα είμαι αντιβασιλέας κι' ο
τός γενικός τοποτηρητής του βασιλέως. Μα σεις, κύριε ντε Γκιζ,
όποιος εστί, α κ ο μ α μέγας αλλόκλης, έτελέστε το καθήκον
και άναγγεiliate το θάνατο του βασιλέως Φραγκίσκου Β'.

—Ο βασιλέας απέθανε! είπε ο
μαδεμένος, με φωνή βαθιά κι' α-
καφή.

Αμέσως ο άρχηγός του στρα-
τικού όκου επανέλαβε με δυνα-
τη φωνή από το κατώφλι της αθήνας
σήμερα με τη συνήθεια:

—Ο βασιλέας απέθανε! 'Ο βασιλέας απέθανε! 'Ο βασιλέας απέθανε!
Προσευχρήθηκε στο Θεό για τη σω-
τηρία της ψυχής του.

Και αμέσως, ο δούξ ντε Γκιζ, έ-
ναρπάζει:

—Ζήτω ο νέος βασιλέας!...

Την ίδια στιγμή, η κυρία ντε
έσκ παρουσιάστηκε μαζί με τὸν
βασιλέα Κάρολο, δούκα της 'Ορλε-
άνης. Η βασιλομήτωρ τὸν έπαινε
το χέρι και όγινε μαζί του έση-
νά τον παρουσίωση στους αλλη-
φρονάζοντας:

—Ζήτω ο καλός μας βασιλέας!...

—Πάει!... Η τύχη μας καταπο-
νή! ψιθύρισε ήθιβερά ο καρφινιέρος
της Λωρραίνης προς τὸν αδελφὸν τὸν
μένοντα πίσω.

—Η δική μας ίσως, μα όχι η
του όκου μας! απάντησε ο καρφινιέ-
ρος ντε Γκιζ. Είπε καλός τὸν
συλλογιστὸν να προετοιμάσει τὸν
του γιου του.

—Πως θα τὰ καταφέρουμε τὸν
με τη βασιλομήτωρα; ρώτησε τὸν
δινάτως σκεπτικός.

—Άφρησε την να μιλήσει πεία
με τούς Βουρβώνους της και με τὸν
Ούγενότου της, απάντησε ο Σατελι-
άνος, και κατόπιν βλέποντα...

Και βγαίνοντας κι' οι δυο έση-
πό την αθήνα από μιά μονοπά-
τα, έξακολούθησαν να κοιτάζου-
ν.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

ρία Στουαρτ, φιλώντας το παγωμένο χέρι του Φραγκίσκου Β'. Δεν
παράγει πεία έδω κανείς άλλος εκτός από μένα, για να κλάψη τὸν ά-
γαπημένο αυτό μικρούλη, που τόσο κι' άγαπήσει!...

Κι' εγώ μεγαλειότητα, απάντησε προσφρονώντας με τα μάτια
γεμάτα δάκρυα, ο Γαβριήλ ντε Μονμορενύ, ο οποίος ως τη στιγμή
έκείνη στεκόταν παρθένα.

—Ω! ευχαριστώ! τὸν απάντησε η Μαρία, φέρνοντας τον ένα βλέ-
μα μέσα στο οποίο έβλεπε όλη την ψυχή της.

Καί θα κάνω κάτι περισσότερο από το να τὸν κλάψω! πρόσθεσε
ο Γαβριήλ, σιγνώντας από μακριά ένα βλέμμα όργης προς τὸν κοντό-
σταυλο Μονμορανσύ, ο οποίος περιφερόταν καμαρωτός κοντά στη βα-
σιλομήτωρα... Ναι, θα τὸν εκδικήσω ίσως, συνεχίζοντας τὸ άτέλειωτο
έργο της δικής μου εκδικήσεως. 'Αφού αυτός ο κοντόσταυλος ξανά-
γνε θάνατος, ο άγνως μεταξὺ μας δεν τελειώσει!

ΧΑΙΡΕ, ΓΑΛΛΙΑ!...

Όχτώ μήνες μετά το θάνατο του Φραγκίσκου Β', στις 15 Αύγου-
στου 1681, η Μαρία Στουαρτ έγενε από το Καλαί για να ξαναγυρί-
ση στο βασιλείο της, στην ομηλκήδην Σκωτία...

Αυτός τους όχτώ μήνες τους είχε διαμρισηθήσει μέρα με τη
μέρα, όρα με την όρα μάλιστα, με την Αικατερίνη των Μεδίκων,
και μ' αὐτὸς ακόμα τούς θεούς της, ντε Γκιζ, οι όποιοι διαδόντου-
σαν, για διαφροετικούς όμους λόγους, να τη δουν να εγκαταλείψη τη
Γαλλία.

Μά η Μαρία δεν μπορούσε ν' άποφασίση ν' άπομακρυνθή από τη
γλυκερά αυτή χώρα, όπου ίσηξε μια βασίλισσα τόσο ευτυχισμένη και
τόσο άγαπητή, για να γίνη κατόπιν τόσο δυστυχής... Αυτός ο άγα-
λήγο να βασιλεύσετε στις όμιχλες της πατρίδας σας...

Μά η Μαρία δεν μπορούσε ν' άποφασίση ν' άπομακρυνθή από τη
γλυκερά αυτή χώρα, όπου ίσηξε μια βασίλισσα τόσο ευτυχισμένη και
τόσο άγαπητή, για να γίνη κατόπιν τόσο δυστυχής... Αυτός ο άγα-
λήγο να βασιλεύσετε στις όμιχλες της πατρίδας σας...

Η Μαρία Στουαρτ δεν έννοιωσε μόνο αυτή την πόλη. Την εξέ-
ρασε και με στήθος. Δεν έβλεπε
μόνο το θάνατο του Φραγκίσκου Β'

σαν γυναίκα, αλλά και τὸν τραγούδη-
σε σαν μισό... Νά η έποικής του ποι-
ήματος που έγραψε για τὸ δυστύχη-
μα της αυτό:

Σε γλυκό μου το τραγούδι το θλιμμένο,
μέ το πιο μικρό παράπονο στον τόνο,
έχω κλείσει το σπαρχατικό μου πόνο!

Κάποτε έπι είχα άγαπημένο!
Και με θρήνησες και με δάκρυα αιώνια,
εσύ που τὰ πιο γλυκά μου χρόνια...

Στους Ρέιμς, όπου είχε άποσυρθή
στην όχλη, κοντά στο θείο της καρ-
δινάλο της Λωρραίνης, έγραψε τὸ
άριστον και συγκινητικό αυτό τρα-
γούδι.

Έμεινε ως τὸ τέλος της άνοίξεως
στην Καμινιά. Έπειτα, η θεοσκε-
πής τραγική που έξοπισσαν εν τῷ
μεταξὺ στη Σκωτία, έκαναν αναγ-
κηρία της ψυχής του.

Και αμέσως, ο δούξ ντε Γκιζ, έ-
ναρπάζει:

—Ζήτω ο νέος βασιλέας!...

Την ίδια στιγμή, η κυρία ντε
έσκ παρουσιάστηκε μαζί με τὸν
βασιλέα Κάρολο, δούκα της 'Ορλε-
άνης. Η βασιλομήτωρ τὸν έπαινε
το χέρι και όγινε μαζί του έση-
νά τον παρουσίωση στους αλλη-
φρονάζοντας:

—Ζήτω ο καλός μας βασιλέας!...

—Πάει!... Η τύχη μας καταπο-
νή! ψιθύρισε ήθιβερά ο καρφινιέρος
της Λωρραίνης προς τὸν αδελφὸν τὸν
μένοντα πίσω.

—Η δική μας ίσως, μα όχι η
του όκου μας! απάντησε ο καρφινιέ-
ρος ντε Γκιζ. Είπε καλός τὸν
συλλογιστὸν να προετοιμάσει τὸν
του γιου του.

—Πως θα τὰ καταφέρουμε τὸν
με τη βασιλομήτωρα; ρώτησε τὸν
δινάτως σκεπτικός.

—Άφρησε την να μιλήσει πεία
με τούς Βουρβώνους της και με τὸν
Ούγενότου της, απάντησε ο Σατελι-
άνος, και κατόπιν βλέποντα...

Και βγαίνοντας κι' οι δυο έση-
πό την αθήνα από μιά μονοπά-
τα, έξακολούθησαν να κοιτάζου-
ν.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

—Άλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! φώνα-
ξε μέσα από τούς λυγμούς της η Μα-
ρία Στουαρτ.

"Όλοι πήγαν, λοιπόν, θλιμμένοι και γεμάτοι σεβασμό, και γονάτισαν
μπροστά της, άκοιμητώντας τα χείλη τους σ' αυτό το άγαπημένο χέρι.
'Ο τελευταίος απ' όλους ήταν ένας ευγενής, ο οποίος δεν είχε εγκα-
ταλείψει από το Σαιν-Ζερμάν την ακολουθία της Μαρίας, κι' από τὸ
δρόμο έμεινε διαρκώς πίσω, κοιμημένος στο μανδύα του κι' από τὸ κα-
πέλλο του, κι' ο οποίος δεν είχε παρουσιάσει και δεν είχε μιλήσει
σε κανένα.

Μά όταν, με τη σειρά του, πήγε και γονάτισε μπροστά στη βασι-
λισσα με τὸ καπέλλο στο χέρι, η Μαρία άναγνώρισε τὸ Γαβριήλ ντε
Μονμορενύ.

—Πώς! 'Εσείς είστε, κύριε! τὸν είπε. 'Α! εἴμ' ευχαριστημένη που
σας ξαναβλέπω πάλι, πιστέ φίλε, που κλάψατε μαζί μου τὸ νεκρὸ βα-
σιλέα!... Μά, αφού είσατε μαζί με τούς ευγενείς αὐτούς εὐπατρίδες,
γιατί λοιπόν δεν παρουσιάστηκα σε μένα;

—Ήθελα να σας βλέπω και να μὴ με βλέπουν, μεγαλειότητα, ά-
πάντησε ο Γαβριήλ. Μέσα στη μόνωσί μου, συγγέντρωνα καλύτερα
τις άναμνήσεις μου τις σχετικές με σας, κι' έννοιωθα βαθύτερα τη
γλυκύτητά τους...

—Ευχαριστώ μια φορά ακόμα για την τελευταία αυτή απόδειξι
της άφοσίωσώς σας, κύριε κύριε, είτε η Μαρία Στουαρτ. Θα ήθελα
να σας δείξω την ευγνωμοσύνη μου όχι μόνο με λόγια... Μά δεν μπο-
ρώ να κάνω πεία τίποτε για σας στη Γαλλία, έφ' όσον δεν ευαρεστεί-
σθε να μὴ ακολουθήσετε στη φτώχη μου Σκωτία...

—Α! Αυτός θα ήταν ο πιο θεμιτός μου πόθος, μεγαλειότητα!
φώναξε ο Γαβριήλ. Μά κάποιο άλλο καθήκον με κρατάει στη Γαλ-
λία. Ένα πρόσωπο, που μου είναι επίσης άγαπητό και ιερό, και τὸ
όποιο έχω δυο χρόνια να δω, με περιμένει σήμερα...

—Μήπως πρόκειται για τὸν 'Αρτεμίδα ντε Κάστρο; ρώτησε ζω-
ηρά η Μαρία Στουαρτ.

—Μάλιστα, μεγαλειότητα, απάντησε ο Γαβριήλ. Μ' ένα γράμ-
μα της που έλαβα στο Παρίσι τὸν περασμένο μήνα, με καλούσε στο
Σαιν-Κεντέν για σήμερα, 15 Αύ-
γουστου.Θά βρισκόμην όστόσο κον-
τά της αθήνα. Μά άποαδησέν κι'
αν εἴνε η αἰτία για τὴν όποία με
καλεί, θα με συγχωρήση, είμαι βέ-
βαιος, όταν θα μάθω ότι δεν θέλη-
σα να σας εγκαταλείψω παρά τη
στιγμή που θα εγκαταλείπατε τη
Γαλλία.

—Άγαπημένη 'Αρτεμίδε! είπε η
Μαρία σκεπτική. Ναι, μ' άγαπούσε
πολύ κι' αυτή κι' ήταν για μένα μια
αδελφή. Νά, κύριε ντε Μονμορε-
νύ... Δώστε της για να μὴ θιγί-
ται αυτό το δαχτυλίδι και πριγκί-
πισσα να την συναντήσετε γρήγορα!
Θά σας χρειάζεται ίσως και, έφό-
σον πρόκειται γι' αυτή, δεν θέλω
να σας κρατήσω... Καίτετε!...

Κι' έπειτα γυρίζοντας προς όλους
τους άλλους ευγενείς, είπε με φωνή
που κοβόταν από λυγμούς:

Καίτετε! Καίτετε, φίλοι μου!
Καίτετε όλοι!... Με περιμένουν!...

Πρέπει να φύγω, άλλοίμονο!... Πρέπει!...

Καί, καταπίνοντας τη δάκρυατη σιγή της, πάτησε στη σα-
νίδα του πλοίου κι' άνέβηκε επάνω στη γαλέρα, ακολουπούμένη από
τούς ευγενείς που θα τη συνόδευαν στη Σκωτία.

Στάθηκε τότε δοχία στην πλώρη κι' άρχισε να χαϊδεύει με τὸ μαν-
τήλι, με τὸ όποιο σκουπίζε συνεχώς τὰ δάκρυά της, τούς φίλους της
που άφινε στην άκτι.

Τέλος, τὸ πλοίο ξεκίνησε, ενώ η Μαρία έμεινε πάντα καρφωμένη
στη θέσι της.

Μά, άξονα, καθώς έβγαιναν από τὸ λιμάνι, φάνηκε εν' άλλο
πλοίο που γυρίζει. Σε μιά στιγμή, χωρίς κανείς να τὸ φερμένη, τὸ
πλοίο αυτό τινάχτηκε σαν να είχε χτυπήσει κάπου στη θάλασσα, κι'
ένω τὸ πλήρωμά του ούρλιαζε από άπελπισία, άρχισε να βυθίζεται.

Η τραγωδία αυτή διαδραματίστηκε τὸν γρήγορο, ώστε τὸ πλοίο
βούλιαξε άπαισθητο, πριν φτάσουν να τὸ στείλουν βοήθεια από τη
γαλέρα της Μαρίας Στουαρτ.

—Ω! Θεέ μου!... Θεέ μου!... φώναξε η βασίλισσα της Σκωτίας.
Τί κακὸς οίανός.

Έν τῷ μεταξύ ο καλός είχε δοσώσει κι' η γαλέρα με τὰ πανιά ά-
κλωμένα, πετούσε στὰ χιματά, ενώ τὸ πλήρωμά της άναπαύονταν.

Η Μαρία, βλέποντας ότι η Ήρα άπομακρυνόταν τώρα γρήγορα,
στηρίχτηκε στην κοιτάστη κι' έχοντας τὰ δολωμένα απ' τὰ δάκρυα
μόνια της στο λιμάνι, δεν έκανε να έκαναλαβάνη:

—Χαίρε, Γαλλία!... Χαίρε, Γαλλία!...

Έμειν' έτσι πέντε ώρες ήσυχες, ως τη στιγμή που άρχισε να
νοχτώνη, και άσφαλως δεν θα σκεπτόταν ν' άποσυρθή μόνη της, αν
ο δούξ Ντανβίλ δεν πήγαινε να την ειδοώση, ότι την περιμέναν για
τὴ γείνη.

(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΕΥΤΥΧΗΣΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΜΟΥ

Α είσαι ενθουσιασμένη με το κάθε τι στη ζωή. Και προτίστω να είσαι ενθουσιασμένη με τον σύζυγό σου».

Η Νόρμα Σήρερ, μία από τις πιο όμορφες, τις πιο διακεκομμένες, τις πιο δημοφιλείς ηθοποιούς του κινηματογράφου, είναι στην ιδιωτική της ζωή η ευτυχισμένη και λατρευτή σύζυγος του Τζορτζ Τάμπεργκ, ενός από τους διευθυντές της κινηματογραφικής εταιρείας «Μετρό-Λιόλντον». Και σήμερα, εξ όλοκληρη χρόνια μετά τον γάμο της, είναι το ίδιο ερωτευμένη κι' ενθουσιασμένη με τον σύζυγό της, όπως κι' όταν ήταν αρραβωνιασμένη. Και της αρέσει να μιλάει σ' όλο τον κόσμο για την ευτυχία της και να διδάσκει τις θεωρίες, σύμφωνα με τις οποίες, κατά την γνώμη της, γίνεται μία γυναίκα ευτυχισμένη στο γάμο της. Γιατί τις θεωρίες της αυτές η Σήρερ τις έχει εφαρμόσει με πλήρη και απόλυτη επιτυχία και έχει βγάλει το συμπέρασμα ότι το πραγματικό κλειδί της ευτυχίας είναι ο ενθουσιασμός και το άμεσο ενδιαφέρον των συζύγων.

— Ο πρώτος χρόνος της εγγάμου ζωής είναι ο δυσκολότερος, δηλώνει η Σήρερ με πεποίθηση. Δηλαδή για να ποίησε την αλήθεια, η λέξις «δυσκολότερος» δεν είναι η όρθη. Η ζωή γίνεται πολύ πιο άμωρη για μία παντρεμένη γυναίκα απ' ό,τι ήταν προτού να παντρευτεί. Το όρθότερο λοιπόν είναι να ποίησε ότι ο πρώτος χρόνος της εγγάμου ζωής είναι εύκολος και κάθε χρόνος που τον ακολουθεί γίνεται ακόμη ευκολότερος.

Τον πρώτο χρόνο παρουσιάζονται όρισιμένες δυσκολίες σε κάθε νεοπαντρεμένο ανδρόγυνον, η οποίες εξαλείφονται τα επόμενα χρόνια. Αυτοί ανδρες που ξένοι πριν, πρέπει να συνδυάσουν τη ζωή τους μολις ένωθούν και να συμμορφωθούν ο ένας προς τις απαιτήσεις του άλλου. Έπειτα όμως κατά τον πρώτο άκριβος χρόνο η αγάπη, ο ενθουσιασμός και η τρυφερότητα των νέων συζύγων είναι στη μεγαλύτερη τους ένταση, κι' αυτό το λόγο και η δυσκολίες υπερνικούνται χωρίς μεγάλο κόπο και προσπάθεια.

Μία να διατηρηθεί όμως ευτυχισμένος ένας γάμος, πρέπει κάθε γυναίκα να προσπαθήσει να κρατήσει πάντα ζωντανό τον ενθουσιασμό και την αγάπη της. Πρέπει να δώσει στον σύζυγό της να καταλάβει ότι είναι κι' αυτήν τόσο ελκυστικός, όσο και την πρώτη ημέρα του γάμου τους.

Μην γελοιοποιείτε ποτέ τον σύζυγό σας μπροστά σε τρίτους και μη συζητείτε ποτέ μαζί του για οικογενειακά σας ζητήματα, όταν είναι και ξένοι μπροστά. Τίποτε δεν σκοτώνει ταχύτερα την αγάπη, μία γυναίκα που γελοιοποιεί ή προσβάλλει τον σύζυγό της, όσο κι' αν δεν τον κάνει με κακή πρόθεση, χάνει μπρος στα μάτια του συζύγου της ένα μέρος από την εκτίμησή και την αγάπη που της έχει, κι' αυτό δεν μπορεί ποτέ της να το ξανακερδίσει.

Όταν σας έχει κάνει κάτι ο σύζυγός σας, ή να τον συγχωρείτε απόλυτος και με όλη σας την καρδιά, ή μη τον συγχωρείτε ολόκληρα. Αν ένας άνδρας έχει κάνει ένα σφάλμα απέναντί σας, συγχωρήστε τον με τον πιο ευγενικό και λεπτό τρόπο κι' ύστερα ξεχάστε ότι κι' αν σας έκανε. Μόνο μία ανόητη γυναίκα φέρνει πάλι στην επιφάνεια τα παλιά και συγχωρημένα λάθη του άνδρός της και του τα κοιτάει κάθε λίγο, κάνοντας δυστυχισμένο και αυτόν και τον ίδιο τον εαυτό της.

Μην έμεμβαίνετε ποτέ στις εγγάμιες όρες του συζύγου σας. Για έναν ερωτευμένο άνδρα είναι πολύ ενοχλητικό, όταν η γυναίκα του του τηλεφωνεί, την στιγμή ακριβώς που συζητεί για μία σημαντική υπόθεση, για να του πη διάφορες ανοησίες, τις οποίες θα μπορούσε λυμπαρά να του τις πη το βράδυ, όταν θα γυρίσει σπίτι του.

Ποτέ στα ζητήματα του νοικοκυριού δεν πρέπει να ανακατεύετε τον σύζυγό σας. Αυτά όλα είναι δουλειά της γυναίκας, και όταν μία γυναίκα παρουσιάζεται διαρκώς στον άνδρα της για την υπηρεσία, για το νοικοκυριό, για τους λογαριασμούς κτλ., είναι σαν να του δηλώνει φανερά πως το επάγγελμα της νοικοκυράς της πέφτει πολύ βαρύ.

Ποτέ να μην επιτρέψετε στον εαυτό σας ώστε τα παιδιά σας να εκτοπίσουν από την καρδιά σας τον άνδρα σας και να πάρουν αυτά την πρώτη θέση. Σκεφθήτε ότι όταν μεγαλώσουν τα παιδιά σας, θα ιδρουν τον δικό τους σπιτικό και θα απομακρυνθούν από σας, ενώ ο άνδρας σας θα είναι πάντοτε μαζί σας.

Η πένη λέξις: «Δεν έχω τίποτε να φορέσω», έχουν προκαλέσει

πολύ περισσότερες σκηνές μεταξύ δύο συζύγων, απ' όσες έπαυται άλλα σοβαρότερα ζητήματα. Το να έχει κάτι να φορέσει, να φανταστεί, κι' αυτό δουλειά της γυναίκας, όπως και το να φανταστεί το νοικοκυριό της ή να περιποιηθεί τα παιδιά της. Μία γυναίκα που κα πρέπει να διαχειρίζεται τ' άτομικά της χρήματα με τέτοιο τρόπο, ώστε να έχει τουλάχιστον ένα κατάλληλο φόρεμα για κάθε περίσταση.

Κανονίστε το πρόγραμμα της ημέρας σας κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να είσαστε πάντοτε καλοντυμένη και περιποιημένη, όταν τρέξετε ο άνδρας σας στο σπίτι. Τίποτε δεν εξερεθίζει περισσότερο έναν άνδρα, παρά να ξεχέσει στο σπίτι και να το βρήκε άσχημο και η γυναίκα του ατιμώλητη.

Δείχνετε ενδιαφέρον για τα πράγματα που ενδιαφέρουν τον άνδρα σας. Μην προσποιείστε απλώς ότι ενδιαφέρεστε κι' αυτά. Προσπαθείτε κι' αποκτήσετε αληθινά ενδιαφέρον. Θα ήθελε πόσο ημετέρη θα είναι η ευχαρίστησή για το κάθε τι, όταν την απολαύσει μαζί ο άνδρας σας και πόσο ενθουσιασμένος θα είναι ο άνδρας σας όταν θα ξέρει ότι μπορεί να μιλήσει μαζί σας για πράγματα που τον ενδιαφέρουν.

Έχω ακόμη να συστήσω στις νεαρές συζύγους, ότι πρέπει να έχουνται σε μία πνευματική επαφή με τον άνδρα τους. Να συζητήσουν μαζί τα σχέδια και τα ιδανικά τους. Όταν μία γυναίκα γυμνάζει τις ιδέες και τις αντιλήψεις του συζύγου της, έχει πού να βασιστεί τη ζωή κι' έτσι να κάνει για να γίνει ο γάμος της ευτυχής.

Αυτά είναι τα «κρίσιμα». Τώρα έχουμε να πούμε πράγματα.

Μην κατεβάζετε ποτέ, όταν ο άνδρας σας θέλει να περάσει μία βραδιά του χωρίς να προσκοιμηθεί, την προσοχή σας. Αντίθετος πρέπει να έχετε την ιδέα ότι ο άνδρας σας, όταν είναι μαζί σας, είναι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο. Μην τον αφήνετε ποτέ να σχηματίσει την ιδέα ότι είναι υπάκουος κι' έχει χάσει την ελευθερία του.

Άλλως τε μην νομίζετε ότι αυτή η βραδιά που θα περάσετε μόνη σας, δεν θα κάνει για σας καλό. Θα έχετε καιρό να διαβάσετε ένα βιβλίο, να δοκιμάσετε ένα καινούριο χιτάκι, να γράψετε τα γράμματα που έχετε τόσον καιρό να γράψετε, ή να καλέσετε μία παλιά σας φίλη να κοιμηθείτε μαζί της.

Μην προκαλείτε σκηνές και δυστυχισμένους στον σύζυγό σας, εξ αιτίας του τυχαίου ή των καλλυντικών σας. Άλλα μην πιστεύετε πως ο άνδρας του κρατάει σε και το κοσμητικό σας και το παράθυρο, επειδή ο άνδρας σας σας έδωσε πάς δεν τον αρέσουν ή η απειροχρηστικότητα των μαλλιών σας. Αν ο άνδρας σας σας πη, ότι έχετε κάνει κάτι τα χείλη σας, την ώρα που ετοιμάζεστε να πάτε μαζί του έξω, κάνετε ένα μικρό τεράστιο. Πηγαίνετε στην κάμαρά σας, κάνετε τρεις βήματα, κι' ύστερα γυρίστε πίσω και ρωτήστε τον: «Είστε καλύτερα τώρα;». Σας εγγυώμαι ότι θα συμφωνήσει μαζί σας, ότι τα χείλη σας είναι πιο καλά λιγότερο βαμμένα από πριν. Κι' έτσι θα έχετε ένα καλύτερο αποτέλεσμα.

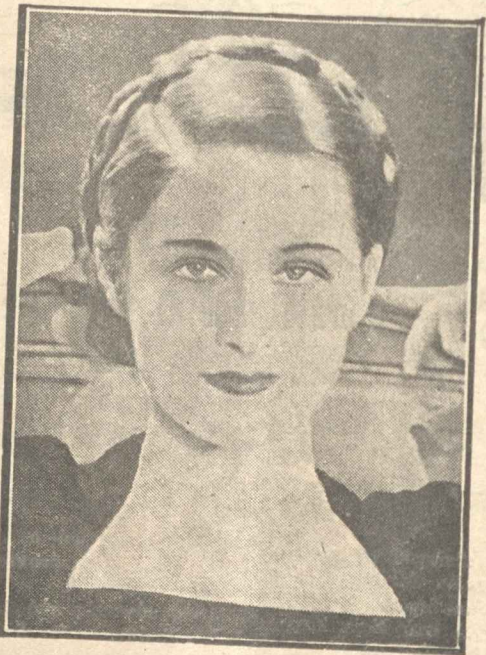
Μην κρατάτε μέσα σας οποιοδήποτε δυσαρέσκεια έναντι του συζύγου σας. Τίποτε δεν εκνευρίζει περισσότερο έναν άνδρα από μια γυναίκα που κρατάει μούτρα. Αν έχετε κάτι είναι προτιμότερο να το ξεκαθαρίσετε. Πητε τον φανερά τότε και πως σας δυσαρεστεί. Αυτό είναι πολύ καλύτερο, παρά να αφήνετε το κακό να τρέφει και να μεγαλώνει μέσα σας.

Τελειώνω από τα «δέν ποτέ», το πιο σημαντικό, το οποίο το έζησε: Μην αφήνετε τη ζήλια να σας κυριεύει. Άσκησις να έχετε είσαστε εν φύσει ζήλια, προσπαθήστε να την περιορίσετε. Μην δίνετε στον άνδρα σας την εντύπωση ότι είναι άπιστος και κτηνία, μόνον και μόνον επειδή σας παντρεύτηκε, κι' ότι δεν τον έχετε τρέψει με κατάρτιση άλλη γυναίκα.

Αυτές είναι η θεωρία μου. Μολταύτα δεν πρέπει κανείς να νομίζει ότι, πως όλες αυτές τις θεωρίες, δεν έχω κάνει κι' εγώ σφάλματα στον σύζυγό μου Σήρερ. Έχω κάνει ένα πλήθος. Άλλα την ώρα των σφαλμάτων μου την κρατώ για τον εαυτό μου και προσπαθώ να μην τα ξανακάνω, χωρίς να τα δηλώσω φανερά στον άνδρα μου. Ειλικρινώς έχω να προσθέσω το έζησε: Όταν μία γυναίκα ελκυστικός και πραγματικός έχει τον ενθουσιασμό και το ενδιαφέρον να κάνει τον γάμο της ευτυχισμένο, ο γάμος αυτός είναι αδύνατον να μην ευτυχίσει.

Αυτά τα σκληρά λόγια της Σήρερ ισχύουν όχι μόνο για κάθε γάμο, αλλά και για κάθε επάγγελμα. Δοκιμάστε.

(Όμιλεις η Νόρμα Σήρερ)

Η Νόρμα Σήρερ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο άνδρας της ήταν να γίνει γυναίκα ενός ποιητού... Άλλα ή αμείλιχτη τύχη, αντί να της χαρίσει τη ρομαντική ζωή, που τόσο λαχταρούσε, της έδωσε μια πολύ ήρεμη ετιχία — ένα σύζυγο πλούσιο και νοικοκύρη, κτηνία στο Άντιν. Όλοι τον αγαπούσαν αυτόν τον καλόν άνθρωπο, γιατί ήταν πάντα γλυκύηλιτος και χαρούμενος. Περούσε βέβαια, αρκετά χρόνια τη γυναίκα του, αλλά αυτό δεν δεν μπορούσε νάχη και μεγάλη δαριότητα στις σχέσεις τους. Το κακό ήταν άλλο: Ο σύζυγός της δεν νοιαζόταν για τίποτ' άλλο παρά για την κτηνική, για την οποία έτρεφε πραγματικό έρωτα. Αυτό το πράγμα απ' τις πρώτες κιόλας ήμερες του γάμου τους, φανερώνονταν με τις απεισιδίες απέναντο στην γυναίκα του.

Αυτός εκεί να μην κάνει τίποτ' άλλο δλη μέρα παρά να ταχτοποιεί και να περιποιείται τις τριανταφυλλίες του... Ποιόν τον ζήτησες, ποιόν τον είπες; Στον κτηνο, με το κλαδεντήρι ή με το ποτιστήρι στο χέρι... Ένωσε έναν τρελλό έρωτα για τη συλλογή των τριανταφυλλιών του, ή όποια θιολογούμενος ήταν θαυμασία, κι' ίσως μοναδική σ' όλη τη Γαλλία.

Πέρασαν δέκα χρόνια απ' τον καιρό που είχαν παντρευτεί. Δέκα χρόνια η ζωή τους πέρασε λειψή, ήσυχη σαν τις δένδραστοι με το κτηνο του άνδρός της, ο οποίος φροντίζει και για την γυναίκα του και την περιποιείται με την ίδια τάξη και τρόπο που περιποιείται τα λουλούδια του. Και για να έχετε μια ιδέα των φροντίδων και των περιποιήσεων τον στη γυναίκα του, άρκει, νομίζω, να σας αναφέρω ότι μετρούσε τη ζέση και το κρύο μέσα στο δωμάτιό της, το σάλισμένο με μπουκέτα, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που μετρούσε τη θερμοκρασία του άνδρα του. Φοβότανε κι' αυτήν, την αμείλιχη του καρδιά απαρύλαχτα όπως και για τα πιο λεπτομερή λουλούδια της την ανάλαβε να τη «μεθοδικά».

Είπα εκείνη έμενε δέκα ολόκληρα χρόνια φιλική με τον άνδρα της, αλλά σαν μία κτηνία. Η αντανάση της όμως την πήγαινε συχνά σ' άλλα περιβάλλοντα λιγότερο κανονικά, φρονιότερα όμως, όπου η τριανταφυλλία ανδούσαν χωρίς καμιά περιποίηση, κι' όπου τ' αγιολουλούδια ήταν πιο ήσυχη κι' από τα δένδρα και γεμάτα από φανταστικά άνθη, δένδρα λουλούδια, τα οποία ζούσαν στον έλεος του άνδρα και στον λαμπρόν ήλιο. Δεν ήξερε ή δυστυχισμένη ότι τέτοιους παραδεισούς δεν βρίσκει κανείς παρά μόνο μέσα στα βιβλία των ποιητών, που διάβασε καιρό από τον άνδρα της. Και διάβασε και τα χειρότερα άδωχη ποιήματα, άρκει μέσα σ' αυτά να βρούσε τις λέξεις: «αγάπη» και «αγάπη». Κάθε φορά που διάβαζε ένα ποίημα, που είχε μέσα αυτές τις δυο λέξεις, έκανε το βιβλίο και κρατώντας το σφιχτά στα χέρια της, έμενε ήλιος και όρεξη βουδισμένη σ' ονειροπολήσεις.

Τότε, όλες αυτές η άρρωστημένες επιθυμίες κι' ονειροπολήσεις της να μένανε ασλώς κλεισμένες μέσα στον κόσμο της φαντασίας της, αν δεν πήγαινε να βρεθεί μπροστά της ο Άμορ. Ο Άμορ αυτός ήταν ένας απ' τους ενδοσυνωδίδες εκείνους νέους, που συχνάζουν στα κοσμικά σαλόνια τα βράδια, κυρίως απ' τις δέκα ως τα μεσάνυχτα, και κυριεύουν στους άλλους, ευμέτως πάντοτε, τους έρωτες τους, τις απεισιδίες τους και τα γλέντια τους.

Έχουν μακρινά μαλλιά, φλογάν γραβάτα, άκουμπον μελαγχολικά στο τζάκι του κατάρτου σαλονιού και περιτριγυρισμένοι από κυρίες με φορέματα χρυσι, που τους ακούει πίσω απ' τις βεντάγιες τους, απαρύλλων τα ποιήματά τους.

Ο Άμορ, μάλιστα, θα μπορούσε να διεκδικήσει με μεγάλη βεβαιότητα επιτυχία τον τίτλο του ιδεοδότης τύπου του ποιητού των σαλονιών. Είχε όλα τα προσόντα που χρειάζονται κι' αυτό. Ήταν ένας απ' τους άπαισιδους της ζωής που τόσο αγαπούσε η γυναίκα.

Νομίζαν πάντα σύμφωνα με την τελευταία μόδα. Κι' όταν απήγγελλε το ποίημά του εκείνο που το τιτλοφορούσε: «Πιστεύω της αγαπής» και μάλιστα το τεράστιο που τελείωνε με τα λόγια: «Εγώ πιστεύω στον έρωτα όπως πιστεύω στο Θεό!...», είναι αδύνατο να φανταστεί κανείς τι γινόταν μέσα στο σαλόνι. Γλυκαναστεναγμοί περιπαλές, δάκρυα φλογρά, ελπίσμοι, χειροκροτήματα, άπασμοι, απάσεις... Τον θαυμάβ του θα τον ζήλευσαν ασφαλώς κι' οι Ρωμαιοί αυτοκράτορες.

Εγώ νομίζω ότι ο Άμορ αυτός πολύ λίγο ενδιαφερότανε

πραγματικά για τον Θεό, για την ποίηση και για όλα τα άλλα, κι' η γυναίκα δεν έχων τέτοιες ανησυχίες. Και κάθε φορά που ο Άμορ απήγγελλε το «Πιστεύω της αγάπης», ή κυρίως κι' ή δεσποινίδες στωιμωγοντοντοσαν γύρω του... Μα δεν ήταν μικρό πράγμα ένας όρατος ποιητής που πιστεύει στον έρωτα απ' το Θεό!

Έτσι ήταν πολύ φυσικό να μην ανδέξει η γυναίκα του κτηνορού μιας στον πειρασμό... Τρεις φορές μόνο τον άκουσε στο σαλόνι κίποιον φιλικού της σπιτιού και κόνεψε να τρελλαθεί. Στο τέλος δεν μπόρεσε πια να κρατηθεί και μία μέρα, αφήνοντας και το σύζυγό της και το περιβάλλον του, πήγε και βρήκε τον ποιητή στο σπίτι του.

— Δεν μπορώ να ζήσω μ' αυτόν τον χοντροάνθρωπο! του είπε. Σας αγαπώ!... Άς φύγουμε!...

Ο Άμορ για μία στιγμή έμεινε ξαφνιασμένος. Έπειτα όμως δέχτηκε με πολλή ευχαρίστηση την καλή αυτή τύχη κι' έφυγε από την πόλη.

Α, πόσο ξαμνιαία πέρασαν τις πρώτες μέρες! Από φόβο μην τους ανακαλύψει ο άνδρας της τριανταφυλλίες με φρεσκοκάνισμα στα πιο μακρινά ξενοδοχεία. Φεύγανε απ' το ένα και πηγαίνανε σ' άλλο, για να φύγουνε την άλλη μέρα κι' απ' αυτό και να πάνε στα περίχωρα. Δυστυχώς περιπέτεια και διαρκής ανησυχία! Υπέροχο πράγμα! Ποιητικότητα... Μόνον τ' αλόφροδα μπορούσαν να κάνουν τους ρομαντικούς περιπάτους των. Και με τι χτυποκάρδι!

Όσο περισσότερο φοβόντουσαν, τόσο περισσότερες προφυλάξεις έπρεπε να λαβαίνουν... Κι' όλα αυτά δημιουργούσαν μία άπιστοφραση μέσα στην όποια ο ποιητής της της φανόταν πολύ μεγάλος! Καί όταν τη νύχτα καθόντουσαν μπρος σ' ανοιχτά παράθυρα και κοιτούσαν στον ουρανό τ' άστρες, εκείνη τον παρακαλούσε να της απαγγείλει το περίφημο εκείνο τεράστιο που τελείωνε: «Εγώ πιστεύω στον έρωτα, όπως πιστεύω στον Θεό!...»

Ο ποιητής της ικανοποιούσε πρόλημα την επιθυμία της και την έκανε να πη σ' άκεανούς ετιχίας...

Δυστυχώς, αυτή η ζωή δεν κράτησε πολύ... Έφτασε πάλι αυτός, ο χοντροάνθρωπος, ο σύζυγός της που τους άρρισε ήσυχους και δεν τους καταδίωξε!... Ήταν πραγματικά φιλόσοφος και μάλιστα στοικιστικός!

Όταν έφυγε η γυναίκα του κι' είδε πως δεν είχε σκοπό να ξαναγυρίσει, έλεισε την πράσινη πόρτα του περιβόλου του και με την ήσυχία του ξεσάλωνόθεος να περιποιείται τα τριανταφυλλία του, που αυτά τουλάχιστον ήσαν βαλικά ριζωμένα στη γη και δεν μπορούσαν να φύγουν.

Οι δυο ερωτευμένοι, όταν είδαν πως δεν τους κυνηγούσαν, γυρίσανε στο Παρίσι. Κι' εκεί δεν άργησε ή νέα γυναίκα να καταλάβει ότι ο ποιητής της είχε κάπως αλλάξει. Η φροντίδα της καθημερινής ζωής την έκαναν να γνωρίσει καλύτερα τον άνθρωπο μαζί με τον οποίο ζούσε τώρα... Άρχισε να της φαίνεται κακωδής, έγωιστής και φιλόσοφος. Όλα τα λεπτά και γενναία αισθήματα τάραχνε στους στήθους του και δεν κρατούσε απόλυτως τίποτε μέσα στην ψυχή του. Ήταν φοβερά ιδιότροπος και μια απ' τις ιδιοτροπίες του ήταν να προσκοιμηθεί

με την άρρωστο και να τυλίγεται με φανελλες, να πίνει ζεστά και να γεμίζει το τραπέζι της κάμαράς του με μπουκέτα από φάρμακα κάθε είδους και με σόδες για το βράδυ. Ήταν απεισιδία!... Μέσα στο πνιγρό εκείνο περιβάλλον, ή άρρωστος άρχισε να νοσταλγεί τον καλό κτηνορού που ήταν τόσο απλός και γενναίος, ενώ ο άλλος ήταν έγωιστής, άπαισιδος και φαισάρωνος.

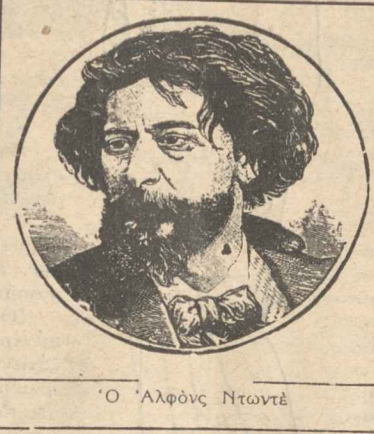
Έτσι, έπειτα από ένα μήνα μετά τη φυγή της απ' το σπίτι της, άρχισε ν' αγαπάει τον άνδρα της. Να τον αγαπάει πραγματικά κι' όχι της την καρδιά.

Μία μέρα του έγραψε ένα γράμμα, ξετυτώντας τον να την συγχωρήσει. Αυτός δεν άπάντησε. Έκείνη του έγραψε. Ήταν πολύ μετανιωμένη κι' έγραφε στα πόδια του άνδρός της, θαυμαστικά, τον να πη για να την πάρει. «Αν δεν έβριζε, έγραφε, θα πεθάνω κοντά σ' αυτόν τον ύπαιστο, που με τρώει με τα κακάματά του».

Τότε ο εδωλαχικός κτηνορός άπεράσισε να την συγχωρήσει. Κι' ένα ποίη ξεκίνησε και πήγε στην πρωτεύουσα.

Το ίδιο βράδυ κιόλας την περιέμενε μ' ένα άμαξι απέναντι από το σπίτι της.

Εκείνη, μόλις έλαβε το σημείωμα που της έστειλε κι' ένα μικρό δ σύζυγός της, έτρεξε να σιγή με δάκρυα στην άγκυλιά του, και να γυρίσει μαζί του στο δωμάτιο περιβόλι του. Απ' την φιλδοφία να γίνει γυναίκα ενός ποιητού της χειρότερης μάλιστα πάσας!...

Ο Άλφονς Ντοντέ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Τὸ συνταρακτικὸ σκάνδαλο τῆς φυλακῆς τοῦ Τζάκσονβιλ. Ἡ τραγικὴ ἀποδράσις ἐνὸς καταδίκου. Τὰ χιματρήρῳ τῆς «γύτας με τὶς ἐννὴ εὐρές». Τὸ μαρτύριον τοῦ ἐκπελιού καὶ τοῦ φερέτρου. Πῶς δολοφονήθηκε ὁ μαρτυρικὸς κατὰδικος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

δειγμα αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτῆς, φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ φυλακὲς ποὺ τόσο μοιάζουν με ἀληθινὲς κολάσεις, γιατί στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες βλέπουμε συχνὰ τὶς φωτογραφίες καταδικῶν ποὺ παραμορφώθηκαν ἀπὸ τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν μέσα σὲ τέτοιες ἀσπίδες... ὑποδειγματικὲς φυλακὲς. Συχνὰ ἐπίσης βλέπει κανεὶς τοὺς διευθυντὰς ἢ τοὺς δεσμοφύλακας τοὺς νὰ σέρνονται κατὰ δικαστήρια με τὴν ἀνιστοροῦ κατηγορία, ὅτι δολοφόνησαν ἕνα κατάδικον, με τὰ βασανιστήριά του. Πολλὲς τέτοιες ὑποθέσεις ἀναφέρονται με φρικαστικές λεπτομέρειες, ὅτι ἀναρρίθωνται φυλακισμένοι βγήκαν σαατή τους.

Τέτοιες ὑποθέσεις, ὅπως εἶνε φυσικὸ, προκαλοῦν σκανδαλώδεις δίκες καὶ ἀποκαλύπτουν ἀνταρξιστικὰ γεγονότα. Γρήγορα ὅμως συγκαλύπτονται καὶ ξεχνιούνται.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, λοιπόν, στὸ Τζάκσονβιλ τῆς Φλωρίδας ξέσπασε πάλι σὺν κεραυνῷς μὴ τέτοια τρομακτικὴ ὑπόθεση. Ἀπὸ τὴν ἀρνηγμένη ἀπ' τὴν ἀρχὴ μ' ὅλες τὶς τραγικὲς τῆς λεπτομέρειες.

Ἐδὼ καὶ λίγους μῆνες, ἔφτασε στὴ φυλακὴ τοῦ Τζάκσονβιλ ἕνας κάποιος Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἀπὴλ φυλάκιση ἐννέα χρόνων. Ὁ Μάιλλεφερτ ἦταν ὁ τύπος τοῦ νέου Ἀμερικανοῦ τὸν εἶκοι χρόνων. Ἐργαζόταν σ' ἕνα παρτίριο βενζίνης καὶ ἔκανε μὴ τρελὴ καὶ εὐθὴν ζωὴ, διοργανώνοντας κάθε νύχτα μακρινὲς ἐκδρομὲς με τὸ αὐτοκίνητό του στὸ ὄμορφο ἀκρογιάλι τῆς Φλωρίδας, μαζὶ με ἐλευθερὰ καὶ χαριτωμένα «γκέρλες». Κάθε βράδυ λοιπόν, ποὺ ξεκινούσε ἀπὸ τὸ παρτίριο, γιὰ τὸ γλέντι του, γέμιζε τὸ νετὸζιτο τῆς «Φόρντ» του με τὴν βενζίνη τοῦ προετοιμασμένου του. Στὴν Εὐρώπῃ μὴ τέτοια κλοπὴ δὲν τιμωρεῖται καὶ τόσο αἰσθητὰ. Στὴν Ἀμερικὴ, ὅμως, οἱ δικαστὰὶ δὲν ἀστενεύουν, καὶ ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ πληρώσε τὶς τρολλὲς του με φυλάκιση ἐννέα χρόνων...

Γιὰ κακί του τύχης, ὅμως στὴ φυλακὴ τοῦ Στούνμπερι τοῦ Τζάκσονβιλ, ἔπαι κλείστηκε, ἔπεσε στὰ χέρια ἐνὸς σκληροῦ καὶ κτηνώδους διευθυντοῦ. Ὁ διευθυντὴς αὐτὸς λεγόταν Τζωρτζ Κούρσον καὶ εἶχε συνήγορο τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀπειροπαθὲν ἐγκληματὸν του τὸν ἀρχιφυλάκα Χιγγινμπόθαμ, μὴ καταραμένη ψυχὴ ποὺ ὑπέβαλλε τοὺς καταδίκους κάθε τόσο σὲ φρικτὰ μαρτύρια.

Ὁ ἀρχιφυλάκας αὐτὸς εἶχε προτείνει στὸ διευθυντὴ του, τὸν Τζωρτζ Κούρσον, νὰ νοικιάζονταν ὅλους τοὺς κρατούμενους στοὺς καλλιερητὰς τὸν περιώφον καὶ νὰ παίρνουν αὐτοὶ τὰ ἡμερομίσθιά τους. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρεσε στὸ διευθυντὴ τῆς φυλακῆς, ὁ ὁποῖος ἄρχισε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ στέλνῃ τοὺς καταδικῶν ὡς ἐργάτας σ' ὅποιον κτηματὴ τοῦ προσέφερε περισσότερα δολλάρια. Ὁ Χιγγινμπόθαμ εἶχε ἀνάλειβε τὴν ἐπιβλεπὴ τους καὶ πολλὰς φορὲς κατέφευγε στὴ γύατα με τὶς ἐννὴ εὐρές, δηλαδὴ σ' ἕνα μακρὸ μαστίγιό με ἐννὴ δεσμιάντες λουρίδες, ὅποιοι κατέληγαν σὲ πολυθρόνα βαρύντια, γιὰ νὰ ἐξαναγκάζῃ τοὺς φυλακισμένους νὰ δουλεύουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, δίχως καμμιὰ ἀνάπαυση. Μ' αὐτὲς τὶς συνθήκες λοιπόν οἱ καταδίκαι ἢ ἔτρεπε νὰ σκάνουν ἀδιάκοπα τὰ χέρσα χωράφια ἢ νὰ πάρουν τὴν ἀπόφασιν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὰ θανατηφόρα χτυπήματα τῆς «γύτας με

Ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ, τὸ τραγικὸ θύμα τῆς φυλακῆς τοῦ Τζάκσονβιλ.

τὶς ἐννὴ εὐρές».

Ὁ νεαρὸς Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ, ποὺ δὲν εἶχε πατήρι τὸ πᾶν μετὰ τότε σὲ χωράφι καὶ ποὺ δὲν ἔφερε πᾶς ξεχειροποίητο, ἔπαι πολλές φορὲς τὰ αἰματηρὰ χάρδια τοῦ τρομεροῦ καυτοῦ τοῦ Χιγγινμπόθαμ. Μὰ ἦταν ζωηρὸς καὶ ἀτίθασος νέος καὶ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ ὑποκύνη σὲ μὴ τέτοια ἀπάνθρωπα σκλάβια. Πᾶς λοιπόν; Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νὰ δραπέτευσιν καὶ τὸ πᾶν θώσε...

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον ὅμως δὲν ἄρχισε νὰ τὸν πιάσῃ, ὅστερ ὅλες ὥρες καὶ νὰ τὸν κλείσῃ πάλι σ' ἕνα σκοτεινὸ καὶ ἀπαυσιμα κελλὶ, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκύνη στὴ θέλησιν τοῦ καὶ νὰ κλέψῃ καὶ αὐτὸς, μαζὶ με τοὺς ἄλλους στὰ χωράφια. Ὁ Μάιλλεφερτ, γὰρ, νὰ γλιτώσῃ ἀπὸ τὸ τραγικὸ μαρτύριον ἐκείνου τοῦ σκοτεινοῦ τάφου, μέσα στὸν ὅποιο τὸν εἶχαν ρίξει, προσποιήθηκε ὅτι δειπνᾷ καὶ ἀκολουθῆσεν τὴν τύχην τὸν ἄλλων καταδικῶν. Τὸ πρωὶ λοιπὸν τῆς ἄλλης ἡμέρας με τὶς χειροπέδες στοὺς καρπούς, ὠδηγήθηκε ἀπὸ τὸν φυλάκα στὰ χωράφια. Στὸ δρόμο ὥστόσο με μὴ δυνατὴ κλειστικὴ πύλη τοῦ δημόσιου, κατόρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὸν καὶ τρέψας μ' ὅλες τὶς δυνάμεις του, κινήθηκε μέσα σ' ἕνα δάσος.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

Ὁ Τζωρτζ Κούρσον καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας Χιγγινμπόθαμ, τρέψαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐξαπέλυσαν ἀμέσως ἀπὸ πίσω τοῦ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς φυλακῆς. Κι' ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ περὶ τὴν ἔπαυλότη καὶ κοιμότανε.

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ φιλολογία καὶ ἡ ποιητικὴ εἶνε γιὰ τὶς σημερινὲς γυναῖκες ὅτι ἦταν ἄλλοτε ἡ θρησκολογία. Τὸ τελευταῖον τοὺς καταφύγιον, δηλαδὴ.

Ἡ ὁμορφιὰ δὲν προκαλεῖ πάντα τὸν ἔρωτα. Συχνὰ διεγείρει μόνον τὸν ψυχρὸ θαυμασμό. Ἐνῷ ἡ τσαχπινὰ, ταιριασμένη μ' ἕνα χαριτωμένο πρόσωπο, φέρνει πάντα εὐχάριστο ἀποτέλεσμα.

Ἡ φιλόσοφος θέλουν νὰ σέρνουν πίσω τοὺς ὅλους τοὺς ἄνδρες. Ἡ εὐγενικὴς ὅμως γυναῖκες ἀποφύγειν τὶς τιμὲς τοῦ θαύματος αὐτοῦ.

Πόσες φορὲς δὲν μᾶς τυχαίνει ν' ἀναγνωρίζουμε σὲ μὴ γυναῖκα ὅλα τὰ χαρίσματα μᾶς ἐρομένης, καὶ ὅμως νὰ μὴ μποροῦμε νὰ τὴν ἀγαπήσουμε...

Μὴ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ μ' ἀληθινὸ ἔρωτα ἕναν ἄνδρα ποὺ τὸν νοιθεῖ κατωτέρω τῆς. Ὁ ἔρωτας χωρὶς θαυμασμό καὶ ἐνθουσιασμό καταντᾷ φιλία. Ἡ φιλία εἶνε ὁ ψυχραμένος σύντροφος ποὺ μᾶς βοηθεῖ νὰ ὑποφέρουμε τὶς πίκρες τοῦ ἔρωτα.

Στὸν ἔρωτα μὴ μόνον στιγμὴ φτάνει νὰ μεταβάλλῃ μὴ μετανοοῦσα σὲ ἀμαρτωλὴ.

Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν κρὰ πλάκα εἶνε θαμμένη ἡ γυναῖκα μου. Ἐγὼ δὲν φταίω γι' αὐτὸ, ὅμως εἰμ' εὐχαριστήμενος!

Ὅσο ποὺ ἄνεργη εἶνε μὴ γυναῖκα, τόσο ποὺ ἀπρησολομένη εἶνε ἡ καρδιὰ τῆς.

Ἡ καρδιὰ δὲν κυβερνᾷται ὅπως τὸ πνεῦμα. Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν διατάξουμε. Αὐτὴ μᾶς διατάζει.

Ὅταν ἕνας φίλος εὐκαρινὴς καὶ τρυφερὸς ἐκπληρώνει τοὺς πόθους μας, ὅταν ἀχαριστία νὰ μὴ διακηρύξουμε σ' ὅλον τὸν κόσμον τὶς καλοσύνης του. Στὸν ἔρωτα ἀντιθέτως χρειάζεται τὸ μυστήριον. Ἀχαριστία εἶνε τὸ νὰ μιλοῦμε γιὰ τὶς παραχωρήσεις μᾶς ἐρομένης.

Ἡ γυναῖκα εἶνε σὰν μὴ λόγα. Ἀποκαλύπτει τὰ μυστικὰ της μόνο σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔχει νὰ τὴν παῖξῃ.

Στὶς γυναῖκες μὴ μόνον χρονολογία λογαριάζεται καὶ σ' αὐτὴν ἀπάρτε νὰ πεθαίνουν. Ἡ μέρα ποὺ δὴ λήγουν ν' ἀγαπιόνται.

Τίποτε δὲν ἀσχηματίζει περισσότερο μὴ ὁράα γυναῖκα ὅσο ἕνα κορμίστικὸ χαμόγελο.

Ἡ σεμνότης μᾶς ἀρέσει τόσο στὸν ἔρωτα, γιατί θέλουμε νὰ τὴν κατήσουμε, θέλουμε νὰ κυριεύσουμε ὅλα τῆς τὰ ὄργανα.

Ὅσο ἐλαφρὸν καὶ ἂν εἶνε μὴ ἄλυσσιν, θὰ μᾶς πληρώσῃ στὸ τέλος. Ὅτι μᾶς εὐχαριστεῖ τὸ ποῖ μᾶς στενοχωρεῖ τὸ βράδι. Κι' ἡ ἡδὼν χωρὶς ἀλλαγὴ μᾶς εἶνε βάρος στὸ τέλος.

Ἡ ἀπορία ἐλαττώνει τὴν μέτρα πᾶν καὶ αὐτὴν τὰ μεγάλα, ὅπως ἡ ἀγάπη σὺν τὴν καὶ αὐτὴν τὴν πικρὰ.

Ἀσκολοὶ δὲν εἶνε νὰ ἀσθανθῇ, ἀλλὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτα.

Ἡ καλοσύνη εἶνε στίλβημα τῆς ὁμορφιάς.

Ὅτι ποὺ ἐπικινδύνει ἔχθροι τὸν γυναῖκα εἶνε οἱ ἐραστές ποὺ τὶς σέβονται.

Ἡ γυναῖκα εἶνε προορισμένη γιὰ ἕνα μόνον ἄνδρα τὴν ἐπιτυχία.

Ὁ ἄνδρας ποὺ τοῖται κοντὰ στὴν ἐρομένην του, δὲν πληττει ποτέ. Ἡ ἐρωτικὴ ἀποκάλυψις εἶνε πάντα ἀνακαταμένους μετὰ τὸ ὄρα.

Τὰ σφάλματα τὸν γυναῖκα διορθώνονται μετὰ τὴν καρδιά. Τὸν ἄνδρα μὴ τὸ πνεῦμα.

Ὅσο ποὺ ἡ φιλαντία πληγώνεται εὐκολότερα καὶ βαθύτερα παρὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ φιλία δὲν ποὺ ἀγαπῶνταν πρῶτα, εἶνε γρησμένος ἔρωτας.

μὴ ἄλυσσιν ἀπ' τὸ λαμὼ, ἡ ὁποία κρέμεται ἀπὸ μὴ ἀγγλόνη...

Καταλαβάνετε τώρα τὸ ἀποτρόπαιον μαρτύριον; Ὁ καταδίκος, ποὺ ἐκτίθεται ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στὸν φλογερὸ ἥλιο, εἶνε ὑποχρεωμένος, ἂν δὲν θέλῃ νὰ πεθάνῃ, νὰ παραμένῃ τελείως ἀκίνητος. Ἐρεῖ παρὰ καλὰ, ὅτι ἂν κάνει τὴν παραμικρὴν κίνησιν, τὸ «φέρετρο» θὰ ἐκκλίσῃ ἀπὸ τὸν λαδωμένο ἄξονα καὶ ὅτι θὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὴν ἄλυσσιν στὸ κενόν. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾷ, κάθε ἀνατίξιμά του, κάθε φέσημα ἀνέμου στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, τὸν κάνει νὰ φαντάζεται ὅτι κινεῖται καὶ ἐκκλίσῃ τὸ «φέρετρό» του.

Ὁ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ ὥστόσο κατόρθωσε νὰ σταθῇ ἀκίνητος ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρες ὥρες μέσα στὸ «φέρετρό» του μ' ἕνα ἀφάνιστο ἡρώσιον. Ἐπειτα ὅμως τὸν ἔπιασε μὴ σκοτοδινὴ καὶ λιποθύμησε. Ὁ «φέρετρος» τότε ἀναποδογύρθηκε καὶ ὁ τραγικὸς καταδίκος κρεμάστηκε ἀπὸ τὴν ἄλυσσιν, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἐγκληματικῶν Χιγγινμπόθαμ.

Μὰ ἐνὸς τόσο μαρτυρικὸς θάνατος δὲν μποροῦσε νὰ παραμείνῃ κρυφός, καὶ οἱ δύο βασανιστὰὶ τοῦ Ἀρθούρ Μάιλλεφερτ, ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς καὶ ὁ ἀρχιφυλάκας, συνελήφθησαν ἀμέσως σὺν δύο κοινῷ ἐγκληματίᾳ. Ὁ τρίτος ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ δύο δημόιοι ἐνέσταναν σ' ὅλους τοὺς καταδικῶν, ἦταν τόσο μεγάλος, ὅστε ὅταν εἰκοσι συντρόφοι τοῦ διανομιμένου Μάιλλεφερτ ἐκλήθησαν ἀπὸ τὴν ἀντίρρηση νὰ καταθέσουν τί ἐγγυώζοντο γι' αὐτὸν τὸ μαρτύριον, ἀνέστησαν ἐπιμονὰ νὰ προδοῦν σὲ ἀπαλήφους. Ἐνῶς ἀπελγυρωτοῦς φόβος τοὺς κρατοῦσε τὸ στήθος κλειστό. Ἐτρεμαν σὰν τὸ φύλλο στὴν ἰάλα καὶ ὁ Κούρσον καὶ ὁ Χιγγινμπόθαμ θὰ τοὺς ἔξε- δούσαν ἀργότερα μετὰ τὸν ποὺ ἀπάνθρωπο τρόπο.

Ὁ ἀνακριτὴς λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς διαβεβαίωσιν πολλές φορὲς ὅτι δὲν διετρέχαν κανένα κίνημα, ὅτι ἀνελάμβανε νὰ τοὺς προστατεύσῃ ὁ ἴδιος προσωπικὸς καὶ ὅτι τέλος θὰ διάτασσε τὴ μεταφορά τοὺς σὲ μὴ ἄλλῃ φυλάκῃ.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἔλυνε ὅλες τὶς γλώσσες. Οἱ εἰκοσι σύντροφοι τοῦ Μάιλλεφερτ ἔκαναν τότε ἀνταρξιστικὰ ἀποκαλύψεις καὶ περιέγραψαν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ σκληρὰ μαρτύρια τοῦ Κούρσον καὶ τοῦ Χιγγινμπόθαμ, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους φόνους τὸν, ποὺ εἶχαν παραμείνει κρυφοὶ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς καταθέσεις φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ Κούρσον καὶ ὁ Χιγγινμπόθαμ θὰ πληρώσουν τὴν ἡμέραν τὰ ἐγκλήματά τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέλα καὶ ὅτι ἡ φυλακὴ τοῦ Στούνμπερι τοῦ Τζάκσονβιλ εἶνε ἡ ποὺ τρομακτικὴ φυλακὴ τοῦ Νέου Κόσμου.

ΤΖΑΚ ΣΚΡΗΝ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνας κακοφύλος κάποτε, λίγες στιγμὲς πρὸ τῆς ἐκτέλεσίν του, ζήτησε κατὰ γὰρ διανοῖσε.

Τὸν προσέφεραν τότε ἕνα ποτήρι μύρτα, γιατί νερὸ δὲν ἔπαι νὰ ἔχουν.

—Μπάρη νὰ πᾶς; εἶπε ὁ μελλοθάνατος. Ἀδύνατον, κακοφύλου. Ἐγὼ ἀκούει ἀπὸ ἕνα γιατρό, ὅτι ἡ μύρτα προκαλεῖ σοβαρὴς παθήσεις τὸν νεφρὸν...

Ἐνας χωρικός μὴ μέρα πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλον τοῦ γιατροῦ, φέροντάς του γὰρ πεσκέσι μὴ νταμῖνα χρᾶσι.

—Εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ μοιγέρες τὶς προ- αἰες; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

—Ναί.

—Δὲν εἶνε καλὸ τὸ χρᾶσι σου, ξέρεις... Μὲ ἀρ- ρωστήρε.

—Μαὶ! Τότε νὰ τὸ συστήσῃς στοὺς γνωστοὺς σου, τί εἶχε ἀπογίνει, βρῆκαν αἶμα τὸ βράδι.

Ἐπὶ τὴν πελάτεια σου καὶ ἐγὼ δὴ μπορῶ νὰ ξεδε- φῶ τὸ χρᾶσι μου.

Ἐνας περὶ μὴ φορὰ, ἀφροῦ ἦπε ἀρετὸ χρᾶσι, ἔχει καὶ ἄ- ποκαλύπτει ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ κατηλιού. Ὅταν ξύπνησε, ρώ- τησε τὸν κάτελα τί τοῦ προσωτοῦσε.

—Πεῖτε ὁκίδες, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Ποτεῖσσαι; Ἐγὼ ἔχω τὴν χωρητικότητά τοῦ στομάχου μου. Δὲν παίρνω περισσότερο ἀπὸ τέσσερες ὁκάδες.

—Ἐρετε δίσκο, τοῦ ἀπάντησε ὁ κάτελας. Ἡ τέσσερες ὁκάδες καὶ τὸ στομάχι σας καὶ ἡ πέμψη δὴ... σὰς ἀνέθηκε στὸ κε- φᾶλι...

Ἐρῶνταν κάποτε τὸν Ἀγγλο ποιητὴ Μίλτον, ἂν θὰ ἐμάθαινε τὶς λόγους τὸν καμμιὰ γλώσσα.

—Γιὰ τὶς γυναῖκες ἡ μὴ ἐγγλῶσσα εἶνε ἀρετὴ, ἀπάντησε ὁ σο- φιστής.

Ἐνας χρυσωπατὴρ ἔλεγε κάποτε σ' ἕνα φίλον του: —Δὲν πᾶς ἕνα ποτήριον καλὸ χρᾶσι, δίνει δυνάμεις. Κι' ὅμως ἐνὶ πάντο σαράντα καὶ πάλι δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου!...

ΤΗΝ 15^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

Ἐκλεκτὴ ὕλη, καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, συναρπαστικὲς ἀκτουαλιτὲ κτλ. κτλ.

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

Ἐπίσης στὸ φύλλο τῆς 15ης Αὐγούστου

ἀρχίζουν ΠΕΝΤΕ νέα ἀριστουργηματικὰ ἀναγνώσματα:

“Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ,,

Περιπαθέστατο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα
τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως λαίδης ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

“Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ,,

Περιπετειωδέστατο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα
τοῦ γόητος Γάλλου συγγραφέως ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

“ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ”

Σκοτεινὸ καὶ γεμᾶτο ἀγωνία καὶ ἀπρόοπτα μυθιστόρημα
τοῦ περιφήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

“...ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ!....,,

Συναρπαστικὰ καὶ συνταρακτικὰ Ἀπομνημονεύματα
τῆς διεθνοῦς κατασκόπου ΖΑΝΣΕΛ

“ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ,,

Ἡ πιὸ ἐξαιρετικὲς ἐνδιαφέρουσες σελίδες ἀπὸ τὰ δραματικὰ κυνήγια
τῶν γνωστοτέρων Εὐρωπαίων θηριοκυνηγῶν

“Ολ’ αὐτὰ στὶς 15 Αὐγούστου

στὴν “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΤΕΡΨΙΣ, ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ, ΓΟΗΤΕΙΑ, ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

“ΦΟΙΝΙΞ,,